Loveswept

Roman de dragoste

Maris Soule

Escrocul

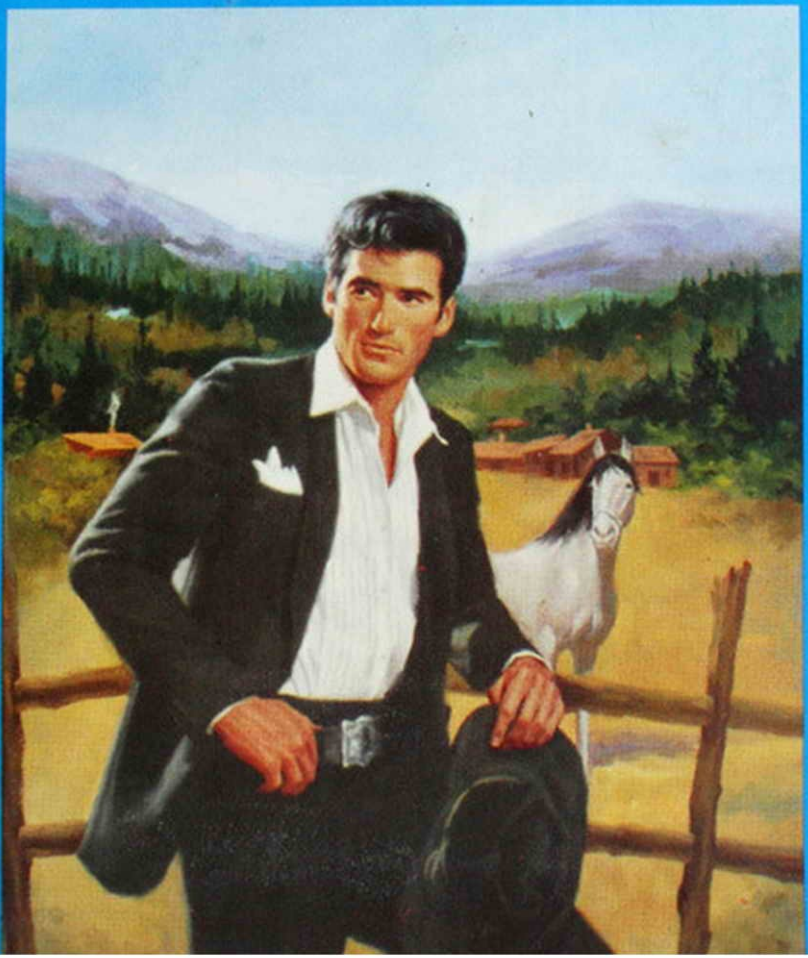

MARIS SOULE

ESCROCUL

Editura: VICTORIA
1994

PROLOG

Căldura umedă a verii acoperea Bostonul ca un burete greu şi aparatele de aer condiţionat funcţionau la putere maximă în toate birourile. Unul din cei doi bărbaţi aflaţi în sala de consfătuiri a *Fundaţiei Chambers* purta sacoul de la costum, dar nu părea prea la largul lui în el. Cu ochii lui albaştri mijiţi, cu umerii largi ridicaţi a iritare şi cu părul blond ciufulit, Conrad Chambers privea pe fereastra care dădea spre râul Charles.

— Fir-ar să fie, Jon, izbucni el. Am fost traşi pe sfoară. Puteam la fel de bine să fi aruncat banii ăia în râu.

— Calmează-te, Kurt, răspunse fratele său. Avocaţii or să obţină înapoi cea mai mare parte din bani. O greşeală în zece ani nu-i chiar aşa de rău. Kurt se întoarse cu faţa către el.

— Poate că nu, dar ar fi trebuit să-i punem pe Rick sau pe Jim să verifice chestia asta. Ei cel puţin ştiu să recunoască un escroc când dau de el.

— Rick şi Jim nu pot să se ocupe de toate. Nu în ritmul în care au apărut în ultima vreme. Kurt ştia că fratele său are dreptate. Cererile de bani adresate *Fundaţiei Chambers* se înmulţiseră simţitor în ultimul an. Fiecare solicitant promitea să construiască o lume mai bună. De asemenea, fiecare cerere implica sume mari de bani drept capital, deci exista oricând posibilitatea unor fraude. Ceea ce însemna că verificările extrem de atente erau o necesitate. Fundaţia avea pe statele

de plată trei investigatori: Rick Van Dyke, Jim Klein şi Henry Warsaw. Kurt avea încredere în Rick, pentru că acesta lucrase pentru Fundaţie de la înfiinţarea ei, şi era mai mult un prieten decât un angajat, şi în Jim, care îşi dădea întotdeauna toată silinţa. De la început însă avusese dubii în privinţa angajării lui Henry. Ar fi trebuit să-şi urmeze impulsurile.

— Nu înţeleg cum a putut Henry să piardă din vedere indiciile, spuse el. Fir-ar să fie, până şi eu aş fi putut să văd că totul e o înscenare.

— Ar fi trebuit să vadă indiciile, răspunse Jon. Tocmai de asta am vrut să vorbesc cu tine. Cred că ar trebui să-l concediem… sau să-l lăsăm să demisioneze.

Kurt ajunsese la aceeaşi concluzie. Henry fie fusese mituit, fie era complet incompetent. Oricum ar fi fost, omul trebuia să plece. Dar asta lăsa o problemă nerezolvată.

— Trebuia să verifice propunerea Tyler.

— Va trebui s-o facă Rick sau Jim.

— Amândoi sunt ocupaţi acum. Or să treacă luni până să se poată ocupa de propunerea lui Tyler. Kurt se întoarse la masă şi se aşeză lângă fratele său. Avea o idee. Dar să-i facă pe Jon şi pe mama sa să o accepte, asta era cu totul altă problemă.

— Ştii de croaziera pe care mama m-a convins s-o fac? Cu cât se apropie mai mult cu atât sunt mai sigur că toate lunile alea petrecute la bordul unui vas or să mă scoată din minţi. M-am săturat

de văzut lumea în tinereţe şi n-am niciun chef s-o văd pe mama încercând să mă căpătuiască cu vreo femelă însetată de amor. Cred că mătuşa Beth ar trebui să meargă în locul meu.

— În timp ce tu... Jon lăsă întrebarea în suspensie.

— Mă joc de-a detectivul. Rick mi-a spus întotdeauna cât de uşoară e munca mea în comparaţie cu a lui. Aş vrea să văd cât e de greu să investighezi o propunere.

— Şi deci să-l investighezi pe Tyler.

— De ce nu?

CAPITOLUL 1

— Strânge-i zăbala, comandă Micki Bradford, răsucindu-se încet pentru a urmări evoluţia adolescentei de 15 ani care călărea împrejurul ei pe un cal murg.

Strânge-l din genunchi. Aşa. Împinge-l înainte. Încuviinţă din cap când văzu că fata face ce i se spusese.

— Bine. Bine. Ai prins.

Calul era în fine calm… şi nu durase decât 20 de minute. Micki se întreba dacă Gail avea să înveţe vreodată; cald şi umed cum era afară, ar fi trebuit să se oprească şi să lase calul să se odihnească. Dar voia ca fata să reuşească să ţină calul în pasul acela măcar un tur de arenă.

Gail făcu trei sferturi de tur şi brusc atenţia îi

fu atrasă de altceva. Micki îi urmări privirea şi văzu ce o distrăsese pe adolescentă. Un bărbat stătea în spatele unei şei care atârna pe balustrada arenei. Micki nu avea idee de unde venise sau pe unde intrase. Tot ce ştia era că apariţia lui bruscă îi provocase un sentiment ciudat, asemănător cu valul de adrenalină pe care îl simţea înaintea intrării în arenă pentru un test de dresaj, îl privi fascinată.

Micki avea în birou un calendar *Chippendales,* iar tipul ar fi putut foarte bine să fie unul din fotomodele. Înalt, blond, cu umeri laţi, musculos, arăta superb, iar Micki se întrebă cum ar arăta într-un costum de baie şi nu în pantalonii gri şi cămaşa dungată cu mâneci scurte cu care era îmbrăcat. O privea cu intensitatea unui arbitru de ring, de parcă i-ar fi evaluat punctele bune şi greşelile. Cu multă încetineală, privirea lui se prelinse din creştetul capului ei până la vârful cizmelor de călărie. Micki spera că punctele bune erau mai numeroase decât greşelile, dar în acelaşi timp îşi putea da seama ce vedea el. Bucle scurte, de culoarea ciocolatei, care erau probabil mai degrabă încâlcite decât mătăsoase, din cauza umezelii. Un tricou gri murdar după o zi de lucru cu caii. Blugi şi cizme, la fel de murdare. Machiajul i se dusese, fără îndoială, demult. O, doamne, probabil că era o frumuseţe. Privirea lui se întoarse asupra chipului ei, zâmbi şi strigă către ea:

— Când ai un minut liber, aş vrea să stăm de

vorbă despre întreţinerea unui cal.

Sună rezonabil, se gândi Micki. Primeau în îngrijire cai la *Grajdurile Meadow View*, iar ea era persoana cu care trebuia să vorbească pentru asta. Cu toate astea, Micki simţi cum o pişcă un fior de dezamăgire. Ar fi fost plăcut dacă vorbele tipului ar fi fost de o natură ceva mai personală. Evident, vrabia mălai visează.

Nu, proasta visează, hotărî Micki. Nu se decisese ea că a terminat-o cu bărbaţii? Aflase din experienţă că în bărbaţi nu trebuie să ai încredere. În niciunul. Şi faptul că un tip are un corp formidabil nu schimbă asta cu nimic.

— Termin în câteva minute, strigă ea. Micki îşi privi eleva. Gail încă-şi mai purta calul la pas, dar acesta încetinise considerabil, pentru că fata încetase să-l mai strunească cu genunchii. Era prea ocupată să se uite la bărbatul de lângă balustradă. Interesul adolescentei nu lăsa loc nici unei umbre de îndoială şi Micki zâmbi acru. Diferenţa dintre o fată de 15 ani şi o femeie de 28 era că, până la 28 de ani, femeia învăţa ca aprecierea ei faţă de aspectul unui bărbat să nu mai fie atât de evidentă. Cel puţin, Micki spera ca expresia să nu-i trădeze gândurile.

— Ai putea să-l linişteşti, Gail, strigă ea către fată. E prea cald ca să-l mai munceşti.

Gail struni calul la pas încet şi-l conduse către centrul arenei, unde stătea Micki.

Aproape înainte de a-şi opri calul, Gail şopti:

— Cine-i?

— Nu ştiu. Micki vorbi şi ea în şoaptă.

— E trăsnet.

— Nu-i rău, acceptă Micki, permiţându-şi încă o privire în direcţia lui. De fapt, expresia „trăsnet” era o descriere potrivită pentru tip.

— Mai ai loc pentru încă un cal, nu-i aşa? Gail părea să spună că moare dacă Micki ar fi spus nu.

— Am loc pentru încă doi cai.

— Spune-i că dacă îşi ţine calul aici, i-l perii în fiecare zi, gratis, suspină Gail. E un vis.

— E probabil însurat.

— Câţi ani crezi că are? Micki îi dădea cam 35.

— Prea bătrân pentru tine. Fata o privi fix.

— Vorbeşti ca mama.

— Potoleşte-ţi calul, Gail. *Şi hormonii*. Micki îşi punea problema propriilor ei hormoni în timp ce se îndrepta către balustradă. Freamătul din piept nu-i trecuse, ba chiar se înrăutăţea cu fiecare pas care o aducea mai aproape de bărbat.

Probabil e însurat, îşi repeta întruna, privind la mâna lui stângă. Nu avea niciun inel pe degete, dar Micki ştia că asta nu înseamnă nimic. Mulţi bărbaţi însuraţi nu purtau verighete. Nici Dale nu purtase.

— Bună, sunt Micki Bradford. Se opri în faţa lui, cu şaua între ei, îşi şterse mâna prăfuită de pantalon, apoi i-o întinse. Antrenor, instructor şi director de grajd. Spui că te interesează întreţinerea unui cal?

— S-ar putea. Îi luă mâna şi degetele lungi i se strânseră ferm în jurul degetelor ei. Mâna lui era

mare şi caldă şi fină ca pielea de cea mai bună calitate. Zâmbetul lui pe jumătate schiţat şi privirea din ochii albaştri îi provocară un nod în stomacul şi aşa încordat. Poate că nu era expertă în a recunoaşte un escroc, dar ştia să recunoască dorinţa în ochii unui bărbat. Zâmbind în continuare, el dădu drumul mâinii ei şi privi în jur.

— Sunt nou în Kalamazoo. Am vorbit cu câteva persoane. Mai mulţi mi-au recomandat locul ăsta. O privi iar. Şi pe tine. Privirea lui o măsura din nou. Sunt impresionat. Inima lui Micki o porni în galop, iar fluturaşii din stomac mai făcură o piruetă. Tipul avea o voce minunată, cu un uşor accent de Boston, care îmbogăţea un ton baritonal plăcut, iar ochii lui spuneau atât de mult. Conversaţia nu era despre grajduri sau despre talentele ei de profesor. Poate că dorea să-şi lase un cal în întreţinere, dar era interesat şi de ea. Într-un mod foarte personal. Şi sexual. Nu doreşti să te implici într-o relaţie cu un bărbat, îi reamintea o voce interioară. Cine are nevoie de un bărbat?

Răspunsul nu îi mai părea atât de clar cum fusese cu şase luni înainte.

Oricum, rezemată de balustrada, Micki readuse discuţia înapoi la afaceri.

— E frumos grajdul, nu-i aşa? Familia Whitcombe a cheltuit bani şi atenţie pentru el. El părea dispus să menţină conversaţia la acest nivel.

— Ca director, faci şi aranjamente financiare, nu-i aşa?

— Cât timp familia Whitcombe se află în Europa, da. Avem câteva locuri, domnule…

— Jones… Kurt Jones. Îi aruncă o privire fetei de pe cal. Faceţi vreodată aranjamente speciale pentru întreţinerea unui cal sau pentru lecţii? La schimb? Preţuri mai mici dacă se plăteşte cu bani gheaţă? Sau pentru un copil?

Copil? Fluturaşii care piruetaseră în stomacul lui Micki se prăbuşiră. Dacă avea un copil, fie era, fie fusese însurat. Prudentă, întrebă:

— Este pentru fiul sau pentru fiica dumneavoastră, domnule Jones?

— Este pentru… Se opri brusc.

— Pentru? îşi închipuia că avea să spună fiica. Fără să vorbească el o privi în ochi.

Ea ştia că se gândeşte ce să spună, se hotăra ce să-i povestească. Era pe punctul de a repeta întrebarea, când el vorbi în sfârşit:

— Nu am copii. Nu sunt însurat. Şi spune-mi Kurt. Putea să-i spună cum voia el, dar nu înghiţea istoria cu *„n-am copii, n-am nevastă”*. Ezitase prea mult. Cu Dale nu sesizase mici greşeli ca aceasta. Ce naivă fusese. Acum ştia mai multe.

Şi când se gândea că acum câteva minute tipul se uitase la ea ca la o mânză pe care voia s-o cumpere.

— Dacă nu e pentru copilul dumneavoastră… Se forţă să păstreze un ton obişnuit, dar accentua intenţionat numele.

— Întreb pentru… pentru fratele meu. Pentru fiica lui.

— Pentru fiica fratelui dumneavoastră. Ea zâmbi. Nu era nici măcar un mincinos priceput. Nepoata dumneavoastră, cu alte cuvinte?

— Pentru nepoata mea. Da. Încuviinţă din nou din cap, privind în altă parte. Fratele meu vrea să-i cumpere nepoatei mele un cal şi să-l ţină undeva unde să poată lua lecţii. „Mulţi taţi doreau să le cumpere fiicelor lor cai, iar cei care recunoşteau că un călăreţ începător are nevoie de lecţii erau de lăudat. Micki totuşi nu credea niciun cuvânt din ce spunea Kurt.

— Cum se numeşte fratele dumneavoastră?

— Jonathan, răspunse el repede Prea repede, din punctul ei de vedere

— Şi nepoata?

— Mary. John şi Mary. Numele nu dovedeau nici măcar imaginaţie. Se forţă să rămână politicoasă

— Ei bine, Kurt, să ţii un cal la *Grajdurile Meadow View* e costisitor. Şi la fel şi lecţiile pe care le dau eu.

— Aşa am auzit şi eu. Ce voiam să întreb este dacă nu faceţi şi aranjamente speciale, cum ar fi pentru cineva ca Amy Tyler?

— Amy Tyler? Faptul că o menţionase tocmai pe acea elevă o luă pe Micki prin surprindere. Mai ales această elevă. De ce mă întrebi despre Amy?

— Fiica… fiica fratelui meu o cunoaşte pe Amy. Eu… el… noi… Kurt se bâlbâi şi se opri, trase aer adânc în piept, apoi reîncepu. Fratele meu spune că Ralph Tyler are o companie de construcţii şi că

deseori îşi oferă priceperea de tâmplar în schimbul lucrurilor de care are nevoie. Asta, sau face aranjamente speciale.

— Şi dacă Amy beneficiază de un aranjament special, vrei şi tu unul. Aşa e?

Dădea multor elevi lecţii în schimbul muncii fizice, dar copiii aceia aveau nevoie de o distracţie şi munceau din greu pentru ceea ce primeau – curăţau grajdurile, râneau şi antrenau caii. Micki se întreba cum plănuia domnul Kurt Jones s-o dea pe fiica lui drept nepoată şi ce avea de gând să ofere în schimbul preţului redus.

Luând în considerare felul în care se uitase la ea, ar fi putut fi interesant

— Ce-ar fi să mergem la mine în biroul Micki arătă către capătul celălalt al arenei, spre o uşă. Un semn agăţat pe zid indica biroul.

— Îmi mai trebuie câteva minute cu eleva mea, explică ea. Apoi putem vorbi în linişte.

Kurt observase privirile pline de adoraţie ale adolescentei şi băgase de seamă cum se apropia de el. Observase de asemenea că atitudinea lui Micki devenise foarte rezervată. Aveau nevoie de izolare. Şansa de a sta de vorbă fără a fi tulburaţi. Zâmbi la idee. Fără a fi tulburaţi? Cu ochii aceia de culoarea castanei, cu picioarele lungi şi cu vocea blândă şi sexy, Micki Bradford era o continuă sursă de tulburare. Pe cât putea cu spatele la ea, traversă arena către birou în timp ce ea se întorcea la eleva ei. Camera în care intră nu

era cu mult mai mare ca boxele pentru cai care o înconjurau. Era dominată de un birou masiv, în timp ce trei scaune şi o bibliotecă umpleau restul spaţiului. Pe un perete era un calendar cu un bărbat blond, îmbrăcat într-un costum de baie sumar, pozând pe nişte stânci de pe o plajă. Un calendar care-l surprinse. Pe ceilalţi pereţi erau poze înrămate reprezentând călăreţi: unii în plină evoluţie, alţii primind premii de la arbitri zâmbitori. În multe dintre ele, Kurt o recunoscu pe Micki în postura călăreţului.

Era elegant îmbrăcată, cu pălărie neagră, tare, jachetă lungă de călărie, pantaloni şi mănuşi albe, şi cizme negre de echitaţie. Părea şi foarte semeaţă, zâmbetul ei spunând; *„priviţi-mă, sunt cea mai bună”.*

De când venise în Michigan, stătuse mult de vorbă cu oamenii. Asta făcea parte din investigarea unei propuneri, sau cel puţin aşa investiga *Fundaţia Chambers* o propunere. Tot ce auzise despre Micki Bradford fusese pozitiv. Era cunoscută ca un instructor de dresaj şi un călăreţ excelent. Fotografiile şi trofeele de pe bibliotecă confirmau asta, iar ceea ce văzuse când se strecurase neobservat în manej ilustrase talentul ei de instructor. Ascuns în umbră, o privise la lucru cu fata. Calmă, încurajatoare şi exigentă, Micki cerea perfecţiunea şi obţinuse mai mult decât îşi închipuise el că se putea obţine, atât de la fată cât şi de la cal.

Totuşi nu fusese uşor s-o privească. De fiecare

dată când ea spunea *„Strânge-l între picioare”,* se trezea privind la picioarele ei şi mintea i-o lua razna. Doamna îl putea strânge între picioarele ei alea lungi oricând dorea.

Un lucru ştia cu siguranţă: dacă ar fi avut un instructor ca ea când era adolescent şi lua lecţii de călărie, în loc să-i fie groază de mişcările cerute de testele de dresaj, ar fi aşteptat cu drag lecţiile de călărie. Şi ar fi fost într-o permanentă stare de tortură fizică. Schimbându-şi poziţia pe scaun, realiză că nici la 35 de ani tortura fizică nu era mai mică. Majoritatea celor cu care vorbise menţionaseră că Micki era atrăgătoare. Descrierea nu era potrivită. Toţi folosiseră cuvintele vioaie, hotărâtă sau blândă. Era toate acestea… şi sexy. Foarte sexy.

Dacă ar fi ştiut cât de sexy avea să o găsească, s-ar fi îmbrăcat altfel. Pantalonii făcuţi de comandă aveau anumite dezavantaje. Cei pe care-i purta el i se potriveau ca o mănuşă şi arătau mult mai mult decât ar fi vrut el să se vadă.

Fusese recunoscător pentru şaua care atârna pe balustradă. Chiar dacă lui Micki i se păruse ciudat că rămăsese ascuns de şa, era oricum mai bine decât alternativă.

Părăsind fotografiile, privi din nou către arenă, prin uşa rămasă deschisă. Micki vorbea încă cu fata cu care avusese lecţie, dar fără niciun pic din trufia vizibilă în fotografii. Acum era profesorul, mentorul. Îşi folosea întregul trup pentru a comunica ceea ce dorea, mâinile îi

orchestrau elegant vorbele, iar şoldurile i se mişcau ca într-o şa imaginară. Mişcarea ar fi fost la fel de eficientă într-un pat.

Încetează! îşi porunci. Asemenea gânduri nu i puteau uşura situaţia. Avea nevoie să se concentreze asupra motivului pentru care o vizita. Să-şi elaboreze povestea.

Aproape că o încurcase când se afla în arenă. Când îl întrebase dacă voia lecţii pentru fiica lui, ar fi trebuit să răspundă că da. Asta-i – sugerase Rick să folosească drept pretext. Trebuia să fie Kurt Jones, căsătorit, care avea o fiică, întâmplător prietenă cu Amy Tyler. Când vorbise la telefon cu Rick, cu o seară înainte, ideea păruse excelentă, dar, stând în faţa lui Micki, înţelesese că nu o putea face, nu putea minţi, nu putea spune că avea un copil sau o soţie.

În loc de asta, se bâlbâise ca un idiot. Nu era de mirare că ea pusese atâtea întrebări. Doamna nu era proastă. Nu, el era prostul, care se încingea de câte ori se uita la ea. Micki îşi părăsi eleva şi se îndreptă către birou Kurt se aşeză rapid într-unul din cele două scaune din faţa biroului ei. Raţionând febril, apucă o revistă cu cai de deasupra unui teanc de facturi şi o deschise. Ea intră în birou, cu un aer foarte oficial.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult. Am vrut să subliniez câteva greşeli pe are le face Gail.

— Nicio problemă. Kurt lăsă revista să-i cadă pe genunchi, ca din întâmplare, şi îi zâmbi. Ea trecu grăbită prin spatele lui şi se aşeză la birou.

În clipa când se aşează, începu să aranjeze revistele şi facturile din faţa ei. El aşteptă ca ea să vorbească, urmărind-o. Analizând-o. Ea dorea ca el să creadă că prezenţa lui n-o impresionează. Era ca un miel care dorea să convingă lupul să nu-l mănânce. Un mieluşel îmbujorat care refuza să-i întâlnească privirea în cele din urmă îşi ridică totuşi ochii.

— Doreaţi să aflaţi preţurile, domnule Jones?

— Spune-mi Kurt, îi aminti el, aplecându-se către ea. În principal, vreau să ştiu dacă se pot face aranjamente speciale Cum aţi făcut în cazul lui Amy.

— Amy va spus că s-au făcut asemenea aranjamente? El mimă uimirea.

— Nu s-au făcut? Micki clătină din cap.

— Nu. Am, într-adevăr, elevi care muncesc aici în schimbul întreţinerii cailor sau al lecţiilor, dar tatăl lui Amy a plătit întotdeauna preţul integral pentru ambele lucruri. Cu bani gheaţă. Cu bani gheaţă. Exact asta dorea Kurt să ştie. Era a treia oară când cineva menţiona faptul că Ralph plătea ceva cu bani gheaţă. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar îl făcea curios. Treaba lui, aşa cum o înţelegea el, era să scoată la iveală, în viaţa personală sau de afaceri a lui Ralph Tyler. Tot ce nu era în regulă. Alte fundaţii poate că nu procedau la fel, dar în ziua când mama, fratele lui şi el hotărâseră să înfiinţeze *Fundaţia Chambers*, hotărâseră şi că, dacă tot îşi împart averea moştenită, vor să ştie tot ce se poate şti despre

oamenii care beneficiază de ea. Toţi cei care făceau o cerere trebuiau să semneze o împuternicire prin care autorizau accesul Fundaţiei la informaţii confidenţiale.

Capcana era că aproape niciodată nu realizau cât de amănunţit erau investigaţi.

Acum, că avea informaţia care-i trebuia, Kurt simula confuzia.

— Îmi pare rău, probabil că am înţeles greşit.

— Poate că Amy vorbea despre alte fete.

— Poate, acceptă el, încercând să se gândească ce să mai spună.

Nu mai avea de ce să rămână, dar nu voia să plece. Ştia că e o prostie, că-şi punea în pericol poziţia de investigator impersonal, dar voia s-o poată cunoaşte mai bine pe femeia din faţa lui. Parţial, era atracţie fizică. Ştia asta. Dar îl mai intrigau şi alte lucruri la ea. Ceva din vocea ei, din ochii ei, din felul în care se mişca îl convingea că merita s-o cunoască. Uitând de prudenţă, cedă dorinţei.

— Nu ai vrea să luăm cina împreună? Am putea să mai vorbim despre asta.

— Cina? Sprâncenele ciocolatii se ridicară a mirare.

— Da. Cina.

— Adică să ies cu tine. Accentua fiecare cuvânt şi se îndreptă şi mai mult în scaun.

Camera, sau cel puţin partea dinspre biroul ei, se răcise considerabil. Privind cum ochii lui Micki se îngustează şi buzele i se strâng. Înţelese că a

spus ce nu trebuia. Micki aproape că scuipă următoarele cuvinte:

— Şi cu soţia ta cum rămâne?

— Soţia mea?

— Da, soţia pe care atât de convenabil o faci uitată.

— Vorbeşti de Sheri?

— Oricare i-ar fi numele. Micki îl privi fix. Uite ce e, domnule, ai cam întârziat. Altcineva m-a luat deja de proastă. Nu mă mai joc de-a cealaltă. Niciodată.

— Oh. Începea să înţeleagă. Greşeşti. Nu înşel pe nimeni. Sheri şi cu mine am divorţat acum zece ani.

— Da, sigur, basmul cu cocoşul roşu.

— Adică nu mă crezi.

— Prinzi repede.

— Atunci, ce să fac? Să-ţi aduc actele de divorţ? Dovadă legalizată că sunt necăsătorit?

— Eventual. Kurt avea sentimentul că nici aşa nu l-ar fi crezut şi suspiciunea ei îi întări dorinţa de a o cunoaşte mai bine. Se ridică şi revista căzu pe podea. O luă, şi pentru că nu-i mai era necesară, o trânti pe birou.

— Am spus că nu sunt căsătorit. Şi nu sunt.

— Şi fetiţa? O, scuză-mă, nepoata? îl privea cu atenţie.

— Am vrut să ştiu dacă faci aranjamente speciale pentru întreţinerea cailor, asta-i tot. Nu am nicio fiică. Sheri şi cu mine nu am avut copii. Copiii le-ar fi stricat distracţia. Kurt se întoarse şi

porni către uşă. N-ar fi trebuit s-o invite pe Micki.

Trebuia să se caute la cap. Ba nu ar fi trebuit să înceapă să gândească cu capul, nu cu alte părţi ale corpului. Îi asigurase pe Rick şi pe Jon că putea să facă treaba asta, că o să fie floare la ureche. Încercarea de a-i face curte fiicei iubitei lui Ralph categoric nu era o mişcare potrivită. Nu mai lipsea mult şi se trezea spunându-i totul. La uşă se opri şi privi înapoi. În mod ridicol, ar fi vrut să-i explice ce făcea.

Capitolul 2

Toată săptămâna următoare, Micki încercă să-l uite pe Kurt Jones, dar, de fiecare dată când se uita la calendarul din birou, se trezea gândindu-se la el, blestemând soarta care făcuse ca toţi bărbaţii frumoşi să fie nişte nemernici. În cele din urmă, dădu calendarul jos de pe perete şi-l înlocui cu unul cu poze de câini. În felul acesta spera să-şi ţină la distanţă amintirile despre domnul Kurt Jones.

O îngrijora efectul pe care-l avusese asupra ei. Nodul din stomac şi pulsul accelerat nu erau reacţia ei firească la bărbaţi. Chiar şi la avansurile lui Dale pe care-l găsise foarte atrăgător, reacţionase încet. Concluziona că, în privinţa lui Kurt, trebuie să fi fost o problemă de hormoni. În definitiv, se apropia de temuta vârstă de 30 de ani şi, din tot ce citise, ştia că la vârsta aceea o femeie atinge apogeul sexual. Exact ce-i trebuia – hormoni care să-i încurce viaţa!

Hormonii şi mama ei. Spre consternarea lui Micki, ultimul plan al lui Ellen Bradford era s-o combine pe fiica ei cu fiul lui Ralph Tyler.

În ultimele şase luni, Micki auzise multe despre Tom Tyler, mai ales de la sora lui vitregă, Amy. Ştia că Tom are 30 de ani şi era singurul copil al lui Ralph din prima căsătorie. Mai ştia că de 20 de ani – mai exact de când Ralph divorţase de prima soţie – Tom refuzase să aibă de-a face cu tatăl său. Apoi, cu nouă luni în urmă, la exact un

an de la moartea mamei lui Amy, Tom apăruse înapoi. Ralph îl primise cu bucurie, îi oferise o slujbă, dar Amy nu era deloc împăcată cu situaţia.

Poate că Tom şi tatăl său se înţelegeau bine, dar de mai multe ori lecţiile de

Călărie ale lui Amy se transformaseră în reprize de plâns, cu Micki pe post de psiholog amator. Ideea de a ieşi cu Tom o făcea să simtă că o trădează pe Amy şi încercase să refuze ultima invitaţie a mamei sale. Nu dorea să-şi petreacă seara de sâmbătă la o cină cu dans, oricât de frumos ar fi fost clubul lui Ralph, sau cât de mult încercase mama ei s-o convingă că o să-i placă Tom. Mama ei însă insistase.

— Te rog, o implorase ea, a treia oară când sunase. Tot ce-ţi cer e să petreci seara cu noi, să-l cunoşti. De dragul meu. În definitiv, dacă lucrurile merg bine, într-o bună zi ţi-ar putea fi frate vitreg. Micki înţelese că avea să cedeze. Dacă mama ei avea intenţii serioase cu Ralph, era timpul să-l cunoască pe Tom. Şi, poate, cunoscându-l pe Tom, avea să înţeleagă mai bine problemele lui Amy. Poate că va putea chiar să îl facă pe Tom să-şi schimbe purtarea faţă de Amy. Merita să încerce.

Însă, cu cât se apropia sâmbăta, cu atât o îngrozea mai tare ideea. Detesta întâlnirile cu necunoscuţi, detesta să se îmbrace de gală şi să-şi piardă seara conversând despre nimicuri.

Vineri seara, forţându-se să nu se mai gândească la fiul lui Ralph şi la cina care se apropia, Micki se îndreptă către păşune să-şi ia

unul din cai. După ce-şi înşeuă surul, îl duse în manejul descoperit. Dancer era la fel de exploziv ca un arc foarte întins şi-i trebuiră 20 de minute ca să-l calmeze, să-l facă să se relaxeze şi să răspundă la comenzi. Călărea de aproape o oră când huruitul unei tobe de eşapament sparte îi atrase atenţia. Zgomotul deveni şi mai puternic când o camionetă încetini, apoi intră pe alee. Făcându-şi calul să meargă la pas, urmări traseul camionetei vechi şi ruginite, de culoare roşie. În parcare, motorul tuşi şi trosni, apoi muri înecat. Urmă o linişte binecuvântată.

În camionetă era o singură persoană. Încă înainte de a coborî, Micki ştia cine este. Calul se opri, la fel şi răsuflarea ei. Kurt Jones se schimbase în ultimele nouă zile. Pielea i se arămise de soare; părul, înainte pieptănat cu grijă, era acum răvăşit de vânt. Bărbia pătrată era acoperită cu un început de barbă blondă, în timp ce cămaşa, pantalonii şi pantofii lustruiţi dinainte fuseseră înlocuite de un tricou albastru, jeanşi găuriţi şi cizme vechi de lucru. Purta ochelari de soare închişi la culoare şi părea murdar, zdrenţăros şi al naibii de sexy. Micki nici nu-şi dădu seama că-şi îndemnase calul să meargă către gard. Apropiindu-se, îi strigă lui Kurt:

— Te-ai întors.

— M-am întors. Se sprijini de balustradă. Nu eram sigur că o să-ţi aminteşti de mine. Ea îşi înăbuşi un zâmbet. Glumea? Să nu-şi amintească de el? Poate că înfăţişarea i se schimbase puţin,

dar avea sentimentul că l-ar putea recunoaşte şi după cincizeci de ani.

— N-am primit nicio veste de la fratele sau nepoata ta. Asta ca să-i dea de înţeles că nu uitase de ultima lor conversaţie.

— A… ezită el. Fratele meu s-a răzgândit… şi nepoata mea la fel. Antrenezi caii?

— Lucrez cu unul din caii mei personali. A fost aşa de cald în ultima vreme, că i-am cam neglijat.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să iau eu însumi lecţii de călărie, spuse el.

— Zău? Ea încercă să nu zâmbească. Nu dau lecţii cu plata în natură.

— Plătesc cât îmi ceri, o asigură el. Ştiu lucrurile de bază. Aş vrea să învăţ dresaj.

Bunul simţ o avertiza să-l trimită la plimbare, dar bunul simţ nu avea nimic de-a face cu felul sălbatic în care inima ei o luase la galop când îi văzuse coborând din maşină, şi nici cu faptul că ea dorea ce n-ar fi trebuit să dorească.

Avea nevoie de timp de gândire, Să gândească logic, raţional. Timp pentru a-şi potoli hormonii ei de 30 de ani.

— Lasă-mă să-l răcoresc pe Dancer şi să-l duc în grajd şi apoi putem sta de vorbă.

— Bine, nu mă grăbesc. Micki îşi vedea imaginea reflectată în ochelarii lui de soare. Doi călăreţi pe doi cai. Două femei. Trebuia să afle. Deliberat, îi aruncă momeala:

— O să mă grăbesc. Nu vreau să întârzii acasă. Soţia ta s-ar putea îngrijora.

El zâmbi.

— Ţi-am mai spus. Nu sunt însurat.

— Pentru bărbaţi e uşor să spună asta.

— Poate pentru unii. Eu mi-am luat în serios căsătoria.

— Şi, totuşi, spui că s-a terminat prin divorţ.

— Ea m-a lăsat pe mine, şi nu invers. Micki ştia că, dacă el spunea adevărul, atunci ea era prea indiscretă, dar nu se putea abţine.

— De ce te-a părăsit? Răspunsul lui veni rapid:

— Ţelurile noastre în viaţă se schimbaseră. Zâmbi trist: După părerea ei, încetasem să mai fiu amuzant. Nu prea era un motiv pentru a divorţa de un bărbat, şi se vedea că era afectat. Următoarea întrebare fu de ordin mai general:

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Trei ani. Era posibil să spună adevărul, îşi zise ea. S-ar fi putut să fi avut alte motive de ezitare când întrebase despre preţurile reduse. Poate că se jena să ceară favoruri. Poate că ea era atât de afectată de experienţa cu Dale, încât se grăbise să tragă concluzii.

— Micki, spuse el, am 35 de ani, sunt divorţat, şi aş dori să te pot cunoaşte mai bine.

Dacă nu te interesează, e în regulă, am să supravieţuiesc. Spune-mi numai, şi plec.

Părea atât de sincer, iar ea dorea să-l creadă, să aibă încredere în el.

Dacă l-ar fi putut privi în ochi… De parcă i-ar fi citit gândurile, Kurt îşi scoase ochelarii. O privi cu sinceritate.

— Sincer, nu sunt însurat. Nu te-aş minţi în legătură cu asta. Ochii lui îi susţineau privirea, o căldură albastră strecurându-se în sufletul ei, mângâind-o. Comunicând cu ea. Impresionând-o cum nu mai fusese vreodată impresionată. Încălzind-o pe dinăuntru. Tulburată, Micki îşi feri privirea.

— Trebuie să-mi răcoresc… calul. Vorbim mai târziu.

Îşi plimbă calul în jurul arenei de mult mai multe ori decât ar fi fost nevoie, dar ştia că în cele din urmă trebuia să dea ochii cu Kurt. Pe cât putea mai degajat, descăleca, aruncă frâul peste capul calului şi-l duse către poartă. Kurt era acolo înaintea ei, deschizându-i calea.

— Ăsta e calul de concurs? întrebă el, mergând în pas cu ea.

— Unul dintre ei. Ăsta e Dancer. Cred că e unul din cei mai buni cai de dresaj din lume. Bineînţeles, sunt subiectivă. Mângâie calul pe gât. Pentru concurs îl mai am şi pe Sky Master Victor. Bate spre 20 de ani, dar încă mai câştigă. Şi uneori o mai prezint şi pe Lady Amber, dar are atâta temperament şi e atât de încăpăţânată, încât orice şedinţă cu ea e o luptă. Bătea câmpii, dar se simţea mai în siguranţă vorbind despre cai. Până când îl legă pe Dancer pe aleea care ducea de la grajduri la manej, îi povesti lui Kurt o mulţime despre cei trei cai ai ei. Mai mult, probabil, decât şi-ar fi dorit să afle. Kurt stătea lângă ea şi-l privea pe Dancer.

— Are conformaţie frumoasă.

— Mulţumesc. Eu personal cred că-i o frumuseţe. Îşi scoase cascheta şi-şi scutură capul ca să-şi elibereze masa de bucle. Îşi trecu degetele printre ele ca să le dea o oarecare aparenţă de ordine. Când îşi ridică privirea, îl văzu pe Kurt uitându-se la ea. Expresia din ochii lui făcu să-i crească din nou temperatura.

— Nu făceam decât să admir o altă frumuseţe, spuse el. Micki îşi privi tricoul şi jeanşii murdari şi râse, încercând că răcorească atmosfera.

— Da, sigur. Şi vorba dulce mult aduce. Parcă spuneai că nu vrei o reducere de preţ pentru lecţii.

— Nu vreau. Nu fac decât să spun ce văd. Eşti o femeie foarte atrăgătoare.

Ea refuză să permită fiorului provocat de vorbele lui să-i încâlcească gândurile.

Îşi cunoştea punctele tari şi defectele.

— Îţi spun eu cum sunt: am umeri prea înguşti, nu stau prea bine cu pieptul şi am picioare prea lungi. Deşi, de fapt, stând alături de Kurt, era fericită că avea picioare lungi. Dacă se ridica pe vârfuri, nu mai era chiar atât de înalt. Categoric o înălţime potrivită pentru sărutări. O şocă faptul că se gândise la sărutări. Nu te implica, îşi spuse. Nu te pune în situaţia de a fi rănită şi umilită iarăşi. El o privi din nou, de data aceasta cu încetineală. Fără să vrea, îşi dădu seama că îi aştepta răspunsul.

Respiraţia i se opri în clipa în care privirile li

se întâlniră.

Zâmbetul lui avea o expresie seducătoare.

— Umerii şi pieptul tău arată bine, şi îmi plac picioarele lungi.

Linguşeală. Asta era tot, îşi repetă ea. Pură linguşeală. Cu toate acestea, o înghiţi odată cu aerul care-i umplu plămânii şi, în timp ce-i desfăcea şaua lui Dancer, îi aruncă lui Kurt o privire piezişă.

— Şi tu ai o conformaţie destul de reuşită.

— Mulţumesc, spuse el, şi se apropie. Ai nevoie de ajutor?

— Sigur. Nu putea spune altceva fără ca el să-şi dea seama că apropierea lui îi accelera pulsul. Avea nevoie de tot autocontrolul pentru a se purta firesc.

El îi scoase frâul lui Dancer, în timp ce ea îi luă şaua. Privindu-l, Micki constată că-i spusese adevărul despre cât ştia despre cai. Mai avusese de-a face cu caii. Fiecare mişcare a lui era uşoară şi eficientă, fiecare cuvânt adresat calului era calm şi blând. Când punea mâna pe cal o făcea cu fermitate dar şi cu gingăşie, şi avea o atitudine relaxată. Îl calma pe Dancer. În schimb, ea era nervoasă ca o mânză tânără. După ce scoaseră şaua şi frâul, Micki luă calul la spălat, ca să-l cureţe de transpiraţie şi de murdărie.

— Să deţii şi să duci la concursuri trei cai trebuie să te coste o avere, spuse el, dându-se înapoi când ea începu să arunce apa rece pe spinarea lui Dancer.

— Mă costă mai mult decât îmi pot permite, asta-i sigur. Şi, dacă vreodată o să vreau să concurez într-un concurs internaţional, trebuie fie să câştig la loterie, fie să mă mărit cu un milionar, fie să-mi găsesc un sponsor.

— Banii pe care tu şi mama ta o să-i moşteniţi de la bunicul tău ar trebui să vă asigure o viaţă destul de confortabilă. Ea reacţiona imediat, întorcându-se cu faţa la el, furtunul împroşcând apa chiar la picioarele lui.

— De unde ai auzit de banii ăia?

— A… se bâlbâi el. Eu… nepoata mea trebuie să-mi fi spus ceva. Ceea ce însemna că Amy îi spusese fetei. Micki hotărî că trebuie să stea serios de vorbă cu eleva ei.

— Ei bine, nepoata ta a înţeles greşit. Bunicul meu nu mi-a lăsat nimic şi nu primesc nimic. Mama mea contestă testamentul, nu eu. Din nou suspicioasă, îndreptă şuvoiul de apă mai aproape de cizmele lui.

— Nu cumva, întâmplător, te afli aici din cauza banilor ălora, nu?

Se întâmplase şi cu Dale. Luni în şir tipul o scosese în oraş, la masă, îi spusese cât e de frumoasă şi ce mult o iubeşte. O, şi ce şarlatan fusese. Tot ce voia erau banii ei, sau, mai exact, banii bunicului ei. Slavă Domnului că mama ei devenise bănuitoare şi făcuse nişte investigaţii. Altfel, Micki ar fi fost tentată să-şi încalce promisiunea de a nu se atinge de vreun ban din averea bunicului ei.

În ziua când mama ei trecuse pe la ea şi-i spusese despre soţia lui Dale, Micki hotărâse să nu mai aibă de-a face cu vreun bărbat – cu niciun bărbat. Se părea că era nevoie să i se amintească de hotărârea aceea. Îl privi pe Kurt.

— Să-ţi spun ceva: n-o să obţii niciun ban de la mine. Eu sunt cea care caută un bărbat bogat, pe cineva care să mă întreţină la nivelul cu care vreau să mă obişnuiesc. Pricepi?

— O, da, foarte bine, răspunse el, măcinând cuvintele între dinţi. Rămase unde se afla, cu o atitudine rigidă, privirea lui evaluând-o şi judecând-o. Cu bărbia ridicată, Micki rămase pe poziţii aşteptându-se să-l vadă întorcându-se şi plecând. Dar el rămase.

— Vorbesc serios, spuse ea în cele din urmă. Se prea poate ca bunicul să fi fost bogat, dar eu nu sunt, şi vorbele frumoase şi învârteala în jurul meu nu schimbă situaţia. Ţeapănă se întoarse la calul său, udându-l cu furtunul. Kurt mârâi:

— Crede-mă, iubito, nu banii mă interesează.

— Nu, zău? începu să şteargă apa de pe spinarea lui Dancer, apoi privi către Kurt.

Atunci ce te interesează? El ezită, apoi zâmbi strâmb:

— Lecţiile de dresaj.

— Da, sigur. Se aferă în jurul calului, sperând că el avea să adauge ceva, să se explice. N-o făcu. Iar când vorbi, spuse cu ochii îndreptaţi către manej:

— Noaptea nu vine nimeni să călărească?

— Ba da, în cursul săptămânii, după ce termină munca. În weekend-uri, însă, mulţi sunt la concursuri de călărie sau la petreceri. El o privi din nou.

— Şi tu, de ce nu eşti la un concurs sau la vreo petrecere astă-seară?

Ea îi observă privirea critică şi răspunse cinstit:

— Bugetul meu pentru concursuri este zero la ora asta, şi nu sunt genul petrecăreţ.

— Nu? El se răsuci încet către ea: Şi ce gen eşti?

— Genul mai în vârstă şi mai înţelept. Uscase întrucâtva calul şi desfăcu frânghiile care-l ţineau în loc. Înainte de a-l aduce pe Dancer în padoc, îl privi pe Kurt.

— Şi ce gen eşti tu, domnule Kurt Jones?

— Ce gen sunt eu? Clătină din cap. Genul care crede că poate face orice şi care descoperă că unele treburi sunt mai grele decât par. Dancer se smuci, dorind să plece, şi aproape că o trase pe Micki după el.

— Nu înţeleg, spuse ea. Dă-mi voie să-l duc la locul lui. Vorbim după aceea.

Kurt urmări cum scoate calul afară din hambar. Îl întrebase ce gen era el. Pentru moment, se simţea un ticălos. Cel puţin, ea recunoscuse că e în căutarea unui bărbat cu bani. În schimb, tot ce i spusese el fusese o minciună.

În cele nouă zile de când o cunoscuse, se

interesase şi aflase destul de multe despre domnişoara Michelle Bradford. În orice caz, mai multe decât ar fi avut nevoie pentru investigaţia lui asupra lui Tyler. Lucruri importante, cum ar fi dacă era combinată cu cineva sau dacă fusese. Cercetarea scosese la lumină câteva lucruri interesante. Aflase că bunicul ei o tratase ca pe un gunoi, că avusese destul de puţine aventuri romantice în cei 28 de ani de viaţă şi că ultima fusese un dezastru. Acum, vorbind din nou cu ea, putuse să remarce singur cât de mult o rănise povestea aceea. Şi cât de mult o putea răni el însuşi.

Se întorsese dintr-un singur motiv: ca să se folosească de ea. Le promisese lui Rick şi fratelui său să rezolve cazul într-o lună, şi iată-l, în a doua săptămână, având în faţă mai multe întrebări decât răspunsuri. Aflase că să investighezi o companie nu este atât de uşor cum îşi închipuise. Dar, datorită relaţiei mamei sale cu Ralph Tyler, Micki i-ar fi dat răspunsul la întrebări pe care nu le putea pune nimănui altcuiva. Ideea de a lua lecţii de călărie îi venise în dimineaţa aceea. La început ezitase. Îl îngrijora atracţia pe care o simţise prima oară când o văzuse pe Micki. Faptul că nu putea uita – zâmbetul ei, parfumul ei, mişcările ei graţioase, sunetul dulce al vocii ei – îl îngrijorase şi mai mult.

În dimineaţa aceea se convinsese că mişcarea cea mai bună era s-o vadă din nou. Acum ştia că greşise. Poate că nu-i plăcea atitudinea ei cinică în

privinţa găsirii unui bărbat cu bani, dar nici nu dorea să-i facă vreun rău. Trebuia să dispară din viaţa ei. Şi repede. Ridicându-şi privirea, o văzu pe Micki întorcându-se. Sperase că nu i se pot citi gândurile pe faţă, dar, judecând după expresia ei ciudată, probabil simţise că nu e în regulă ceva. El se întoarse şi luă şaua de pe gard.

— Unde trebuie să stea asta? întrebă el. Micki ezită înainte de a răspunde, studiindu-l. Părul lui era şi mai ciufulit ca înainte, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori. Da, trupul lui spunea multe. Felul în care stătea, felul în care privea. Kurt Jones era un bărbat pe punctul de a o lua la goană. Micki făcu semn din cap către uşa magaziei.

— Acolo. Luând frâul lui Dancer, îi arătă drumul, deschizându-i uşa şi retrăgându-se ca el să poată intra cu şaua.

— Stă pe suportul gol de acolo. Arătă către colţul îndepărtat, în timp ce ea însăşi se duse către cârligele pentru frâie. Fie din cauză că avea mâinile ude de la spălatul calului, fie pentru că, de când venise Kurt nervii îi erau întinşi la maximum, scăpă frâul din mână înainte de a-l putea atârna în cui. Se aplecă şi-l ridică. Strângând curelele de piele de parcă de asta ar fi depins viaţa ei, agăţă frâul în cârlig, apoi se întoarse şi privi la Kurt.

— Kurt, eu… începu ea.

— Micki, eu… spuse el, în aceeaşi clipă. Pusese şaua pe stativ şi venise în spatele ei; când se întoarse, se izbi de el. Erau la distanţă de câţiva

milimetri, două trupuri atât de apropiate, încât ar fi putut fi unul singur. Ea înţepeni, incapabilă să vorbească.

— Eu… repetă el, apoi înjură.

— Kurt, ce s-a întâmplat?

— Tu, gemu el. Eu. Micki nu înţelegea. El întinse mâinile către ea, îi prinse faţa în palme, atingerea lui fiind altfel decât atunci când îşi strânseseră mâinile, la prima lor întâlnire. Bătăturile îi zgâriau pielea, stârnindu-i nervii şi aşa întinşi El gemu din nou.

— Întotdeauna m-am considerat un om cinstit. Ei îi îngheţă inima.

— Eşti însurat.

— Nu.

— Atunci? E vorba de banii ăia?

— Nu. Ochii lui spuneau că o doreşte. Clătinarea lui din cap spunea altceva. N-ar fi trebuit să mă întorc.

— De ce? Ea întinse mâna şi-l apucă de cămaşă. Îi simţea căldura trupului şi bătăile inimii.

— Pentru că… Trase aer adânc în piept şi o privi în ochi. Fir-ar să fie, Micki, nu vreau să te vreau. Următorul geamăt izbucni din adâncul pieptului său şi el o trase mai aproape. Dar te vreau. Sărutarea nu era ezitantă. Nici blândă. Se întâmplă brusc, înainte ca ea să-şi dea seama ce urmează, şi în sărut se simţea frustrarea, nevoia, dorinţa. O bătălie pierdută. Micki nu se gândi, ci răspunse pur şi simplu sărutării, închizând ochii, lăsând să-i scape un suspin de plăcere.

Degetele lui se înfipseră adânc în părul ei, buzele mişcându-i-se peste ale ei, luând-o în stăpânire. Începutul de barbă îi irita obrazul, în timp ce vârful limbii lui îi cerceta buzele pentru a pătrunde apoi în gura ei. Se lăsă în voia lui – primindu-l, gustându-l, lăsându-l să-i ia în stăpânire toate simţurile.

Era numai putere şi forţă. Haine moi şi muşchi puternici. Mirosul muncii grele, dure şi gustul cafelei tari. Micki simţi o urmă de miros de colonie, îi auzi răsuflarea întretăiată şi-i simţi bătăile de inimă ca nişte copite de armăsar în galop… Propria ei inimă alerga nebună şi-i simţea bătăile spărgându-i urechile. O trase mai aproape de el, apăsându-şi şoldurile pe ale ei, astfel încât ea simţi prin pânza groasă a jeanşilor cât de excitat era. Sânii ei erau striviţi la pieptul lui, sfârcurile întărite vorbind despre propria ei excitare. Erau nişte străini, dar doreau să fie altceva. O doreau în mod dureros. Pe neaşteptate, Kurt îşi desprinse buzele de ale ei. Cu respiraţia nesigură, o privi fix. Pupilele îi erau dilatate, ochii lui aveau culoarea nopţii.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit…

— Te rog. Îi mângâie cu vârful degetelor buzele umede de sărutarea ei. Nu-ţi cere scuze. Ei îi sărută degetele, apoi îi dădu brusc drumul.

— Kurt?

— Trebuie să plec. Se îndepărtă de ea, nu numai fizic, ci şi emoţional. La fel de brusc cum începuse, intimitatea luă sfârşit. Numai că ea nu

dorea asta.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu pot vorbi despre asta. El făcu un pas înapoi. Nu încă.

— Atunci când?

— Nu ştiu. Am… Ochii i se umplură de dorinţa de mai mult, dar scutură din cap şi se îndepărtă. Ieşise din magazie şi depăşise jumătatea aleii când Micki pricepu că pleca cu adevărat. Urmându-l, îl strigă pe nume. Spre uşurarea ei, el se opri şi privi înapoi.

— Ai spus că vrei lecţii de călărie. Când?

— Nu pot s-o fac.

— De ce? Trebuia să ştie, trebuia să înţeleagă. El nu răspunse. Se întoarse şi îşi continuă drumul spre poartă.

CAPITOLUL 3

Kurt privea de la bar restaurantul şi ringul de dans. Din difuzoare se auzea o muzică lentă, în timp ce chelneriţele se învârteau printre mese, umplând pahare şi luând comenzile. Mesele începeau să se ocupe. În cupluri sau în grupuri, oamenii intrau în club, râzând şi vorbind, şi erau conduşi la mesele lor. Femeile erau îmbrăcate în rochii elegante, bărbaţii în ţinută de seară. Kurt închiriase un smoching, ca să nu facă notă discordantă.

Aşezaţi lângă el la bar. Doi vârstnici jucători de golf, îmbrăcaţi cu pantaloni de sport şi bluze tricotate, pierdeau vremea la un pahar, după încheierea partidei, privind la cei care veneau să ia masa. Făcuseră comentarii asupra mat multor persoane, iar Kurt îi asculta de vreo zece minute, timp în care aflase mai multe decât şi-ar fi dorit despre câţiva dintre cei mai de vază cetăţeni ai Kalamazoo-ului. Spera că perechea va mai fi acolo când venea Ralph Tyler.

Kurt aflase că în meseria de investigator erau multe trucuri, dar nu avea să mai facă vreodată greşeala de a o considera o meserie uşoară. Problema era că Rick funcţiona cu atâta eficienţă, încât făcea ca totul să pară uşor. Te duci în oraşul cu pricina, afli tot ce se poate despre persoana sau compania implicată, faci o evaluare, apoi te întorci cu ea la Fundaţie. Candidaţii nu ştiau niciodată cât de atent fuseseră verificaţi. Nu se întâlneau

decât cu reprezentantul oficial al Fundaţiei… care era ultimul care intra în joc. Pentru unii, un investigator care lucra acoperit putea părea cam dubios, dar metoda funcţiona. Iniţiatorii de propuneri cinstite credeau că aprobarea e uşoară. Cei care încercau să trişeze Fundaţia nu treceau niciodată de primele stadii de investigare. Cu o singură excepţie.

Kurt era decis să păstreze numărul acestor excepţii la unu. Urma cu atenţie sugestiile lui Rick şi verifica şi reverifică fiecare aspect legat de Ralph Tyler. În seara aceea avea să vadă o altă faţetă a lui Tyler.

Şeful de echipă de la şantierul unde Kurt îşi luase o slujbă spusese în treacăt că Ralph avea să fie la club în seara aceea. Kurt înregistrase informaţia. Nu fusese tocmai uşor să tragă sforile şi să obţină o invitaţie la cina urmată de dans, dar reuşise în cele din urmă. Până şi Rick fusese impresionat.

Evident, Kurt nu-i povestise lui Rick despre vizita la Micki, cu o seară înainte…

Sau despre faptul că e sărutase. Nu era o mişcare cu care să se mândrească. Nu intenţionase s-o sărute. Tot ce dorise fusese să plece înainte de a o răni, să plece cât mai putea. Şi atunci, ea îl privise cu ochii ei expresivi şi să pierduse. Raţiunea dispăruse şi o emoţie pe care nu o mai simţise de multă vreme preluase controlul asupra lui. Iar dorinţa îi fusese împărtăşită. Felul în care ea îi răspunsese la sărut

i-o dovedise. La dracu', nu dorea să simtă nimic pentru femeia aceea, şi îşi tot spunea lui însuşi că nu simţea nimic. Şi, cu toate astea, nu putea să şi-o scoată din minte. Plecase de lângă ea, dar ea era încă cu el, bântuindu-i gândurile şi invadându-i visele. Cu cât lua mai repede o hotărâre în legătură cu Tyler şi pleca din oraş, cu atât avea să fie mai bine. Mai bine, probabil pentru amândoi.

— Uite-i şi pe porumbeii noştri îndrăgostiţi. Jucătorul de golf de lângă Kurt mârâi nemulţumit. Nevastă mea îmi spune că dacă aş duce-o la dans cum o duce Ralph pe Ellen, aş arăta şi eu ca el. Kurt privi către uşă. Apăruse Ralph Tyler. Avea părul şaten-roşcat, elegant tuns; nu ducea lipsă de riduri la ochi în schimb smochingul acoperea un stomac perfect plat. Lângă el stătea Ellen Bradford:

Celălalt jucător de golf chicoti:

— Nu ştiai? Tyler poartă corset. Fără el, ar avea un burdihan exact ca tine şi ca mine.

— Ei, nu zău! Primul bărbat râse cu poftă. Kurt zâmbi. Mai aflase ceva despre Ralph. Nu că i-ar fi fost de vreun folos. O studie curios pe Ellen Bradford, comparând-o cu fiica ei. Spre deosebire de Micki, avea părul blond şi pielea deschisă la culoare. Era mai scundă decât Micki, dar rochia din bănuţi argintii, lungă până la genunchi, scotea la iveală picioare frumoase şi o siluetă suplă şi reuşită. De fapt, luând în considerare faptul că femeia se apropia de 50 de ani, arăta grozav.

O siluetă şi mai atrăgătoare îşi făcu apariţia şi

lui Kurt i se tăie răsuflarea.

Buclele şaten închis, tenul bronzat şi trupul unduios îi erau familiare, şi totuşi complet străine. No văzuse niciodată pe Micki îmbrăcată într-o rochie sau machiată. Era uluitoare. Luându-şi băutura cu el, Kurt se mută la capătul barului. Nu-i mai interesa să asculte bârfele. Nu dorea decât s-o vadă mai bine pe Micki. Nu se aşteptase s-o vadă acolo, nici măcar nu se gândise la această posibilitate. Plănuise să se amestece printre oaspeţi, să pună câteva întrebări şi, cu puţin noroc, să capete şi răspunsurile. Nimeni n-ar fi ştiut cine era sau ce căuta acolo. Cu Micki de faţă avea să fie mai greu.

Ea se întoarse cu spatele la el şi Kurt aproape scăpă un geamăt. Soarta nu numai că-i făcea sarcina mult mai grea, ci intenţiona să-l şi chinuiască. Rochia simplă, cu guler înalt şi fără mâneci, pe care o purta Micki nu era una obişnuită. Afurisita de rochie nu avea spate – niciun fel de spate – ci doar o bandă în jurul gâtului, şi apoi fusta. Şi aceasta, din punctul lui de vedere, începea al dracului de jos.

— Tom, ea e fiica mea Micki… Michelle. Ellen. Ca să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, în clipa în care şeful de sală îi conduse spre masa lor, Kurt realiză perfect unde avea să stea. Puţin mai înainte, acesta aşezase la o masă un invitat solitar. La momentul respectiv, Kurt îşi zisese că acesta seamănă foarte tare cu Ralph Tyler. Numai că nu

se gândise suficient la asta. Începuse prezentările imediat ce ajunseseră la masă. Micki, el e Tom, fiul lui Ralph.

— Bună, Michelle. Tom se ridică, stingându-şi ţigara şi zâmbind larg, arătându-şi dinţii mult prea regulaţi. De-abia aşteptam să te cunosc. Mama ta mi-a vorbit mult despre tine.

— Nu crede tot ce spune mama. Şi spune-mi Micki, te rog.

În timp ce-şi strângeau mâinile, Micki încerca să se gândească fără prejudecăţi, dar prima impresie în legătură cu Tom fusese negativă. Nu era vorba de felul cum arăta. Avea un păr frumos, şaten-roşcat, ca tatăl său şi, deşi nu era cu mult mai înalt ca ea şi era slab ca un par, avea trăsături regulate şi smochingul îi venea bine. Nu, era ceva fără nume care-i pusese în funcţiune sistemul interior de alarmă: privirea din ochii lui şi zâmbetul şiret, aproape perfid. Sau poate că restul lucrurilor de care se plânsese Amy îi influenţau percepţia. Privirea lui se aţinti asupra pieptului ei şi Micki decise că nu era vorba numai despre ce-i povestise

Amy. Îşi eliberă mâna dintr-a lui, se întoarse cu spatele şi-şi trase scaunul.

În clipa când se aşeză, Micki simţi o furnicătură pe şira spinării. Luându-şi privirea de la Tom, se uită prin restaurant. Prin ferestrele înalte din podea până-n tavan, văzu că pe terenul de golf mai erau câţiva jucători, bucurându-se de vremea caldă şi de cât mai rămăsese din lumina

zilei. Sala spaţioasă era aproape plină şi câteva persoane se ridicau de la mese ca să-şi ia salata de la bufet. Ringul de dans era gol şi orchestra de-abia îşi aranja instrumentele. Totul părea normal şi, cu toate astea, ea se simţea studiată. Privirea ei străbătu încet sala, până la bar.

În clipa când dădu cu ochii de Kurt, îşi înăbuşi o exclamaţie. Niciun bărbat nu avea dreptul să arate atât de bine în haine de seară. Niciun bărbat nu avea dreptul să o privească aşa cum o făcea el. Cu îndrăzneală. Cu obrăznicie.

Zâmbind, el ridică paharul în semn de salut. Ea îşi feri privirea. Primul impuls al ei fu să plece. Să se ridice şi să plece. Să fugă, cum făcuse el cu o seară înainte.

Numai că nu putea. Îi promisese mamei ei să vină. Asta însemna să stea mai mult de două minute. În plus, nu voia să-i dea lui Kurt satisfacţia de a şti că o tulbura să-l vadă acolo. Dacă cineva trebuia să plece, acela era el. Cu îndrăzneală, se uită din nou la el. Kurt o privea, intens. Apoi ochii lui se mutară către bărbatul de lângă ea. Zâmbetul i se transformă în încruntare şi clătină din cap.

Micki nu ştia ce să înţeleagă din asta. Că-l dezaproba pe Tom?

Din punctul ei de vedere, domnul Kurt Jones putea să-şi bage opiniile undeva. El era cel care fugise de ea, care o sărutase şi fugise. O urcase pe culmile extazului, apoi o aruncase ca pe-o castană fierbinte. Îşi petrecuse noaptea încercând să-şi dea seama ce greşise, ce spusese de-l făcuse să se

repeadă la uşă. Nu avea de gând să-i permită să-i strice somnul încă o noapte. Îi ignoră încruntarea şi se întoarse spre Tom.

— Aud că eşti o călăreaţă formidabilă, spuse el zâmbindu-i din nou cu toţi dinţii.

Ea ridică din umeri.

— Am şi eu zilele mele bune

— Cred că tata mi-a spus că faci dresaj. Ce e asta, de fapt?

Ea simţea încă privirea lui Kurt asupra ei. Deşi nu era necesar, se apropie de Tom.

— Dresajul e un mod mai pretenţios de a spune că-mi învăţ caii să fie la fel de supli în mişcări şi de coordonaţi ca nişte gimnaşti şi la fel de uşori şi graţioşi ca nişte balerini. Ralph i se adresă fiului său:

— Ar trebui să treci pe la grajdurile unde lucrează şi să o vezi călărind. Am văzut-o când am dus-o pe Amy. E uluitor ce poate face cu caii.

— Tata mi-a spus că eşti singura răspunzătoare de grajduri până când se întorc proprietarii. Să curăţ grajduri e ultimul lucru pe care mi l-aş dori să-l fac.

Bănuiesc că de-abia aştepţi să se rezolve disputa aceea şi să te poţi retrage.

— N-o să mă retrag, spuse ea ferm, dorindu-şi să fi pus astfel punct problemei

Testamentului bunicului ei, şi toată lumea să abandoneze subiectul.

— Dar cu toţi banii pe care-i moşteneşti…

— Nu mergem să ne luăm salatele? îi

întrerupse Ellen. Micki ştia că mama ei încerca să-l îndepărteze pe Tom de subiectul acela, dar el continuă, în timp ce se ridicau pentru a se îndrepta spre bufet:

— Mama ta pare să creadă că o să luaţi ceva bani. O să-i împărţiţi în mod egal?

Micki zâmbi scurt:

— Mama ştie exact cât de mulţi bani vreau. Schimbă repede subiectul: Călăreşti?

Tom mârâi:

— Am încercat o dată. Mi-a fost de-ajuns. Îi făcu semn să se aşeză la coadă înaintea lui şi Micki îl urmă pe Ralph. Mama ei se aplecă pe lângă acesta pentru a le vorbi:

— Micki ţine toată contabilitatea pentru grajduri. Ţi-am spus ca Tom e contabil, draga mea? De nenumărate ori în ultimele patruzeci şi opt de ore, dar Micki făcu pe nevinovata:

— Serios? O voce nouă îi întrerupse:

— Nu uita să-i spui că şi tu eşti un excelent instructor de echitaţie.

În clipa în care Micki auzi plăcutul ton baritonal cu uşor accent de Boston, inima ei începu să bată mai repede şi o cuprinse o senzaţie de ameţeală. Kurt era de partea cealaltă a bufetului. Asta o făcea fericită, dar nu ştia de ce. Kurt era ultima persoană cu care îşi dorea să stea de vorbă. Ultima persoană pe care dorea s-o vadă. Privi peste castroanele cu morcovi tocaţi, felii de ouă fierte, sfeclă murată şi roşii tăiate. Şi la fel şi Ralph, mama ei şi Tom. Kurt zâmbi şi înclină din

cap.

— Bună seara.

— Bună seara, răspunse Eilen, precaută. Ralph înclină din cap, încruntându-se uşor, în timp ce Tom se apropie mai mult de Micki. În clipa când făcu asta, ochii lui Kurt se îngustară. Amândoi bărbaţii îşi încordară umerii şi Micki se gândi la o pereche de armăsari faţă în faţă, măsurându-se din priviri, gata de luptă.

O luptă inegală, din câte îşi dădea ea seama. Kurt era cu un cap mai înalt decât Tom, mai lat în umeri, şi de trei ori mai musculos. Tom n-ar fi avut nicio şansă.

Nu că s-ar fi ajuns la aşa ceva.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe Kurt. Relaxându-se, el îi arătă, inocent, o farfurie goală:

— Îmi iau nişte salată.

— Vreau să spun aici. Ştia el ce vrea să spună!

— Am tras nişte sfori. Zâmbi. Pur şi simplu nu puteam sta departe de tine.

— A, da? Atunci aseară de ce ai… Micki se opri. Se făcea de râs. Mama ei, Ralph.

Tom şi jumătate din cei aşezaţi la mese ascultau fiecare cuvânt pe care-l spunea.

Obrajii i se înroşiră şi, enervata, se uită în farfurie. Când îi fu clar că Micki nu avea să continue, Ellen îşi drese vocea şi vorbi:

— Nu ai de gând să ni-l prezinţi pe prietenul tău, draga mea? Prieten? Cuvântul nu părea deloc potrivit Abia dacă-l cunoştea pe Kurt şi nici nu dorea să-l cunoască.

Şi totuşi îl sărutase cu patimă. Îşi simţi obrajii în flăcări, dar făcu prezentările.

— Mamă, Ralph, Tom, el este Kurt Jones. M-a… Se opri doar un moment. M-a întrebat despre lecţii de călărie.

— Kurt Jones. Ralph ridică fruntea şi-l privi atent. Numele îmi pare cunoscut

Micki înţelese de ce.

— Fiica ta o cunoaşte pe nepoata lui Kurt.

— Serios? Ralph continua să-l studieze pe Kurt. Cum o cheamă? Kurt nu ezită.

— Mary.

— Mary? Ralph scutură din cap. Nu-mi amintesc că Amy să-mi fi vorbit de vreo Mary. Tom soluţiona problema:

— Ce contează de ce numele lui ţi se pare cunoscut sau pe cine cunoaşte Amy? Stăm aici şi vorbim sau luăm nişte salată şi mâncăm? Ellen şi Ralph se întoarseră la salatele lor. Tom, în ciuda vorbelor sale, nu făcu acelaşi lucru. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra lui Kurt şi se apropie şi mai mult de Micki, umflându-şi pieptul. Kurt îi făcu cu ochiul lui Micki.

Şi dacă avea să trăiască o sută de ani, tot n-avea să-i înţeleagă pe bărbaţi. Jocurile lor de-a cocoşii, fanfaronada şi aerele lor, sărutările şi fugile lor. Minciunile lor.

Ignorându-i pe amândoi, Micki trânti o lingură de pastă pe farfurie şi ieşi din rând. Ăştia doi n-aveau decât să-şi regleze conturile, dacă voiau; ea avea să-şi mănânce cina, apoi să se ducă acasă.

Fusese o greşeală să acceptase să vină. Tom nu era genul de bărbat pe care dorea să-l cunoască, în timp ce Kurt nu era un bărbat pe care să-l poată ignora. Simţea începutul unei dureri de cap.

— Cine-i individul? întrebă mama ei, în clipa când ea şi Ralph se întoarseră la masă.

— Cineva pe care l-am întâlnit la grajd.

— Şi aseară? Ellen lăsă întrebarea în suspensie.

— A trecut pe-acolo... ca să întrebe despre lecţii.

— Şi?

— Şi asta-i tot. Oricum, tot ce-avea de gând să le spună lor. Lua-l-ar dracu' pentru că a venit acolo, pentru că a pus-o în situaţia de a trebui să dea explicaţii.

— Tembel individ! mârâi Tom aşezându-se. Se uită spre bufet, unde Kurt continua să-şi umple farfuria, apoi la Micki. E prietenul tău sau aşa ceva?

— Abia dacă-l cunosc, spuse ea. L-am văzut prima oară acum mai puţin de două săptămâni. Tom mormăi, apoi se întoarse către tatăl său:

— Ăsta mi aduce aminte, ştii, afacerea de care ţi-am vorbit acum două săptămâni? Cu grinzile? Ei bine, am găsit un nou furnizor. Ralph se încruntă:

— Tot nu înţeleg ce nu era în regulă cu cel vechi.

— Ăsta e mai bun... mai ieftin. Fără să asculte conversaţia, Micki îşi termină salata şi-şi înghiţi băutura. Când fu din nou momentul de a se duce

la bufet, se uită întâi după Kurt. Îl văzu stând la o masă în colţ. Era singur şi, spre uşurarea ei, nu se ridică de pe scaun când ea porni spre masa bufetului. Dar îi studie fiecare pas şi privirea lui părea s-o străpungă. Simplul fapt că-l ştia în cameră o făcea să aibă un nod în stomac. Friptura arăta superb, dar avea gust de carton la fel şi fasolea şi cartofii, în final, renunţă să mai mănânce şi lăsă tacâmurile din mână. Mama ei observă.

— Te simţi rău, draga mea?

— Nu, răspunse ea automat, apoi hotărî să-şi folosească durerea de cap ca scuză şi să plece devreme. De fapt, am o… în acel moment orchestra începu o piesă, solistul le ură bun venit şi vocea lui acoperi scuzele lui Micki.

— Tatăl tău spune că eşti un mare dansator, Tom, ţipă Ellen. Fiica mea adoră dansul.

Tom se întoarse către Micki.

— Ai vrea să dansezi? Ea clătină din cap.

— Nu sunt tocmai în dispoziţie astă-seară.

— Dansează cu el, o îmboldi Ellen, făcându-i semn cu piciorul pe sub masă, fără a înceta să-i zâmbească lui Tom. De dragul mamei ei, avea să danseze un dans. O să fie drăguţă cu fiul lui Ralph. O să-i facă pe toţi fericiţi. Apoi avea să plece.

Ridicându-se, Micki se uită la masa unde stătuse Kurt. Spre surpriza ei, plecase şi masa era deja degajată. Ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar era doar dezamăgită. Orchestra cânta o melodie lentă şi ringul de dans se umplu repede.

Tom o ţinea strâns. Prea strâns, din punctul ei de vedere. Faţa lui era la aceeaşi înălţime cu a ei, gura doar la câţiva centimetri şi mirosea a colonie, alcool şi ţigări. În timpul mesei, băuse două cocktailuri şi destul de mult din vinul pe care-l comandase Ralph. Când se împiedică şi o trase mai aproape de el ca să se reechilibreze, Micki pricepu că e beat. Încercă să ignore mâna lui care aluneca de-a lungul spatelui ei, dar când îşi înfipse degetele în carnea ei ca să-i lipească şoldurile de ale lui, asta deveni peste puterile ei.

— Mă doare, spuse ea, şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău. Mormăi seducător, dar îşi slăbi strânsoarea Doi paşi mai târziu, repetă mişcarea, obligând-o să se îndepărteze din nou. Până la sfârşitul dansului, obosise să se mai lupte cu el. Iritată, i se smuci din braţe. Şi se izbi de Kurt.

— Oh! exclamă ea surprinsă. Kurt era căldură şi forţă, ca un zid care o apăra deodată.

— Dansezi? o întrebă blând.

— Doamna e cu mine, mârâi Tom. Kurt îl ignoră, cu ochii la ea. În mod logic, Micki ştia că ar fi trebuit să plece, să-i întoarcă spatele, cum îi făcuse şi el. Logica însă nu ştia ce bine era să simţi braţele lui Kurt pe ale tale, să te mângâie blând degetele lui pe piele; nu ştia cât de alinător e sunetul vocii lui sau ce minunat mirosea el a proaspăt şi a colonie. Îşi lăsă capul pe spate şi răspunse:

— Mi-ar plăcea.

— Bine, spuse Tom. Dansează cu el. Eu mă întorc la masă. Începu muzica şi Kurt o luă pe Micki în braţe. Ştia că e o prostie să danseze cu ea. Nu uitase cum se simţise când o ţinuse în braţe cu o seară înainte. Sau ce gust aveau buzele ei.

Toată seara o privise, uitându-şi promisiunea. Ar fi trebuit să stea undeva, nevăzut, dar, în clipa când ea se dusese la bufet, se repezise să vorbească cu ea. Ar fi trebuit să fie la bar acum, punând întrebări. Dar văzând-o dansând cu Tom, simţise că avea nevoie de protecţie.

— Prietenul tău? întrebă el, făcând semn către Tom.

— Tom? Ea clătină din cap. L-am cunoscut astă-seară. Kurt îşi răsfiră degetele pe spatele ei gol, simţindu-i căldura şi vitalitatea. I se păruse că Torn o ţinea prea strâns, dar acum, când era în braţele lui, ar fi vrut s-o strângă şi mai tare, s-o aibă şi mai aproape. Avea nevoie de fiecare strop de voinţă ca să menţină o distanţă decentă între ei. Supărat pe el însuşi, îi aruncă o momeală:

— Parcă spuneai că nu eşti genul petrecăreţ.

— Şi nici nu sunt. Asta e strict o obligaţie de familie şi plec imediat ce pot.

— Înţeleg. Nu era răspunsul la care se aşteptase, şi nu era sigur că o poate crede.

Dacă semăna cât de cât cu Sheri, indiferent ce i-ar fi spus, avea să stea până la sfârşit. O mângâie încet cu mâna pe spate.

— Porţi o rochie foarte… Ea îi zâmbi:

— Îndrăzneaţă?

— Probabil contribuie la ridicarea tensiunii arteriale a multor bărbaţi de aici.

— Nu şi a ta? Kurt ştia că, dacă ar fi strâns-o mai tare, ea şi-ar fi dat seama exact cât de mult îl afectau rochia şi întreaga ei persoană. Nu răspunse. Dansară în tăcere câţiva paşi, apoi ea se încruntă.

— Ştii ceva, n-am mai dansat la distanţa asta de partener de când eram în clasa a şaptea. Am respiraţie neplăcută sau ceva de genul ăsta? Miros urât? El chicoti;

— Miroşi minunat.

— Atunci de ce mă ţii de parcă am ciumă?

— Poate că am. Eu.

— Nu cred. Continuă să-l privească atent.

— Poate că mă simt mai în siguranţă aşa.

— Ţi-e frică de mine? El chicoti din nou.

— Ai face bine să crezi asta. Dar o strânse mai tare în braţe. Nu putea ascunde felul în care îl afecta apropierea de ea şi se bucura de trupul ei, cu toate că-l chinuia cumplit. Când degetele ei se înfipseră în umărul lui, simţi cum prin vene îi curge foc lichid. Îşi înăbuşi un geamăt şi continuă să danseze, fără să aibă habar ce fac picioarele lui. Multă vreme ea nu spuse nimic. Când vorbi în sfârşit, vocea îi era alterată:

— Kurt, ce încerci să dovedeşti?

Să dovedească? Poate cât de mult îi plăcea să se tortureze singur.

— De ce eşti aici? întrebă ea. La petrecerea

asta? Căldura răsuflării ei lângă urechea lui îi dădu fiori electrici pe şira spinării, în timp ce parfumul ei îi întuneca gândirea.

— Pentru că… Căută disperat un motiv. Pentru că nu pot să stau departe de tine.

— Nu poţi să stai departe de mine? Nu părea să-l creadă.

— Nu ştii? Eşti irezistibilă.

— Da, sigur, îl ironiza ea. Aseară n-am fost irezistibilă. El tresări.

— Îmi pare rău pentru aseară.

— De ce ai plecat?

— A trebuit. Înainte de a merge prea departe, înainte de a spune prea multe. Şi ar fi trebuit să plece şi acum, înainte de a merge prea departe şi de a spune prea multe.

Privind spre masa unde stăteau mama ei, Ralph şi Tom, înţelese că nu putea pleca. Nu încă.

— Fereşte-te, Micki.

— De tine?

— Nu, în mine poţi să ai încredere.

— Sigur. Râse şi râsul ei suna ca o mângâiere, apoi oftă. De fapt, de ce eşti aici astă-seară? El se gândi repede. Aplecându-se către ea, îi şopti la ureche:

— O să mă crezi dacă-ţi spun că sunt spion?

— Serios? Ea se uită la el şi el înţelese că nu era sigură dacă să-i creadă sau nu. Totuşi, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi murmură: 007, bănuiesc.

Nebună de legat, se gândi el, şi-şi încolăci

braţele în jurul taliei ei. Doamna se potrivea perfect pe trupul lui şi pielea ei era moale precum catifeaua sub palmele lui bătătorite.

— Bond, la dispoziţia dumneavoastră.

— Şi eu care credeam că te cheamă Jones.

— A nu se ştie niciodată.

— Şi pe cine spionezi? Muzica se opri şi el o lăsă pe spate, aplecându-se către ea.

— Păi, pe tine, evident.

— Evident. O ridică şi rămase pierdut în ochii ei. Se vedea că încearcă să se hotărască dacă să-l ia sau nu în serios. În final, râse şi clătină din cap:

— Eşti nebun.

— Asta-mi spunea şi fosta mea soţie.

— Zău?

— Sigur, şi despre Galileo s-a spus că e nebun, când a pretins că pământul e rotund.

Eu nu vreau decât să construiesc o lume mai bună.

— Aşa că acum eşti constructor.

— Sunt un om care-i ajută pe alţii să construiască vise. Orchestra începu o melodie rapidă şi cuplurile începură să plece de pe ring. Micki îl privi, dar el scutură din cap.

— Nu mă pricep la dansurile astea. O conduse în afara ringului, dar o ţinu lângă el. Că nu dorea să danseze era una, dar nici înapoi la masă nu dorea s-o ducă. Ce-i trebuia era un loc unde să fie singuri, să poată vorbi în linişte. Îşi aminti că văzuse o piscină afară. Poate dacă o ruga să i-o arate… Ea îi întrerupse gândurile cu un suspin:

— Mama se uită la noi, spuse ea. Nu am deloc chef să mă întorc, dar se pare că trebuie.

— Am putea pleca, îi sugeră el. Să spunem la revedere şi să plecăm.

— Eu… Ezită, apoi clătină din cap. Nu pot să fac asta, Kurt. Privirea îi era timidă, dar în ochi îi juca râsul; Nu se fuge cu un spion.

— Toate femeile fugeau cu Bond.

— Acum nu suntem în film, îi aminti ea. Îmi pare rău, cred că m-aş fi distrat mult mai bine cu tine, dar chiar trebuie să mă întorc acolo.

— Dacă eşti foarte sigură… Kurt o însoţi la masă, ţinând posesiv un braţ în jurul umerilor ei. Îl observă pe Tom privindu-i, cu ochii îngustaţi. Tipul îi amintea lui Kurt de o nevăstuică şi se aştepta să şi audă făcând o remarcă răutăcioasă.

Totuşi, cea care vorbi fu mama lui Micki:

— Nu vreţi să staţi cu noi, domnule Jones?

CAPITOLUL 4

Ellen era în mod evident hotărâtă să-l bombardeze cu un tir încrucişat de întrebări, iar Kurt ştia că ar fi trebuit să spună pur şi simplu noapte bună şi să se îndepărteze cât putea mai repede de familiile Bradford şi Tyler. Numai că asta ar fi însemnat s-o lase pe Micki pe mâinile lui Tom şi nu avea de gând să facă asta.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el. Dar, vă rog. Spuneţi-mi Kurt.

— Curt ca în Curtis? întrebă Ellen, trăgându-i scaunul lui Micki pentru a-i face loc.

Ajutând-o pe Micki să se aşeze, Kurt întâlni privirea lui Tom şi citi provocarea tăcută din ea. Tom îşi feri imediat ochii. Zâmbind, Kurt răspunse întrebării lui Ellen:

— Se scrie cu K.E. prescurtarea de la... Se opri şi Micki îi privi, mirată. El încheie, făcându-i cu ochiul:

— Prescurtarea de la James, evident.

— De la James? întrebă mama ei, confuză. Kurt se duse să îşi ia un scaun, dar o auzi pe Micki explicând:

— Vrea să spună James de la James Bond. E o glumă de-a noastră.

— Oricum, nu înţeleg, spuse Ellen, apropiindu-şi scaunul de al lui Micki, lăsând loc liber doar alături de Ralph. Kurt pricepu aranjamentul. Ellen îl vedea ca pe un intrus şi-l ţinea deoparte. Se aşeză, aşteptând atacul. Nu avu mult de aşteptat.

— Boston? întrebă Ellen, cu degetul întins către el. Cuvântul sună mai mult ca o acuzaţie decât ca o întrebare.

— Exact, spuse el, şi îşi mută privirea la Micki, apoi la Tom. Despărţit de Kurt de o lăţime de masă, individul îşi recăpătase tupeul şi părea să-l avertizeze din nou, în tăcere, să păstreze distanţa faţă de Micki. Kurt zâmbi. Ce uşor ar fi fost dacă ar fi putut. Mai uşor şi mai înţelept. Categoric, seara nu mergea cum ar fi trebuit, în loc să se piardă în fundal, acum avea nevoie să explice motivul pentru care se afla acolo.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la club până acum, spuse Ralph. Eşti membru?

— Nu. Kurt ezită, mintea lucrându-i febril. Avea nevoie de un motiv, repede.

Sunt… invitat.

— Da? Ralph privi în jur Eşti cu…?

— De fapt, cu nimeni. Kurt mai aruncă o privire la Micki. Îi spusese că era spion.

Povestea trebuia să se potrivească cu răspunsul. Fac… mă rog, un fel de cercetare a locului. Buzele lui Micki schiţară o umbră de zâmbet.

— Destul de convenabil, nu? spuse Tom. S-a întâmplat să fii aici odată cu Micki.

— Convenabil pentru mine, încuviinţă Kurt, începând el însuşi să creadă ce spunea.

Planurile lui se schimbaseră, dar iată-l aici, la masă cu Ralph Tyler. Acum nu mai avea decât să se concentreze asupra afacerilor. Privind-o pe

Micki, înţelese că nu avea să fie uşor. Din clipa când o văzuse, cu două săptămâni în urmă, îl ţinuse numai în şah.

— Iei lecţii de călărie de la Micki? întrebă Tom. Îi răspunse Micki:

— Nu, nu ia lecţii. Nu încă. Nu face decât să apară în cele mai neaşteptate momente şi… Făcu o pauză strategic, privind la Kurt: Şi să fugă.

— Acum nu fug, spuse el blând.

— Dar mai târziu? Micki îşi ridică întrebător sprâncenele frumos arcuite.

Ce avea să facă mai târziu, când îşi termina treaba? se întrebă el. O să-i spună cine e? O să-i mărturisească totul? Categoric, nu trebuia să mai iasă cu ea până nu termina Nici s-o mai sărute. N-ar fi fost corect. N-ar fi fost corect deloc şi totuşi… Privi fix la gura ei frumoasă şi nu răspunse.

— Locuieşti demult în Kalamazoo? întrebă Ellen. El se uită la ea.

— De câtva timp. Lângă el, Ralph se aplecă ca să-l vadă mai bine.

— Cu ce te ocupi, Kurt? Spre uşurarea lui, răspunsul îi veni de la sine.

— Fac cercetări pentru un articol.

— Vrei să spui că nu eşti cu adevărat un spion? Micki spuse asta de parcă ar fi fost cu adevărat şocată, dar Kurt îi văzu surâsul în colţul gurii. Ea clătină batjocoritor din cap. Şi eu care-mi închipuiam că vrei să afli secretul succesului meu în arena de dresaj.

— Mai degrabă îl interesează banii pe care o

să-i moşteneşti, murmură Tom.

— Ba sper că nu, spuse ea, pentru că, dacă-i aşa, o să fie foarte dezamăgit. Îl fixă pe Kurt cu o privire întrebătoare.

— Sunt aici ca să fac cercetări, o asigură el.

— Ce fel de articol? întrebă Ralph.

— E despre oamenii bogaţi şi celebri din Kalamazoo. Lui Kurt începea să-i placă din ce în ce mai mult ideea. Îi oferea un pretext ca să-şi bage nasul peste tot. Pot să pun câteva întrebări? Ralph se lăsă pe spate, evident surprins şi încântat de întrebare.

— Mie?

— Din câte am auzit, în doi ani de când sunteţi aici, v-aţi descurcat remarcabil de bine.

— Eu… da, mă rog, cred că da. Ralph privi cu mândrie în jurul mesei, oprindu-se cel mai mult asupra lui Ellen. Ea îi zâmbi la fel de mândră. Kurt se forţă să nu privească la Micki. În schimb se concentra asupra lui Ralph.

— Deci, povestiţi-mi. Micki nu ascultă decât cu o ureche povestea lui Ralph. În ziua când venise s-o înscrie pe Amy la lecţii îi povestise cam acelaşi lucru. Se concentra în schimb asupra lui Kurt: trăsăturile calde, angulare ale feţei, culoarea luxuriantă a părului şi cât de bine îi venea smochingul. Nu era de mirare că i se înmuiau genunchii când se afla în prezenţa lui, îşi spuse ea. Pur şi simplu emana sex-appeal. El privi către ea şi zâmbi, şi pulsul ei se acceleră. Niciun bărbat nu avea voie să aibă ochii atât de albaştri şi gene atât

de dese. Iar privirile n-ar fi trebuit s-o topească aşa că privi din nou la ea… apoi iar şi iar. Micki observa că nu notase nimic din ce-i spusese Ralph Dacă lucra la un articol, fie avea o memorie fantastică, fie nu dădea doi bani pe seara aceea. Dacă lucra la un articol.

Devii prea suspicioasă, îşi spuse ea. Un braţ încolăcindu-se în jurul umerilor ei o luă prin surprindere. În clipa când mâna lui Tom îi atinse umărul, înţepeni şi-l privi fix. El zâmbi dulce.

Micki se aplecă în faţă, depărtându-se de el, şi sperând că o să înţeleagă mesajul.

— Ralph nu e poate ce ai numi un om bogat şi celebru, spunea mama ei, deloc conştientă de ceea ce se petrecea lângă ea. Cel puţin, nu atât de bogat cum era tatăl meu dar va fi în curând. O să construiască un oraş în oraş.

— Un oraş în oraş? repetă Kurt. Micki observă că totuşi atenţia lui era focalizată asupra lui Tom şi se amuză văzând cum zburau pumnalele privirilor pe deasupra mesei. Chiar dacă Ralph observase şi el, asta nu-l opri să continue:

— Ceea ce am făcut a fost să construiesc un cartier rezidenţial în zona Kalamazoo.

Ceva mai mare şi mai bun decât şi-a imaginat oricine de aici. Apartamente.

Asistenţă socială. Totul va fi interconectat. Va exista un club care va fi parţial centru de recreere şi parţial restaurant, alei acoperite către zonele comerciale şi facilităţi medicale. Rezidenţi vor… Micki încetă să mai asculte când Tom îi mângâie

din nou braţul gol. Trăgându-se într-o parte, la distanţă de el, îi spuse din buze:

— Nu! El nu-i mai atinse braţul. În schimb, zâmbi şi-i trecu degetele prin păr. Ea îi aruncă o privire aspră, scutură din cap şi se întoarse cu spatele.

Kurt privea, cu buzele strânse, cu ochii mijiţi, cu căutătura ucigaşă. Micki se temu că următoarea lui mişcare avea să fie o provocare. Cu toate acestea, Tom nu se descurajă. Ea îl simţi strecurându-şi mâna prin spatele ei din nou, mâneca lui frecându-se de pielea ei, şi înţelese că el era cel care făcea provocarea. Ralph continua să vorbească, Kurt continua să privească. Ea se uită disperată ia mama ei. Ellen privea locul unde mâna lui Tom se odihnea pe spatele ei, zâmbind aprobator. Nu avea de gând s-o ajute.

În clipa când mâna lui Tom îi atinse spatele, ea i-o dădu la o parte şi-l privi furibundă. O auzi pe mama ei scoţând o exclamaţie uşoară, dar nu o interesa. Dacă individul avea de gând să se comporte ca un mitocan, avea şi ea de gând să-l

Trateze ca atare.

— Am cerut fonduri la *Fundaţia Chamhers* continuă Ralph. Ai auzit de ea, Kurt?

Are birourile la Boston. Condusă de o Mary Chambers şi de cei doi băieţi ai ei, Jonathan şi Conrad.

— Mami şi băieţii ei, Johnny şi Connie, spuse Tom batjocoritor, întinzând mâna după sticla de vin. Kurt se uită din nou urât la el, apoi se întoarse

către Ralph.

— Am auzit de *Fundaţie*.

— Sper că or să-mi răspundă pozitiv la cerere, şi cât mai curând. Altfel, unica alternativă e un împrumut la bancă şi nu sunt sigur că vreo bancă de pe aici e dispusă să-mi dea cât am eu nevoie.

— Şi, în plus, spuse Tom, cine-şi doreşte o oficialitate a băncii care să ţi se uite peste umăr şi să-ţi spună cum să-ţi faci afacerile? făcu o grimasă când îşi dădu seama că nu mai era vin. Tata crede că Fundaţia asta e mare lucru; eu am îndoieli. Pe de altă parte, dacă dau câteva milioane, de ce să nu-i luăm? Lui Micki nu-i plăcu atitudinea lui Tom şi privi la Kurt, întrebându-se cum se simţea. Nu putea fi sigură, dar părea că zâmbeşte.

— Şi nu te temi că *Fundaţia Chambers* o să vrea să-ţi spună cum să-ţi faci afacerile? întrebă Kurt. Tom clătină din cap şi-şi scoase ţigările.

— Mi-a fost, la început, dar apoi am verificat. Ceilalţi care au primit donaţia mi-au spus că tot ce-au avut de făcut a fost să trimită o propunere, să plimbe o cucoană pe ici pe colo şi apoi au primit cecul.

— Sună destul de simplu, spuse Kurt.

— Cred şi eu. Tom se aplecă spre Kurt, cu o atitudine aproape prietenoasă. Dar, mă rog, la ce te poţi aştepta de la o fundaţie condusă de o femeie care are mai mulţi bani decât spirit de afaceri? Micki mai trecu pe răboj un punct în defavoarea lui Tom şi aşteptă să audă ce răspunde Kurt. Acesta avea o expresie serioasă, dar în ochii

lui se citea un fel de amuzament. Nu se putea dumiri ce găsea atât de nostim. Era curioasă ce avea să spună. Ralph vorbi primul, pe un ton îngrijorat:

— Sper că nu am făcut vreo greşeală în felul în care am scris propunerea. Sunt un om care lucrează cu mâinile. Când am nevoie de contabilitate sau de scris câte ceva, angajez pe altcineva. L-am rugat pe Tom să scrie propunerea, dar a spus că ar suna mai bine scrisă de mine, mai onest. Se uită la Tom. Sper că nu am făcut o greşeală.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci probleme, tată. Dacă te refuză, mai sunt căi de-a face bani. Şi încă repede. Tom îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, îşi strecură din nou mâna pe după umerii ei. Micki se crispa, aşteptând. O clipă mai târziu, îi simţi mâna atingându-i spatele se arcui în faţă, depărtându-se de mâna lui, jurându-şi să plece dac-o mai atinge o dată!

— Aş vrea să te pot ajuta, Ralph, spuse Ellen suspinând. Dacă aş avea banii pe care ar fi trebuit să-i am, aş…

— Nu-ţi face probleme, o întrerupse Ralph. Nu ţi-aş lua banii nici dacă l-ai avea.

Tom se apropie de Micki.

— Când crezi că or să reuşească avocaţii să conteste testamentul bunicului tău?

Răspunse mama ei:

— Ar putea trece luni de zile sau poate fi şi mâine.

— Şi cât credeţi că o să ia fiecare din voi? continuă el, lăsându-şi mâna jos, pe braţul lui Micki. Era prea mult! hotărî Micki. Îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Dansezi? îl întrebă pe Kurt. El nu ezită:

— Cu plăcere. Tom o apucă de mână, încercând s-o oprească, dar îi scutură mâna.

Mama ei se răţoi:

— Nu poţi pleca, spuse ea. Ai un oaspete.

— Am doi, îi aminti Micki.

— Tu l-ai invitat pe Kurt să ni se alăture. Slavă Domnului, el era deja lângă ea înainte de a se îndepărta, Micki se uită la Tom, apoi la mama ei:

— Spune-i tu cât de mult din moştenire o să iau. Plecă, cu Kurt alături. Nu realiză decât când ajunseră pe ring că orchestra cânta o melodie ritmată. Se opri şi se uită la Kurt. El ridică din umeri.

— La dracu'. Hai se încercăm. Ea se duse în centrul ringului, iar el o urmă.

— Mulţumesc, spuse Micki, întorcându-se cu faţa la el. Individul e ca o caracatiţă.

Kurt nu comentă, privind-o cum începe să se mişte în ritmul muzicii, braţele şi picioarele prinzând ritmul şi transmiţându-l întregului corp. E o nebunie, îşi spuse el, dar numai privind-o mişcându-se îşi simţea toţi nervii întinşi. Ştia că nu ar fi trebuit să-l intereseze. Ea îi spusese că-şi căuta un bărbat cu bani. După experienţa cu Sheri, asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l facă s-o ia la goană.

Şi, totuşi, cu Micki nu părea să conteze. Munca nu era pentru ea doar un cuvânt murdar. Nimeni din cei cu care vorbise despre ea nu spusese ceva despre faptul că ar fi avut gustul petrecerilor. Era cinstită şi deschisă. Şi, de asemeni, sexy cât cuprinde, mai ales în rochia aceea. Iar el o dorea. Mişcându-se către el, ea îşi ţinea ochii pironiţi asupra lui, iar el avea sentimentul că ştia ce face din el, că îşi cunoştea puterea zâmbetului. Când se apropie îndeajuns, el o prinse, încercuindu-i mijlocul cu mâinile şi odihnindu-şi palmele pe şoldurile ei. Pas cu pas, îşi potrivi mişcările cu legănarea trupului ei, cu un ritm interior care-i purta paşii.

Era parfumată ca o noapte fierbinte de vară, cu faţa uşor îmbujorată, cu buzele ţuguiate senzual. Parfumul, amestecat cu propriul ei miros de femeie, îl tenta şi mai tare. Se uită în jos şi văzu că prin materialul subţire al rochiei i se distingeau sfârcurile întărite ale sânilor, iar lărgimea fustei îl făcea să-şi imagineze ce e dedesubt. Desfăcându-se din braţele lui, ea se răsuci şi se îndepărtă din nou, în dans, lăsându-l să privească la pielea spatelui ei, bronzată şi tentantă. În clipa când se întoarse din nou spre el, Kurt îi prinse mâna şi o răsuci înspre el, lipind-o la pieptul său.

— Seducătoareo, gemu lângă urechea ei, răsuflarea ciufulindu-i buclele.

Micki simţi un fior de aţâţare ridicându-i-se pe şira spinării. Juca un joc periculos şi, totuşi, nu

putea să se oprească. Inocent, toarse ca o pisică:

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Jones?

— Ştii ce vreau să spun. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, în timp ce singura mişcare a trupului lui era o răsucire înceată a şoldurilor. Frumos bronz. Dacă vreodată ai nevoie de cineva care să-ţi dea cu cremă pe spate, caută-mă.

— Aşa o să fac. Ea râse nervos, simţindu-şi muşchii stomacului strângându-se numai la idee. Mâinile lui Tom îi provocaseră repulsie. Pe Kurt îl dorească s-o atingă, s-o mângâie şi să-i alinte trupul. Melodia se termină, iar el se opri din mişcare. Ea se lipi de el şi răsuflarea ei precipitată nu avea nicio legătură cu energia pe care o cheltuise dansând. Nu dorea să se întoarcă la masă, la mama ei, la Ralph şi la Tom. Nu dorea să se smulgă din căldura şi securitatea braţelor lui Kurt. Se uită în sus, aşteptând să vadă ce avea el să spună sau să facă.

Îi ajută şi orchestra, care începu o nouă melodie, de data asta lentă. Kurt o strânse şi mai tare, iar ea îi simţi răsuflarea pe tâmplă. Kurt era o enigmă, reflectă ea, o irezistibilă necunoscută. Un bărbat care se năpustise în existenta ei şi-i punea la încercare toate simţurile. Ar fi trebuit să ţină garda sus şi, cu toate astea, se simţea straniu atrasă de el.

— Mă bucur că eşti aici astă-seară, îi spuse cu sinceritate.

— Îţi stric distracţia cu Tom.

— Slavă Domnului.

— Mama ta pare să-l placă. Micki privi spre masă. Mama ei se uita la ei şi, în clipa când li se întâlniră privirile, îi făcu semn să vină înapoi: Micki ignoră semnalul.

Alte cupluri îşi părăsiră mesele şi se aventurară pe ringul de dans. Paşii lui Kurt încetiniră până când de-abia se mai mişcau, cu trupurile legănându-se uşor. Niciunul nu vorbea; vorbele nu păreau necesare. El îşi accentua apăsarea degetelor pe spatele ei, apropiindu-i şi mai mult şoldurile de ale sale. Ea simţi umflătura din pantalonii lui şi înţelese ce efect avea asupra lui. Cu o noapte înainte, sărutarea lor fusese spontană, neaşteptată. Acum era altceva. Trecuseră de punctul în care erau străini şi, cu toate astea, abia dacă erau mai mult.

— Ştiu atât de puţin despre tine, murmură ea, speriată de gând.

— Ce vrei să ştii?

— Totul.

— Totul? repetă el, înecându-se. Ar dura cam mult.

— Am timp. Cu cât vorbea mai mult, cu atât dansau mai mult şi cu atât era mai multă vreme în braţele lui.

— De fapt, povestea vieţii mele nu-i atât de interesantă, spuse el, ezitând înainte de a continua. M-am născut şi am crescut în Massachusetts, am un frate şi nicio soră.

Copilăria mea a fost relativ fericită. Nu am crescut urându-mi mama sau tatăl, nu fumez şi nu

mă droghez şi beau cu moderaţie. Ridică din umeri: Ştii deja despre divorţul meu. De atunci am ieşit cu femei, dar n-am avut nicio relaţie serioasă. Ce să-ţi mai spun?

— Care a fost cea mai fericită întâmplare din viaţa ta? întrebă ea, încercându-l.

El făcu o pauză, se gândi, apoi răspunse:

— A zecea aniversare. Am căpătat căţelul pe care mi-l dorisem.

Era un răspuns interesant.

— Cea mai tristă?

— Când a murit tata.

— Când?

— Acum unsprezece ani. Oftă adânc. Parcă ar fi ieri. Era evidentă tristeţea lui, chiar şi acum. Trecu un moment până continuă:

— Tata era un om uluitor, într-un fel ca Ralph şi tata provenea dintr-o familie săracă… Se opri brusc şi ea îi simţi tensiunea interioară. Ceva îl deranja.

— A lucrat în construcţii?

— Într-un fel, s-ar putea spune că da, spuse Kurt, încet. Şi, ca Ralph, şi tata voia să construiască o lume mai bună.

— Şi a reuşit?

— Da… Da, cred că da. Inspiră adânc, apoi o îmbrăţişa blând. Mama încă mai trăieşte în Massachusetts. Chiar lângă Boston. Cred că ţi-ar plăcea. Obişnuia să călărească mult. Sărituri, mai ales. Micki îşi aminti că el îi spusese că se pricepea puţin la călărie.

— Ea te-a învăţat să călăreşti?

— Întrucâtva, şi mi-a plătit lecţii Era o vreme când călăream de două-trei ori pe săptămână, dar n-am mai încălecat demult Ultima oară a fost în Franţa, când Sheri şi eu… Se întrerupse din nou

— Când tu şi Sheri?

— N-aş vrea să vorbesc despre asta Spune-mi despre tine. Ea râse stingherită

— Ce vrei să afli?

— Aş vrea să aud mai multe despre oamenii de care tot vorbeşte Tom

— Cei cu ei? întrebă ea precaută

— Vorbea despre testamentul bunicului tău, nu-i aşa? Dacă mama ta câştigă procesul, te aştepţi să primeşti mai mult?

— De ce? Vrei şi tu din ei? Ea se crispa în braţele lui şi se opri din dans

Din ziua când în *Kalamazoo Gazete* apăruse articolul despre mama ei care contestă testamentul, tot felul de bărbaţi veniseră la ea cu speranţa de a se înfrupta din banii ei. În seara aceea, Tom părea că nu se poate despărţi de subiect, iar acum, Kurt o sâcâia cu asta, în ciuda a ceea ce-i spusese cu o seară înainte

— Mă interesează mai mult ce ai de gând să faci cu ei, spuse el.

Ştia ea mai bine. Şi acum, când începuse să aibă încredere în el, când îşi închipuise că era altfel… Era sătulă de toate astea.

— Uite, ţi-am mai spus. Nu am niciun ban şi nu primesc nimic. Eu sunt cea care caută un

bărbat cu bani. Cineva care să aibă grijă de mine aşa cum mi-aş dori.

El îi dădu drumul, îndepărtând-o uşor.

— Şi cum ar fi asta?

— Să nu trebuiască să-mi fac griji cu notele de plată.

Asta ar fi fost într-adevăr o schimbare.

— Petreceri şi distracţii? adăugă el.

— De ce nu?

— Chiar aşa. De ce nu? Doamne, ce bine cunosc genul ăsta.

— Şi, Doamne, ce bine cunosc şi eu genul tău, îi replică ea, iritată de tonul lui acuzator. El nu cedă.

— Eşti exact ca Sheri. Un parazit. Vorbele lui o izbiră mai tare ca un pumn în stomac. Timp de 17 ani bunicul ei o numise parazit, ahtiată după bani, şi chiar mai rău. Nu avea de gând să lase încă un bărbat s-o acopere de insulte.

— Dacă asta crezi, izbucni ea, atunci poţi să te duci să te spânzuri.

Întorcându-se, se îndreptă spre masă. Îşi închipuise că avea să încerce s-o oprească, să se scuze, dar el n-o făcu. Furioasă şi jignită, îşi croi drum printre perechile care dansau. Ce oroare devenea seara aceea. Unul dintre ei încerca s-o pipăie, celălalt o insulta. Durerea surdă din ceafă devenea mai puternică şi se simţea incredibil de secătuită. Nu avea nevoie de asta şi n-o putea suporta nici chiar de dragul mamei ei. Tot ce dorea era să se ducă acasă

CAPITOLUL 5

Ellen zâmbea când se apropie Micki.

— Prietenul tău nu se mai întoarce?

— Sper din tot sufletul că nu, izbucni Micki. Zâmbetul mamei ei se lărgi.

— Se pare că pleacă.

— Foarte bine. Micki urmări privirea mamei sale. Kurt coborâse de pe ringul de dans şi se îndrepta către ieşire. Gând trecu pe lângă bar, se opri şi privi înapoi, direct la ea. Micki îşi ţinu răsuflarea. În ochii lui nu era niciun fel de căldură. Nu zâmbea deloc. O măsură dispreţuitor, apoi clătină din cap şi ieşi din restaurant.

Micki se simţi goală pe dinăuntru şi o invada o senzaţie de frig. O numise parazit. Nici măcar n-o cunoştea şi folosise cuvântul acela. Poate că bunicul ei avusese dreptate. Poate că era ceva ce vedeau ceilalţi în ea, ceva de care nu era conştientă.

— Mă duc acasă, spuse ea, întorcându-se către mama ei.

— Să te întâlneşti cu el? întrebă Tom.

— Nu, nu ca să mă întâlnesc cu el! Terminase cu bărbaţii, cu toţi! Dorea pur şi simplu să fie singură, să uite tot ce se întâmplase.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, minţi ea, apoi privi către mama sa. Nu te simţi obligată să pleci. O să chem un taxi.

— Nu fi caraghioasă spuse Ellen. Stai jos. E încă devreme şi nici n-ai avut ocazia să-l cunoşti

bine pe Tom. Micki îl cunoştea mai bine decât ar fi dorit. Avea ochi libidinoşi şi mâini îndrăzneţe Clătinând din cap, se ridică de la masă.

— Am avut o zi lungă şi caii trebuie hrăniţi devreme mâine dimineaţă. E timpul să mă duc la culcare. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Ralph. Te sun mâine, mama.

Intenţiona să sune după un taxi şi să aştepte afară. Nu dorea decât să fie singură, să scape de zgomotul orchestrei şi de murmurul conversaţiilor, înainte de a ajunge la telefon, Tom era deja lângă ea. O opri apucând-o de mână.

— Te duc eu acasă.

— Nu. Instinctiv, îşi smuci mâna şi se întoarse cu faţa la el. Iau un taxi.

— Michelle, mama ta e îngrijorată pentru tine. M-a rugat să te duc acasă.

Micki ştia ce voia mama ei. Ellen era îndrăgostită de Ralph; de aceea, fiica ei trebuia să-l iubească – sau măcar să-l placă pe fiul lui. Ei bine, asta nu avea să se întâmple.

— Sunt fetiţă mare. Pot să mă duc acasă singură.

— Sunt sigur că poţi, spuse el, fără s-o atingă, dar apropiindu-se de ea. Dar plec şi eu şi merg în aceeaşi direcţie. De ce nu mă laşi să te duc eu? Ştia ea vreo duzină de motive, dar încercă să fie politicoasă.

— Nu trebuie să pleci din cauza mea.

— Nu plec din cauza ta. Tom ridică din umeri şi zâmbi. Dacă mai stau, o să fiu tentat să mai

beau ceva, şi ai văzut ce efect au avut două cocktailuri şi vinul pe care l-am băut. Îi atinse uşor braţul: îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat pe ringul de dans şi la masă. A fost deplasat şi ai tot dreptul să refuzi să mergi cu mine. Dar, crede-mă, mi-a revenit mintea la cap. Tot ce vreau e să te ştiu acasă, în siguranţă. Părea drăguţ, şi mai sincer ca înainte, şi Micki ezită. Poate că alcoolul fusese de vină. Câteva pahare în plus puteau explica de ce cineva pe care mama ei îl plăcea se comportase ca un nemernic.

— Păi… căută o ultimă scuză. Eşti sigur că poţi să conduci?

— Absolut sigur. Uite. Îşi apropie două degete de vârful nasului, apoi începu să meargă pe unul din modelele covorului, fără să se împiedice sau să se împleticească. Micki reflectă. Dacă se ducea acasă cu Tom, mama ei avea să fie fericită şi Micki ştiu că asta înseamnă că, a doua zi, când suna Ellen, avea să aibă mai puţine explicaţii de dat în legătură cu plecarea grăbită care urmase neînţelegerii cu Kurt, şi cu faptul că îl ignorase practic pe Tom din clipa în care dăduse ochii cu Kurt. De asemenea, mersul cu Tom o scutea de aşteptatul unui taxi şi era şi mai ieftin.

— Vreau să merg direct acasă, spuse ea. Sunt cu adevărat obosită.

— Te înţeleg. În cele din urmă, ea încuviinţă din cap şi Tom o apucă de cot, strângând-o uşor şi conducând-o spre uşă. O duse către o maşină sport argintie, decapotabilă, şi o ajută să urce.

— Vrei să ridic capota? o întrebă, scoţându-şi haina şi cravata şi lărgindu-şi gulerul.

— Nu. Ideea de a fi cu Tom într-un spaţiu deschis o făcea să se simtă cumva mai în siguranţă. Micki îşi trecu degetele prin păr. Vântul nu prea mai are ce să-mi strice din coafură. El rânji şi urcă la volan. De fapt, vântui chiar o elibera, îi micşora tensiunea din trup. Lăsată pe spătarul scaunului, îl asculta pe Tom descriindu-i calităţile maşinii. El puse un CD ca să se laude cu difuzoarele şi acestea începură să vibreze. Sunetul de rhytm and blues o înconjură şi conversaţia deveni imposibilă. Nu o deranja. O împiedica să gândească, iar ea nu voia să gândească.

Să-şi amintească. Să simtă. Nu acum. Nu încă.

O mişcare a mâinii din când în când ajungea ca să-i arate lui Tom drumul către grajduri. Când el opri în faţa casei mari, ea clătină din cap şi arătă spre căsuţa de lângă hambar. El parcă acolo. Muzica din difuzoare se opri când el scoase cheia din contact şi liniştea care urmă părea straniu de dezolantă. În timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă şi îşi recupera poşeta, Micki căută ceva de spus:

— Mulţumesc pentru plimbare.

— Nicio problemă, răspunse el şi privi în jur. Frumos loc. Chiar îţi place să lucrezi aici, nu?

— Da, chiar îmi place, Micki avea sentimentul că Tom avea chef de conversaţie. Ea nu avea. Deschise portiera şi dădu să coboare. Încă o dată, mulţumesc că m-ai adus. Coborî şi el, înconjură

maşina prin faţă, o întâlni la jumătatea drumului şi o luă posesiv de braţ.

— Te duc până la uşă.

— Nu am nevoie.

— O să mă simt mai bine când o să te ştiu înăuntru. Ei i se păru mai uşor să-i facă pe plac decât să-l contrazică. În definitiv, era pur şi simplu atent cu ea.

— Mama mea e foarte încântată de tatăl tău, spuse Micki.

— Bătrânul Ralph pare să ştie să se poarte cu femeile. Micki nu era lămurită dacă Tom spusese asta aprobator sau dacă îi plăcea să audă vorbindu-se despre mama ei ca despre una din *„femeile”* lui Ralph.

— E foarte încântat să te aibă alături de el în afaceri

— Am hotărât că e timpul. Tom chicoti. De fapt, e un lucru pe care l-am plănuit de foarte, foarte multă vreme. Pe păşune, unul câte unul, curioşi, caii ridicară capetele.

Broaştele orăcăiau, greierii cântau, iar din spatele hambarului, din adâncul pădurii, se auzi cântecul unei cucuvele. Dar un alt sunet fu cel care o făcu pe Micki să se oprească. Departe se auzea un huruit puternic. Genul de zgomot pe care-l face o tobă de eşapament spartă. Acelaşi huruit pe care-l auzise cu o seară înainte.

Micki se întoarse încet şi privi în lungul drumului. În clipa când văzu camioneta roşie ştiu că e Kurt. Tom se încruntă, iar ea se crispă.

Camioneta luă curba pe alee, trecu de casa mare şi se îndreptă către locuinţa ei.

— Ce dracu' ...? Tom părea să nu-şi găsească vorbele. Micki privea şi aştepta. Kurt parcă lângă maşina lui Tom, punând cele două vehicule într-un contrast comic.

Deschise uşa împingând-o şi zgâlţâind-o, făcând balamalele ruginite să scârţâie şi să cârâie. Ieşi încet din maşină, fără haină şi cravată, cu nasturii de sus ai cămăşii descheiaţi şi cu mânecile suflecate până la cot. Rămase lângă maşină semeţ ca un gladiator care intră în arenă, cu picioarele desfăcute, cu ochii pe ei.

— Ce face ăsta aici? întrebă Tom.

— Habar n-am, răspunse Micki, dorindu-şi ca el să nu fie acolo. Doar văzându-l inima îi pornea la galop. Kurt auzi scurtul schimb de cuvinte dintre cei doi şi trase adânc aer în piept. Trecându-şi degetele prin păr, se îndreptă către ei. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i spună lui Micki sau ce i-ar putea spune ea lui. Faptul că o văzuse plecând cu Tom ar fi trebuit să-i fie de ajuns ca să-l convingă că nu merita să ţină la ea. Şi totuşi îi urmase.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa? spuse el, din lipsă de altă introducere. Privi la cer. Cel puţin era cu adevărat o noapte frumoasă, cu lună aproape plină şi doar câţiva norişori care ştirbeau perfecţiunea cerurilor.

— Ce dracu' cauţi aici? îl plesni Tom. Kurt îl ignoră şi se uită la Micki.

— Am venit să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun ce am spus.

— Nu, n-ar fi trebuit, fu ea de acord, rigidă.

— Sigur, dacă vă întrerup cumva… Se uită cu înţeles la Tom, apoi din nou la ea.

— Ca să fiu cinstit, ne întrerupi, spuse Tom. Dar Kurt dorea să audă răspunsul lui Micki. Îi urmărea expresia, căutând în ochii ei vreun semn că ar fi binevenit. Dacă se înşelase, trebuia să plece.

— Bănuiesc că te gândeşti la ce-i mai rău, spuse ea.

— Întreb pur şi simplu dacă vă întrerup. Ea ezită, apoi, în cele din urmă, clătină din cap:

— Tom m-a condus pur şi simplu acasă. Asta dorise Kurt să audă. Acum tot ce avea de făcut era să scape de Tom. Îi întinse mâna.

— Mulţumesc. Îţi rămân dator. Tom privi la mâna întinsă, dar refuză s-o apuce. Kurt lăsă mâna jos şi continuă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Ştii, o ceartă prostească de îndrăgostiţi.

— Ceartă de îndrăgostiţi? repetă Micki, expresia de şoc schimbându-i-se rapid într-una de iritare. Asta n-a fost ceartă de îndrăgostiţi. Ne-am certat din cauza banilor. Din cauză că tu voiai banii mei.

— Voi doi sunteţi iubiţi? Tom se uită la ea, cu priviri întrebătoare.

— Nu, spuse ea ferm.

— Ei, iubito… Kurt se apropie de ea, dar nu

încercă să o atingă. Atitudinea ei îi spunea că ar fi însemnat să împingă lucrurile prea departe. Aşteptă până când Tom se uită la el, apoi încuviinţă din cap Doar o uşoară înclinare din cap, dar Tom înţelese

— Nu-mi spune mie „iubito”. Micki se răsuci către Kurt, cu mâinile în şolduri şi cu flăcări în priviri întâi mă numeşti parazit, Acum împrăştii minciuni.

— Hei, eu am plecat, spuse Tom, dând înapoi Ea îl strigă.

— Nu sunt iubita lui. Abia dacă-l cunosc.

— Ai de gând să negi că m-ai sărutat aseară? întrebă Kurt.

— Eu… Micki se uită la el, apoi la Tom. Kurt ştia că ar fi vrut să nege. Ar fi vrut să spună că el minte. Când se uită din nou la el, înţelese că nu avea s-o facă Tu m-ai sărutat, sublinie ea. Nu eu am început.

— Dar ai stat acolo până la capăt.

— Şi apoi tu ai fugit ca un iepure speriat.

— Pentru că ştiam că nu trebuie să mergem mai departe. Pentru că nu voiam să te fac să suferi.

— Şi crezi că nu am suferit pentru că ai fugit şi m-ai lăsat? întrebă ea şi când m-ai numit parazit astă-seară nu am suferit? Sunetul de *rhytm and blues* umplu cerul.

Surprins, Kurt privi în direcţia muzicii şi văzu că Tom se dusese la maşină şi pornise motorul. Aşteptă până când acesta ieşi din curte şi plecă,

apoi se întoarse către Micki.

— N-am vrut să te rănesc, îi spuse blând. Micki nu cedă niciun milimetru.

— Ei bine, ai făcut-o. Nu-mi pasă de ce spui tu sau bunicul meu, dar nu sunt o femeie ahtiată după bani.

— Hei, spuse el, arătând către ea. Tu eşti cea care spune mereu că-şi caută un bărbat cu bani.

— Ca să vă fac, pe tine şi pe Tom, să înţelegeţi că nu am bani, şi nici nu voi avea vreodată. Se întoarse şi plecă spre casă. El o privi o clipă, apoi o urmă. Pe treptele de la intrare, ea se întoarse şi-i înfruntă din nou:

— De ce eşti aici, Kurt? De ce ne-ai urmărit, pe mine şi pe Tom?

— Ţi-am spus. Ca să-mi cer scuze. Şi am fost puţin îngrijorat când te-am văzut cu Tom.

— Îngrijorat?

— N-am încredere în tip. Oricum, nu alături de o femeie atât de încântătoare ca Micki. Ea se încruntă.

— Cred că în mine nu ai încredere. Ce ai făcut, ai aşteptat afară să vezi când plec?

— Parcasem mai jos, pe drum. I se păruse mai înţelept. Maşina lui nu era tocmai de acelaşi calibru cu celelalte vehicule din parcarea clubului.

— Tocmai ajunsesem la camioneta mea când ai trecut, în maşina lui.

Ochii ei se îngustară.

— Aşa că te-ai hotărât să mă urmăreşti şi să vezi unde mergem – la el sau la mine.

Sunt surprinsă că nu ai aşteptat să vezi dacă nu-l invit înăuntru.

— L-ai fi invitat?

— Nu. Clătină dezgustată din cap. Dar, evident, tu nu mă crezi. Ştii ceva? îmi aminteşti de bunicul. Arătă către camionetă. Du-te!

— Probabil că aşa ar trebui. Dar nu se mişcă. Furioasă, Micki îl biciui:

— Ştii cum e să ţi se spună toată viaţa că eşti un parazit? Să ţi se spună, din ziua când te-ai născut, că nu eşti bun de nimic?

— Bunicul tău îţi spunea asta?

— În zilele când era generos.

— De ce-l lăsa mama ta?

— De ce? Pentru că se simţea vinovată că şi sfidase tatăl şi fugise cu bărbatul pe care-l iubea. Nu-i faci aşa ceva bunicului meu fără să plăteşti. Fără să plăteşti la nesfârşit. După ce Făt-Frumos i-a tocat mamei tot ce avea de valoare şi a lăsat-o fără un ban şi însărcinată, n-a mai avut unde să se ducă decât acasă. Bunicul a primit-o, dar a chinuit-o pentru ce a făcut. Mi-a provocat şi mie suferinţă pentru ce a făcut ea.

— Nu l-a înfruntat niciodată? Lui Kurt nu-i venea să creadă că femeia pe care-o cunoscuse în seara aceea era aceeaşi cu cea pe care o descria Micki.

— Nu putea. Când a fugit cu tata, bunica a făcut un atac şi a rămas paralizată. Mama s-a simţit vinovată pentru asta şi bunicul a folosit toată vinovăţia ei la maximum.

Dacă mama spunea ceva, o amenința că o dă afară din casă. Şi pe mine, de asemenea. Şi n-ar mai fi fost nimeni care să aibă grijă de bunica.

— Şi ar fi făcut-o, nu-i aşa? întrebă Kurt, fără să poată înţelege un astfel de om.

Micki dădu din cap.

— Ar fi trimis-o pe bunica la un azil şi ar fi lăsat-o acolo. Întotdeauna mi-a părut rău de bunica. Micki îşi ridică privirea către el şi, în lumina lunii, în ochi îi luciră lacrimi. N-am plâns la înmormântarea ei. M-am bucurat pentru ea. Scăpase în sfârşit.

— După asta ai plecat? întrebă el.

— Plecasem deja. Mama rămăsese. Bunicul murea de cancer şi a păcălit-o, a minţit-o. I-a tot spus că dacă rămâne şi are grijă de el, într-o zi îl va moşteni. S-a folosit de banii ăia ca de-o acadea pe care ne-o flutura în faţă. Numai că eu am înţeles înaintea ei cât era de crud. Testamentul lui a fost pedeapsa finală. Avea într-adevăr acadele, dar nu i-a dat mamei decât băţul. Vreau să spun, dacă avocaţii nu reuşesc să facă ce promit. Atunci ar primi măcar jumătatea bunicii.

— Şi tu? Dacă eşti nepoata lui, de ce nu iei nimic?

— Aş putea, dacă aş vrea, dar în ziua când am absolvit liceul mi-am făcut bagajele şi i-am spus bătrânului cârcotaş ce credeam despre el şi ce putea să facă cu preţioşii lui bani. Mi-a spus că n-o să mă ating de nicio centimă din ei, iar eu i-am spus că nici nu m-aş fi atins, chiar dacă aş fi putut.

Şi n-o s-o fac.

— Dacă i-ai lua, nu ai mai avea grija zilei de mâine, îi aminti el. Ţi-ar ajunge pentru caii tăi.

— Dar nu m-aş mai putea uita la mine însămi.

— Deci povestea cu măritatul pentru bani…

— Doar vorbe. Kurt chicoti:

— Şi eu care te-am crezut.

— Ei, ai face bine să crezi că nu am bani. Şi nici n-o să am vreodată.

— O, te cred. Şi nu-mi pasă. O mângâie pe obraz cu dosul mâinii. Cred că te-am judecat greşit, domnişoară Bradford. Micki şi-ar fi dorit ca vocea lui să nu sune ca o mângâiere, ca atingerea lui să nu o înfioare, şi să nu-i pese de aprobarea lui. Grăbită, se întoarse.

— Ei bine, eu nu ştiu ce să cred despre tine.

— Consideră-mă un prost.

— Bine, eşti un prost, spuse ea, sperând că vorba o să-i domolească bătăile inimii.

— Categoric sunt un prost pentru că mă aflu aici, spuse el blând. Dar se pare că nu pot sta departe de tine. Vocea lui avea răguşeala care o făcu să se întoarcă şi să-l privească. În lumina lunii trăsăturile lui erau de-abia schiţate, dar îi putea simţi căldura privirii. Timid, întinse mâna şi-i atinse obrazul, simţind începutul de barbă care-i acoperea maxilarul. Degetele ei îi spuneau ceea ce ştia deja. Omul era un amestec de blândeţe şi de duritate, de moliciune şi de fermitate. Nu era uşor de încadrat într-o categorie. Acum putea să rănească şi în clipa următoare putea să aline şi să

excite. Încet, degetele ei călătoriră spre gură. Cea mai inteligentă mişcare, şi Micki ştia asta, ar fi fost să spună „noapte bună” şi să plece, dându-l afară din viaţa ei. Dar înţelepciunea nu avea nicio legătură cu ceea ce simţea ea.

Ei îi sărută degetele şi pe braţul ei se scurse un curent electric ca un îngheţ brusc urmat de o căldură neaşteptată. Cu răsuflarea tăiată, îşi mută mâna către siguranţa umărului lui, simţind muşchii solizi sub mătasea cămăşii. Avea un miros aspru, masculin, şi când inspiră din nou se simţi îmbătată.

— Micki? El îi murmură numele şi ea ştiu că avea s-o sărute Mai ştia şi că-i dădea şansa să se împotrivească. Ea privi, aşteptând ca gura lui să se apropie de a ei.

Opreşte-te striga o parte a minţii ei. „*Opreşte-l, până nu mergi prea departe*!”

Singura mişcare pe care o făcu fu să-şi umezească buzele.

Gura lui o acoperi pe a ei şi toate gândurile raţionale dispărură. O săruta şi o atingea, aplecându-i capul pe-o parte Flămânde, buzele lui le mângâiară pe ale ei, ezitând Gustându-le. Ea i se abandonă, înainte chiar ca limba lui să-i preseze buzele. Nu se putea sătura, nu-i ajungea El dăruia şi ea voia mai mult oferea mai mult. Abandonul sălbatic o speria şi o excita. Fiecare sărut o ducea mai departe de realitate şi casă, grajdurile, caii nu mai existau. Durerile trecute dispăruseră şi temerile fuseseră uitate. O făcea să

se simtă dorită, iubită, şi când mâinile lui se îndreptară spre spatele ei, jucându-se pe umerii goi, apoi mângâindu-i talia, ea tremură de aşteptare. Sânii ei îi doreau atingerea, doreau să-i simtă gura, şi se lipi de el Kurt gemu, cu răsuflarea întretăiată şi fierbinte. Apăsându-i trupul de al lui o făcu să-i simtă conturul tare al coapselor. Dorinţele lor erau aceleaşi şi satisfacerea lor nu era împiedicată decât de câteva straturi de haine. Voia să înteţească focul din ea, să facă din femeia aceea liniştită una sălbatică, o iubită dezlănţuită. Să o facă a lui. Aici. Acum.

Nechezatul unui cal îl readuse la realitate. Sau poate subconştientul lui care ieşise la suprafaţă. Era un mincinos. O minciună sfruntată. Un bărbat care crezuse că poate să se descurce în orice situaţie, care ar fi trebuit să fie un observator detaşat şi care, în loc de asta, se implica din ce în ce mai tare.

Nu putea să facă dragoste cu Micki. Nu aşa cum stăteau lucrurile. Nu încă.

Cu părere de rău îşi ridică mâinile la loc pe umerii ei şi rupse vraja sărutului.

— Trebuie să plec, spuse el, şi nici cuvintele nu-i erau prea sigure.

— Să pleci? Confuzia din vocea ei o oglindea pe cea din mintea lui.

— Te sun mai târziu. Uluită, Micki îl privi plecând. Nu se uită înapoi. Nici măcar o singură dată, până ajunse la camionetă. Apoi o fixă, pentru

o clipă, şi ei i se păru că vrea să spună ceva, să se explice. Tot ce făcu fu să repete:

— O să te sun. Ea rămase pe loc până când sunetul motorului se pierdu în noapte.

Abia atunci realiză că plecase cu adevărat.

CAPITOLUL 6

Mama ei fu cea care-i telefona prima, duminică dimineaţa. Telefonul sună la câteva minute după ce Micki terminase de hrănit caii şi intrase în casă să bea o cafea.

— Te-am sunat doar ca să văd ce faci. Spuse Ellen. Ai avut o seară plăcută?

Plăcută? Termenul nu era deloc cel mai potrivit. Surprinzătoare.

Tumultuoasă. Înălţătoare. Aşa ar fi putut fi mai bine descrisă seara şi Kurt.

— M-am distrat bine, răspunse Micki

— Deci, ce crezi despre Tom? De fapt, se gândise foarte puţin la Tom. Toată noaptea şi tot timpul cât hrănise caii, gândurile ei fuseseră la Kurt: îşi amintise momentul când îl văzuse prima oară la club, ce-şi spuseseră, cearta lor, sărutul şi plecarea lui. Mereu şi mereu, reluase acele momente, savurându-le părţile bune şi analizându-le pe cele rele. Când sunase telefonul, sperase că e el, aşa cum promisese.

— Tom e O.K, cred, spuse ea.

— Oh… L-ai invitat înăuntru după ce te-a condus acasă? Vocea mamei ei avea o undă de speranţă. Micki ştia că n-o să-i placă ce avea să audă.

— Nu. A plecat imediat ce a venit Kurt.

— După ce a venit Kurt? Tonul lui Ellen se schimbase radical. Când a venit Kurt? Parcă ai spus că nu vă vedeţi.

— Nici nu ne vedem. A fost îngrijorat când m-a văzut plecând cu Tom şi ne-a urmărit până acasă.

— Îngrijorat că ai plecat cu Tom? Prostii! Micki, omul ăsta urmăreşte ceva. Nu e… Trase aer în piept şi coborî tonul: Nu mai e acolo, nu?

— Nu, nu mai e aici. Mamă, îţi faci prea multe griji. Pot să mă descurc şi singură.

— Cum ai făcut cu Dale? Era o lovitură dureroasă şi Micki se zbârli furioasă:

— Am apreciat faptul că m-ai anunţat că e însurat, dar aş fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu. Greşeala a fost a lui Dale pentru că şi-a închipuit că poate să capete ceva bani de la mine. Se forţă să râdă: Bietul om, gândeşte-te la tot timpul şi banii pe care i-a risipit cu mine. Şi pentru ce? Degeaba.

— Şi ce te face să crezi că Kurt e altfel? Micki nu era sigură, dar credea că este diferit

— Ştie ce părere am despre banii bunicului, i-am spus că nu mă ating de nicio centimă din ei.

— Dar te şi crede? Micki spera că da.

Când Ellen sună din nou, marţi seara, avea un ton de mare mulţumire de sine.

— Ghici ce am aflat astăzi despre Kurt al tău.

— Ce? Cu răsuflarea tăiată de fuga de la manej până în birou, Micki se trânti pe marginea mesei, simţind cum i se înnoadă stomacul. Sperase că o suna Kurt… aşa cum sperase de fiecare dată când sunase telefonul, începând de sâmbătă dimineaţa.

— Că nu e ce spune că e.

— Adică nu e James Bond? Ei, na! Micki mimă amuzamentul şi încercă să se oţelească în aşteptarea răspunsului mamei sale.

— Nu e James Bond şi nu e un scriitor care face cercetări pentru un articol. Mă rog, dacă nu cumva face cercetarea asta într-un fel foarte ciudat. E un banal muncitor, Micki. Bate cuie, taie scânduri şi face comisioane. Şi nu numai atât, dar lucrează pentru Ralph. Ei, ce zici de asta? Micki nu era prea sigură ce să zică.

— Ştii sigur?

— Da. Tonul de automulţumire din vocea lui Ellen nu lăsa loc pentru îndoială.

L-am văzut mai adineauri. Treceam cu maşina pe lângă apartamentele pe care le construieşte Ralph pe Portage Road. Nu l-aş fi observat dacă nu mi-ai fi spus că are o ruină de camionetă roşie. Asta mi-a atras atenţia. Era parcată lângă magazie.

Apoi l-am văzut pe el coborând din maşină. Omul e imposibil de confundat.

Da, într-adevăr, era imposibil. Micki închise ochii şi şi-l închipui pe Kurt. Cu umerii largi. Bronzat. Dacă lucra pe şantier, purta probabil jeanşi, ca atunci când îl văzuse a doua oară. Şi un tricou. Cum era cald şi umed, tricoul era probabil ud şi mulat pe pieptul lui, scoţându-i în evidenţă muşchii superbi pe care şi-i amintea atât de bine.

— El nu cred că m-a văzut, continuă Ellen. Şi nici eu n-am făcut nimic ca să-i atrag atenţia dar,

în clipa când am ajuns acasă, l-am sunat pe Ralph. La început nu m-a crezut, dar a verificat la personal şi, evident, are un angajat Kurt Jones. Şi mai e ceva. Micki se făcu mică.

— E şi însurat, bănuiesc?

Evident, nu era reacţia pe care o aştepta mama ei. Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mă rog, asta nu ştiu. Ralph nu mi-a spus asta. Nu, e altceva. Ştii unde locuieşte Kurt Jones? Era o întrebare fără ieşire. Dacă spunea da, mama ei avea să-şi închipuie că se culca cu el. Dacă spunea nu, îi dovedea că nu ştie nimic despre el.

Ceea ce era, evident, corect. Oricum, Ellen nu aşteptă ca ea să răspundă.

— Locuieşte într-un motel. Nu *Holiday Inn* sau ceva asemănător, ci un loc unde închiriază camere cu săptămâna sau cu luna.

— Asta cum ai aflat-o? Dacă cineva era calificat pentru a fi spion, aceea era mama ei.

— A dat numărul de telefon la angajare. Când iau muncitori cu ora, întotdeauna cer un număr de telefon, în caz că vremea e proastă şi nu au nevoie de ei pe şantier.

Ralph mi-a dat numărul.

— Deci ai sunat şi ai aflat că e un motel. Nu era o întrebare. Micki ştia sigur că asta făcuse.

— E înregistrat sub nunele de Kurt Jones. La telefon nu au vrut să-mi spună mai mult, dar o să aflu eu.

— Nu te deranja, mamă. Ce nevoie avea? Dacă Kurt urmărea banii ei, alesese o cale cel puţin

ciudată.

— N-am mai auzii de el de sâmbătă seara.

— Asta nu înseamnă că n-ai să mai auzi. Ţine minte, am văzut cum se uita la tine.

Crede-mă chiar şi după 30 de ani, tot îmi mai amintesc cum mă privea tatăl tău.

Bărbaţii ca ei, odată ce văd un lucru pe care şi-l doresc, nu se lasă până nu-l obţin.

— Bun, deci acum spui că Kurt e exact ca tata. Micki detesta genul acesta de afirmaţie.

— Tatăl tău era în mod clar un mincinos, spuse Ellen, apoi vocea i se îmblânzi. Şi un bărbat frumos. Crede-mă, când se uita la mine cum se uită Kurt la tine, mă topeam. Micki cunoştea sentimentul. Şi mai ştia şi că nu avea să facă aceleaşi greşeli ca mama ei.

— Aveai 18 ani când l-ai întâlnit pe tata. Eu am cu 10 ani mai mult. Nu am de gând să mă topesc la picioarele lui Kurt sau să-i sar în pat.

— Am stat de vorbă cu Tom acum câteva zile. După el, se pare că ai şi făcut-o.

Micki tresări. Tom avea gura mare, iar Kurt categoric îi lăsase o impresie greşită.

Nu era de mirare că mama ei era îngrijorată.

— Nu crede şi tu tot ce auzi.

— Dar ce ar trebui să cred?

— Că pot să hotărăsc şi singură în legătură cu bărbaţii pe care-i întâlnesc.

Ellen oftă.

— Să înţeleg că tot ce ţi-am spus nu are nicio importanţă?

— Să înţelegi că îţi sunt recunoscătoare pentru ce mi-ai spus. Nu că ar fi avut vreo logică.

— Ce o să fac în continuare e hotărârea mea.

— Mă rog… Mama ei oftă din nou, apoi îşi drese glasul. Sper că nu ai uitat de petrecerea de ziua lui Ralph, mâine seară.

— Nu era pentru miercuri? Uitase. Sau poate încercase să uite.

— Ba da. Cina e la şase şi jumătate Facem un barbecue. Vino pe la şase. Şi poartă ceva drăguţ, nu jeanşii ăia puturoşi în care-ţi petreci viaţa. Micki ştia că, dacă pe mama ei o preocupa cum arată şi cum miroase, asta însemna că Tom va fi acolo.

Nu dorea să se ducă, dar ştia că trebuie.

— N-o să pot sta mult.

— A, sunt sigură că dacă o să vii o să te simţi bine.

— Ies cu câţiva elevi la plimbare joi dimineaţa devreme. Şi devreme înseamnă într-adevăr devreme. Înainte de răsăritul soarelui.

— Micki… Începu mama ei, exasperată, dar se opri şi oftă din nou: Doar vino.

Micki avea să se ducă pentru că îi plăcea Ralph. Închise telefonul şi se uită la ceasul de pe birou. Mai avea o oră până la prima lecţie. O oră era de ajuns ca să se ducă până la Portage Road şi să se uite la apartamentele pe care le construia compania Tyler. De ajuns ca să vadă cu ochii ei dacă ce spusese mama ei era adevărat.

Kurt se ducea la magazie după cuie când o văzu. Stătea lângă camioneta lui, ferindu-şi ochii cu mâna şi privind în direcţia în care erau majoritatea muncitorilor, pe schele. Kurt ştia că ei n-o observaseră. Dacă ar fi văzut-o, până acum ar fi început fluierăturile şi strigătele. Micki era îmbrăcată în obişnuiţii jeanşi şi în tricou, şi arăta bine, toată numai picioare şi forme unduitoare. Kurt se opri unde era, privi la ea şi-şi aminti cum simţise toate acele unduiri pe propriul corp, cum îl aţâţase când o strânsese la piept. O dorise sâmbătă seara.

Numai uitându-se la ea, o dorea din nou. Ceva o avertiză de prezenţa lui, pentru că lăsă capul în jos şi privi direct la el. Îl recunoscu, pentru că ochii îi străluciră, apoi ridică sfidător bărbia şi-şi miji ochii. Soarele nu putea topi privirea de gheaţă pe care i-o aruncă înainte de a se întoarce şi a porni către şosea. Kurt ştia că n-o putea lăsa să plece aşa.

— Micki, aşteaptă! urlă el şi o luă la fugă după ea. Pietrişul scrâşnea sub tălpile cizmelor, iar uneltele pe care le ţinea atârnate de curea se izbeau unele de altele la fiecare pas. Ea se opri, dreaptă şi ţeapănă ca un catarg, dar nu se uită înapoi.

— Pot să-ţi explic, spuse el, ocolind-o ca să-i iasă în faţă.

— Oare? îl provocă ea. Putea. Întrebarea era, trebuia oare?

— M-am temut că n-ai să înţelegi. Ea îl măsură

cu privirea, pornind de la casca galbenă de protecţie şi întorcându-se din nou la ochelarii negri de soare.

— Am înţeles că m-ai minţit, se răsti ea. Un fluierat sfâşie aerul, acoperind zgomotul fierăstrăului şi ciocanele se opriră. Kurt nu ridică privirea. Ştia că muncitorii îl văzuseră, o văzuseră pe ea. Singura reacţie a lui Micki fu o uşoară strângere din umeri.

— Ai drum lung de făcut, Jonesy! urlă cineva.

— Scumpo, e un ratat, ţipă altul. Dacă vrei un bărbat adevărat, sunt disponibil.

— Terminaţi cu prostiile şi treceţi la lucru! Ordinul venea din spatele unei grămezi de scânduri. Kurt ştia că e maistrul şi că ordinul e valabil şi pentru el. Dar nu se mişcă.

— Nu te-am minţit. Nu tocmai. La club ţi-am spus că sunt spion. Fac muncă de investigare. Ea ridică din sprâncene.

— Investigare?

— Îl verific pe Ralph Tyler.

— Pe Ralph? repetă ea, uluită. Eşti detectiv?

— Aşa ceva.

— Şi ce înseamnă asta?

— Lucrez pentru o companie care-l verifică pe Ralph Tyler şi afacerile lui.

— Ai vreo dovadă pentru asta? El clătină din cap.

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Să te cred? râse sarcastic, apoi îşi ridică fruntea. Şi de ce-l verifici pe Ralph?

— Ca să văd dacă e cinstit şi dacă firma lui e în ascensiune. Micki se întoarse şi privi la schele, apoi din nou la el.

— Şi ce-ai aflat? El ezită, apoi hotărî să-i spună

— Că nu e-n regulă ceva.

— Ce? El făcu un gest evaziv cu mâna.

— Nu ştiu sigur. Există mai multe mărunţişuri care nu se leagă. Am fost înşelaţi o dată. Nu vreau să se mai întâmple.

— Am fost înşelaţi? Care noi? El ezită, încercând să decidă cât de mult îi poate spune. Micki avea nevoie de ceva informaţii, de o dovadă a bunei lui credinţe.

— *Fundaţia Chambers*, spuse el. Grupul de la care a cerut Ralph o donaţie.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-aduc aminte. Şi crezi că Ralph e un escroc?

— Pur şi simplu, nu ştiu. Ea îl privi fix, măsurându-l cu ochii ei castanii. Kurt ştia că Micki încerca să se decidă dacă să-i creadă sau nu… dacă să aibă încredere în el. Se ruga ca decizia ei să-i fie favorabilă.

Se gândise la ea de atâtea ori în ultimele trei zile, îşi amintise de gustul buzelor ei. De atingerea ei. Avusese nevoie de toată voinţa ca să n-o sune şi să nu se ducă la ea. Acum avea nevoie de toată voinţa ca să aştepte, să nu spună nimic şi s-o lase să se hotărască.

— Prima oară când ai venit la grajduri, spuse ea, îl verificai pe el, nu-i aşa?

— Da.

— Nu ai un frate numit Jonathan cu o fiică Mary care vrea să ia lecţii de călărie?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. El clătină din cap.

— Am un frate pe care-l cheamă Jon, dar nu e însurat şi nu are copii. Ea dădu din cap.

— Şi a doua oară când ai venit?

— Voiam să văd dacă nu pot afla mai multe despre Ralph de la tine.

Micki suspină:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. El întinse mâna şi o atinse, mângâindu-i braţul gol, dar ea se smuci ca înjunghiată. Durerea pe care o văzu în ochii ei îl răni mai mult decât orice vorbe. Kurt ştia ce gândea ea, dar se înşela.

— Am crezut că mă pot folosi de tine, dar n-am putut. Am înţeles asta în timp ce vorbeam.

— Da, sigur. Micki râse sarcastic. Acum înţeleg sărutul acela.

— Nu, nu înţelegi. Pentru că nu-l înţelegea nici el. Nu înţelegea niciuna din propriile reacţii atunci când se afla lângă ea.

— Te-am sărutat pentru că aşa doream, nu pentru că voiam ceva de la tine.

— M-ai sărutat şi ai fugit. Din nou ea îşi miji ochii. Exact ca sâmbătă seara. Acum e rândul meu să plec. Încercă să-l ocolească, dar el întinse braţul şi o opri.

— Ce ai de gând să-i spui lui Ralph?

— Să-i spun lui Ralph?

— Despre ce fac eu. Ea râse scurt.

— Cred că ar trebui să fii mai îngrijorat cu ce o să-i spui tu. Mama e cea care te-a văzut lucrând aici. L-a sunat pe Ralph şi i-a spus. O să-i spui lui Ralph că-i investighezi compania?

— Nu. Nu ştia ce o să-i spună lui Ralph, dar Micki avea dreptate, îi trebuia o scuză.

— Deci o să-l minţi? Aşa cum m-ai minţit pe mine tot timpul.

— Nu te-am minţit. Îşi dorea s-o poată face să înţeleagă. Nu tot timpul, şi nu despre tot. Îmi placi, Micki. Aş vrea să te cunosc mai bine.

— Sigur. Ea privi în lungul străzii, apoi la el. Pot să plec?

— O să-i spui?

— Nu m-am hotărât încă.

— Iubito, e important să nu-i spui.

— Iubito? Vocea ei era amară, privirile reci. Nu sunt iubita ta.

Trecu pe lângă el şi el n-o opri. Spusese şi aşa prea mult. Se întoarse şi o urmări din priviri îndreptându-se spre trotuar şi spre maşina albastră parcată acolo.

Plecând de lângă el, Micki ştia că o priveşte. Oricât era de furioasă, plecarea aceea era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Ar fi fost mult mai fericită să se ascundă în braţele lui şi să uite de tot, dar asta nu se putea.

Izbi cu piciorul o piatră, apoi alta, aruncându-le în faţă. Una din pietre se opri în bordura trotuarului, alta se izbi de capota unei maşini.

Sunetul o făcu să se cutremure. Nu voia să facă praf maşina cuiva. Tot ce dorea era să-l facă praf pe Kurt. Lua-l-ar dracu'. O minţise. Se jucase cu ea, apoi o lăsase.

Se opri şi se întoarse cu faţa la el. Era tot acolo unde-l lăsase, privind-o.

— De ce nu m-ai sunat? strigă ea. El făcu un pas către ea.

— Nu mi s-a părut corect, în situaţia dată. Te-aş fi sunat, mai târziu.

— A şi tot ce-ai făcut în rest a fost corect?

— Nu. Dacă ar fi încercat s-o ducă cu zăhărelul sau să-şi găsească scuze, ar fi plecat imediat. Dar acel cuvânt simplu o dezamorsa complet. Asta, şi faptul că-şi scosese ochelarii şi-i putea vedea ochii – îi sesiza durerea şi tristeţea.

Dorise adevărul. Ei bine, asta primea. Acum era rândul ei. Porni încet spre el.

— Nu-mi place ce ai făcut. El o urmări apropiindu-se, fără a-şi feri privirile.

— Nu-ţi pot reproşa asta.

— Dar, dacă Ralph e un escroc, vreau să ştiu, spuse ea, coborându-şi vocea şi oprindu-se la câţiva paşi de el. Întâmplător, mama e îndrăgostită de el.

El încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc de asta. Nu voia ca mama ei să sufere. Nu din nou, şi nu din pricina bărbatului pe care-l iubea. Problema era cum avea să împiedice asta.

— Deci, ce facem?

— Ce facem? zâmbi Kurt. Tot ce am nevoie e să nu-i spui nimic mamei tale sau lui Ralph. Încă o săptămână sau două.

— Ţi-am spus, ei ştiu deja că lucrezi aici. Ralph o să se întrebe dacă l-ai minţit sâmbătă seara, de ce i-ai spus că aduni material pentru un articol şi i-ai pus toate întrebările acelea. Ea se opri, gânditoare, apoi continuă: Pe de altă parte mai e o posibilitate. Kurt îşi ridică o sprânceană.

— Mâine seară e un barbecue la Ralph, care-şi sărbătoreşte aniversarea. Mama m-a rugat să vin. De fapt, mi-a ordonat – ar fi mai exact. Micki zâmbi: Va fi şi Tom acolo, sunt sigură. Mama pare hotărâtă să aranjeze ceva între noi doi.

— Ştii că nu-mi place Tom, spuse Kurt tăios.

— Nici mie. Deşi n-ar fi putut explica de ce. Dacă era să aibă reacţii negative în legătură cu cineva, acela ar fi trebuit să fie Kurt. Privindu-l însă în ochi, decise că-i plăcea. Şi că avea încredere în el.

— Vino cu mine mâine seară, spuse ea. I-ai dat lui Tom impresia că suntem amanţi. O să ne prefacem că suntem într-adevăr. O să-i spun mamei ca ştiam că lucrezi pentru *Tyler Construction*, dar m-am gândit că o să se supere, aşa că am minţit-o. O să-i spun că am minţit şi sâmbătă seara la club, şi că într-adevăr erai acolo din cauza mea.

— Nu ştiu ce să fac, spuse el încet, de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt. Ar fi o ocazie să intru la

Ralph în casă, să vorbesc cu el, dar… Când văzu că nu încheie.

Micki îl îmboldi:

— Dar ce?

— Nu vreau să-ţi creez probleme. Îi crease deja. Probleme emoţionale.

— Nu te gândi la asta, vino să mă iei la şase, mâine seară.

— Cum să mă îmbrac? Mama ei îi ceruse să poarte *„ceva drăguţ”* ca să-l impresioneze pe Tom. O tenta să încerce o mică rebeliune personală.

— Poartă pantaloni scurţi. Unii tăiaţi, dacă ai, spuse ea, şi porni spre maşină.

Apoi, din nou, se opri şi privi înapoi. Nu uita, fac asta pentru mama, nu e cu adevărat o întâlnire. Suntem doar doi oameni care se ajută unul pe altul.

— Înţeleg. Ochii albaştri precum cerul o mângâiară şi ea tremură, în ciuda căldurii.

Poate că nu era o întâlnire adevărată, dar erau mai mult decât doi oameni care se ajutau unul pe altul.

CAPITOLUL 7

Micki îşi petrecu restul zilei într-un fel de transă. Îşi ţinu lecţiile, aduse caii de pe câmp ca să-i hrănească de seară, apoi le dădu drumul din nou. Înapoi acasă, făcând duş, Micki se gândi la ce-i spusese Kurt. Îl investiga pe Ralph, îi verifica compania. Îl credea. Acum totul se lega. Întrebările pe care i le pusese când venise prima oară fuseseră ca să vadă cum plătea Ralph pentru lecţiile lui Amy. În cursul serii petrecute la club, Kurt îl spiona pe Ralph, nu pe ea.

Şocul revelaţiei se stinsese. Îi venea să-şi dea palme pentru că nu-l întrebase mai multe când vorbise cu el în cursul zilei, pentru că nu-l încolţise să i spună exact ce aflase. Până când se uscă, îşi şterse părul şi-şi puse cămaşa de noapte Garfield, îşi formulase deja un plan. Avea s-o sune pe mama ei, să facă rost de numărul hotelului unde stătea Kurt şi să-i caute. Avea să afle exact ce se întâmpla şi, dacă era ceva care s-o afecteze pe mama ei, cu sau fără permisiune. Ellen avea să afle.

În bucătărie, cu buclele ude atârnându-i pe obraji, Micki formă numărul mamei ei. După ce telefonul sună de câteva ori, răspunse robotul. Enervată, lăsă un mesaj, rugând-o pe mama ei să sune. Nehotărâtă. Micki deschise frigiderul şi se uită înăuntru. Ar fi trebuit să fie flămândă, erau ore de când mâncase ultima oară, dar nimic nu i se părea atrăgător. Avea un nod în stomac încă de

când o sunase mama ei pentru prima oară în ziua aceea. Faptul că-l văzuse pe Kurt la şantier n-o ajutase cu nimic. Nu mâncare îi trebuia ei.

Un ciocănit la uşă îi înnodă din nou stomacul şi-i acceleră bătăile inimii. Dintr-o singură mişcare, închise frigiderul, se uită la ceasul de pe aragaz şi la propria ei cămaşă de noapte roz. Era aproape ora nouă. Nimeni nu venea s-o vadă atât de târziu; nu era îmbrăcată pentru vizite. Precaută, se duse la fereastra livingului. De acolo se vedea casa mare, hambarul şi tot ce era între ele. Camionul lui Kurt era parcat în curte. Se apropie şi mai mult de fereastră şi se uită într-o parte, ca să vadă intrarea. Şi îl văzu. Stătea în faţa uşii, şi-l vedea din profil.

Lui Micki i se uscă gura şi i se înmuiară brusc picioarele, în mai puţin de trei săptămâni Kurt devenise o privelişte familiară şi totuşi rămânea un mister. Un mister care amenința să-i zgâlţâie lumea din temelii care deja i-o zgâlţâise. Îi cunoştea sărutările şi atingerea mâinilor pe trup. Nu-l cunoştea însă pe el.

Din punct de vedere fizic era superb: forţa brută, dezlănţuită, ascunsă sub aspectul unui bărbat civilizat. Tricoul negru pe care-l purta era întins pe corp şi i se vedea fiecare muşchi al braţelor. Până şi picioarele păreau puternice în pantalonii scurţi, albi, care-i scoteau în evidenţă muşchii tari ai coapselor şi ai pulpelor. Purta pantofi de sport, fără ciorapi. Ochii îi erau acoperiţi de ochelarii de aviator

Lui Micki i se opri răsuflarea când el se întoarse şi o privi. Nu-i putea vedea ochii, dar gura îi era încordată. Se îndepărtă de la fereastră şi, cu pulsul mai rapid decât al unui câştigător de derby, strigă la el.

— Ce vrei?

— Să deschizi uşa!

— Nu sunt îmbrăcată pentru musafiri.

— Atunci îmbracă-te! strigă şi el. Vreau să vorbesc cu tine.

Şi ea dorise să vorbească cu el, mai devreme; acum nu mai era sigură.

— Despre ce?

— Despre… Vocea lui se mai înmuie. Despre Ralph. Micki ezită. Bunul simţ îi spunea să-l trimită la plimbare. Ca o femeie singură să primească în casă, noaptea, un bărbat – şi încă unul pe care abia dacă-l ştia – nu era un lucru prea înţelept. Fuseseră femei violate aşa. Ucise. Aceste gânduri pieriră la fel de repede cum i se năzăriseră. Kurt nu era genul care viola sau ucidea femei. Dacă ar fi fost, Micki i-ar fi căzut victimă demult. Nu, asta era exact ce dorise. Şansa de a vorbi cu el, de a afla mai multe despre ce i spusese după-amiază.

Îndrăzneaţă, strigă:

— Stai un minut, să mă schimb, în dormitor, îşi schimbă cămaşa de noapte cu o bluză fără spate, albă, cu buline negre, şi cu pantaloni scurţi. Nu-şi mai bătu capul cu pantofi sau cu machiaj.

— Scuză-mă, spuse ea, deschizând uşa de la

intrare. Tocmai ieşisem de sub duş.

Kurt îşi plimbă ochii peste ea; de la buclele umede până la picioarele goale, trecând peste părţile intermediare cât putu de repede. Nu-şi dorea să se gândească la ea ca la o femeie. Era furios pe ea. Îl înşelase, îl minţise. Făcuse praf două săptămâni şi jumătate de muncă. Numai că nu se putea împiedica să se gândească la ea ca la o femeie. Poate că pantalonii scurţi o acopereau în mod decent, dar felul în care se lipeau de fundul ei şi îi dezgoleau picioarele făcuse să i se nască deja gânduri indecente în minte. Iar bluza pe care o purta nu era de niciun ajutor. Putea ea să creadă că nu avea piept frumos, dar lui unduirile ei i se păreau perfecte. Dacă se îmbrăcase aşa ca să-l excite, categoric reuşise. Până şi o privire scurtă fusese prea mult. Pentru propria lui linişte, îi privi din nou faţa. Nici asta nu era de folos. Lumina soarelui în asfinţit se strecura în casă şi-i lucea în castaniul ochilor. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, iar gura ei părea să-l invite. Chiar şi părul, încă, umed, îl chema să-l atingă. Cu bruscheţe, îşi făcu loc pe lângă ea şi intră. Odată înăuntru, îşi scoase ochelarii şi trecu la subiect:

— Am fost concediat azi după-amiază. Era sigur că ea era de vină. Ea trebuia să fie.

Îi spusese ce făcea şi două ore mai târziu avea hârtiile de concediere.

— Eu n-am spus nimic, spuse ea. Închizând uşa şi privindu-l. Nimănui.

Se aştepta să vadă priviri vinovate. Nu vedea

nimic de genul acesta. De fapt părea chiar indignată că putuse sugera că ea ar fi de vină.

— Bine, dacă nu tu…?

— Ţi-am spus mai devreme că mama a fost cea care mi-a spus despre tine.

Şi, înainte de a mă suna, vorbise deja cu Ralph. El îşi aminti că ea îi spusese asta.

Totuşi, fusese sigur că ea era de vină.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu sinceritate Nu am crezut că au să te concedieze.

— Şi mie îmi pare rău, spuse el. M-am grăbit cu concluziile. Ca de obicei.

— Ca de obicei, repetă ea, zâmbind.

— De fapt, s-a renunţat la mine. Era aproape amuzat. Nu e destul de lucru şi pentru mine, mi-au spus. A fost cam greu de înghiţit, totuşi, mai ales că în ultima vreme am făcut toţi ore suplimentare.

— Aş putea încerca să-l fac pe Ralph să te reangajeze. Poate că, dacă aş vorbi cu mama, m-aş ruga de ea, l-aş putea face pe Ralph să se răzgândească. Kurt scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Cred că am aflat tot ce se putea de acolo.

— Adică? El o studie o clipă. Ştia că Rick i-ar fi spus că făcea investigaţii pe o cale greşită, că n-ar fi trebuit să vină la Micki în seara aceea, că n-ar trebui să-i spună nimic. Poate că nu vorbise cu Ralph, dar ar putea s-o facă.

Kurt mai ştia şi că nu dădea doi bani pe ce i-ar spune Rick. Era în joc mai mult decât o investigaţie. Nu prea avea de ales. Se uită prin

cameră, se hotărî la canapeaua de lângă cămin şi se îndreptă spre ea.

— Vino lângă mine, spuse el, şi se aşează, bătând cu palma pe locul gol de lângă el.

Nu era un ordin, dar Micki ştia că a se aşeza lângă un bărbat care radia o masculinitate atât de flagrantă însemna să invite dezastrul. Alese deci scăunelul albastru din faţa lui, îşi strânse picioarele sub ea şi se scufundă în pântecele protector al scaunului.

— Deci… spune-mi ce ai aflat…

— Că acum doi ani Ralph Tyler a plătit o grămadă de bani pe compania asta, că încă mai datorează o mulţime şi că tot ce a lucrat în trecut – mai ales materialele pe care le-a folosit – a fost de calitate mult mai bună decât ce face acum cu apartamentele astea. Şi că nu numai calul şi lecţiile fiicei sale le plăteşte cu bani gheaţă, ci şi multe alte lucruri. Şi… Kurt făcu o pauză. Şi că s-ar putea să utilizeze un fel de contabilitate creativă.

— Cum ai aflat de asta? întrebă Micki. Vreau să spun, despre contabilitate.

El îşi feri privirea, amintindu-i lui Micki de expresia unui băieţel prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă. O clipă îşi închipui că nu va primi niciun răspuns, apoi el o privi din nou.

— Am scos-o pe contabilă în oraş… de mai multe ori.

— O, ce drăguţ. Micki ştia că asta suna a gelozie, dar nu se putea abţine, imaginea lui

Alături de o altă femeie o izbise ca un pumn.

— Micki… El se aplecă spre ea, dar Micki se adânci şi mai tare în fotoliu.

Îndreptându-şi din nou spatele, el continuă: A trebuit s-o fac pentru a obţine informaţia de care aveam nevoie. Şi n-a fost vorba decât de afaceri. Nu i-am promis nimic, decât câteva întâlniri, şi n-am făcut decât să o sărut de noapte bună.

Micki ştia ce înseamnă sărutările lui de noapte bună. Erau explozive.

Cutremurătoare. Le folosise şi cu ea, şi ea, ca o proastă, îşi închipuise ca însemnau ceva. Acum ştia că nu erau decât mijloace de a obţine informaţii.

— Nu are nimic de-a face cu noi doi, continuă el. Ultima oară când m-am întâlnit cu Maureen a fost acum o săptămână… Înainte de a veni la grajduri. Înainte de a te vedea la club. Micki îşi ridică mâinile.

— Hei, nu trebuie să-mi explici nimic. Înţeleg, îţi faci meseria. Dacă e nevoie îi faci curte unei femei… Micki spera că sună ca şi când nu i-ar păsa. Problema era că-i păsa. Abia dacă-l cunoştea pe individ şi totuşi ideea de a-l şti cu o altă femeie o sfâşia. Încurcată, privi în lături.

— Nu fac curte câte unei femei pe ici şi colo, spuse el. Maureen e singura femeie cu care m-am întâlnit ca să culeg informaţii.

— Da, sigur. Micki se întoarse din nou cu faţa la el. Vrei să spui că n-ai venit aici ca să obţii informaţii de la mine?

— Ba da… prima oară.

— Şi a doua oară, îi aminti ea.

— Şi a doua oară, recunoscu el. Dar a doua oară am înţeles că nu mă pot folosi de tine, nu în felul în care m-am folosit de Maureen.

— Da. Nu-l credea. Fusese folosită ele prea multe ori, de prea mulţi oameni, ca să mai creadă aşa ceva. Uite, hai s-o lăsăm baltă. Din punctul meu de vedere, eşti cât se poate de liber să te vezi cu cine vrei, când vrei. Ai o treabă de făcut. Pentru că o afectează pe mama, te ajut. Asta-i tot ce e între noi.

Nu voia să mai vorbească de asta. Se lăsă pe spate şi-i susţinu privirea.

— Deci, ce facem acum? El se relaxa, îşi întinse picioarele şi se uită la ea.

— Păi, ce ar trebui să fac eu, ar fi să scriu un raport negativ asupra lui Tyler şi să mă întorc la Boston, dar aici se petrece ceva care mă intrigă. Ceva care nu-i tocmai în regulă şi pe care nu pot să pun degetul. Chicoti: Când ai să mă cunoşti mai bine, ai să vezi că aşa sunt în tot ce fac. Mă preocupă detaliile…

Când Kurt spusese *„să mă întorc la Boston”*, simţise un bolovan în stomac. O devasta ideea că el avea să plece, că nu avea să-l mai vadă niciodată. Dar comentariul *„când ai să mă cunoşti mai bine”* îi dădu speranţe.

— O să mai rămâi pe aici o vreme?

— Măcar încă vreo două săptămâni. Iniţial trebuia să-mi iau vacanţă în perioada asta. Dar aş

vrea să văd ce mai pot afla despre Tyler.

Două săptămâni nu erau de ajuns, dar era mai bine decât nimic.

— Deci vrei să mai continuăm cu planul nostru pentru mâine seară?

— Da, am putea. Se aplecă din nou spre ea: Ştii ce mă deranjează de fapt? Faptul că-mi place Ralph. Şi-mi place ideea lui. Pe hârtie arată grozav.

— Mi-a vorbit mama despre asta. Mi-a spus că ar investi dacă ar avea bani.

Kurt se încruntă şi se ridică. Gânditor se îndreptă spre cămin, privind la acuarela reprezentând doi cai care atârna deasupra lui.

— Ar putea fi doar un *bluf*. Poate că e în căutarea unui fraier. Mama ta, sau noi. Pur şi simplu nu ştiu. Se întoarse din nou sore ea.

— Ştii, dacă mâine seară o să ne prefacem că suntem amanţi, ar trebui să ştim ceva mai multe unui despre altul.

— Ca de exemplu? întrebă ea. Ideea ca ei doi să fie amanţi – chiar şi de a se preface – făcu să i se încordeze muşchii dintre picioare. Enervată, se mişcă în fotoliu.

— Ca, de exemplu, când au început să te intereseze caii?

Asta era o întrebare la care era uşor de răspuns.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreun moment în care să nu mă intereseze. Când eram mică nu visam decât că într-o zi o să am unul.

— Şi când l-ai avut pe primul?

— La 11 ani. Bunicul mi l-a cumpărat. Făcu o grimasă. Am crezut că face în sfârşit ceva frumos. Tot ce a făcut a fost să-mi pregătească o dezamăgire.

— Cum aşa? întrebă Kurt, aşezându-se din nou pe canapea.

— La 16 ani, chiar înainte de a participa la un concurs – foarte important, bunicul a vândut-o pe Beauty. Mi-a spus că era a lui şi face ce vrea cu ea. Îi scăpă un suspin. Ce voia era să mă rănească.

— De ce? Micki clătină din cap. Niciodată nu înţelesese prea bine asta.

— Bănuiesc că din cauză că mama îl rănise pe el.

— Sună ca şi când ar fi fost un nebun răzbunător.

— Subscriu la asta. Micki râse, plăcându-i că ei înţelegea. Acum, spune-mi despre copilăria ta. Despre părinţii tăi.

— Nu-s prea multe de spus. Spre deosebire de tine, eu am crescut într-o atmosferă de dragoste. M-am înţeles destul de bine şi cu fratele meu, deşi vedem lucrurile destul de diferit. Problema a fost că tata dorea ca noi să avem tot ce lui i-a lipsit în copilărie, aşa că ne-a răsfăţat. John a suportat asta mai bine ca mine.

Eu… Clătină din cap. Mă rog, eu am avut o perioadă de nebunie. Mulţi băieţi între 18 şi 25 de ani se ţin de distracţii, dar eu am dus asta la extrem. M-am târât prin anii de colegiu, iar când i-

am terminat, am înnebunit complet. Am fost o dezamăgire pentru tata. Micki îşi aminti că mai vorbise despre tatăl lui şi ce crezuse ea despre asta.

— V-aţi certat?

— Da. Cumplit. Mi-a spus că-mi risipesc viaţa.

— Şi aşa era?

— Pe de-a-ntregul. O spuse cu convingere. Tot ce voiam era să mă distrez.

— Iar el a murit înainte ca tu să te schimbi, spuse ea, înţelegând deodată. Înainte de a-ţi lua o slujbă. Aşa e? El încuviinţă din cap.

— Mi-am închipuit că o să fie întotdeauna acolo şi într-o seară ne-am certat. Tata s-a supărat şi a plecat la plimbare o maşină a da peste el şi a trecut mai departe. Nici măcar nu ştim cine a făcut-o.

— Şi te simţi vinovat de parcă ai fi făcut-o tu? El dădu din cap.

— Şi probabil toată lumea îţi spune că n-a fost vina ta, dar tu nu-i crezi.

El dădu din nou din cap zâmbind uşor, şi Micki înţelese.

— La fel cum mama se simte vinovată pentru că bunica a paralizat, şi de asta a rămas aici toţi anii aceştia. Se întrebă dacă Kurt realiza că oftatul lui spunea întreaga poveste a iubirii dintre oameni, a înstrăinării şi a regretelor Micki ştia că nu avea să se elibereze niciodată pe de-a-ntregul de sentimentul de vină cum nici mama ei nu reuşise să o facă.

— Acum ar fi mândru de tine? Kurt nu răspunse imediat. În mod vizibil se gândea, cântărea, analiza. În cele din urmă spuse:

— Cred că da. Cred că am devenit fiul pe care şi-l dorea.

— Eu cred că ai fost întotdeauna fiul pe care şi l-a dorit. Îl invidia pentru asta. Şi mai cred că tatăl tău ştie ce ai devenit… şi cât l-ai iubit.

— Sper că da. Kurt se întoarse cu spatele, surprins de cât de multe îi spusese lui Micki, şi de cât de bine păruse ea să înţeleagă. Şi, destul de straniu, pentru prima oară avu sentimentul că tatăl său ştia într-adevăr ce devenise el. Întorcând din nou privirea către ea, îi zâmbi:

— Bine, acum e rândul tău să-mi spui ceva despre tine. Continuară aşa, povestindu-şi una şi alta despre ei, când unul, când celălalt. Când ea îi povesti cum plecase de acasă la 17 ani şi muncise ca să meargă la colegiu, se simţi vinovat. Viaţa fusese prea uşoară pentru el. Faptul că amândoi absolviseră studii de management era interesant, dar asemănările se opreau aici. Ea cânta la chitară şi din gură, în timp ce el nu avea talente muzicale. Ei îi plăcea campingul; el îl ura. El spera să-şi îmbunătăţească jocul de golf; ea îşi dorea să câştige finala Ligii Statelor Unite şi să aibă destui bani ca să-şi permită să dea lecţii de călărie copiilor care nu aveau bani pentru asta. Kurt nu-şi dădu seama când trecu timpul, numai că, la un moment dat, Micki se ridică şi aprinse luminile. Se bucură când ea se aşeză la loc şi continuă

conversaţia. Kurt nu-i spuse cu ce se ocupa de fapt şi care era funcţia lui în cadrul Fundaţiei. I se păru că e mai bine să nu-i spună.

În plus, păreau a fi atât de multe alte lucruri de discutat, de la filmele favorite până la mâncărurile care nu le plăceau. Când Micki îşi înăbuşi un căscat, Kurt înţelese că era obosită. Se ridică, îi întinse mâna, ea o acceptă şi se ridică, trezindu-se la doar câţiva centimetri de el.

— E timpul să te duci la culcare, doamnă, spuse el, vorbind încet fără să-şi dea seama! Arată-mi dormitorul tău. Ea făcu ochii mari şi o simţi încordată.

— Vreau să spun, explică el, dacă o să ne prefacem că suntem amanţi, ar cam trebui să ştiu cum arată dormitorul tău, nu crezi? Ce mă fac dacă mama ta hotărăşte să mă pună la încercare şi mă întreabă ce culoare au perdelele şi în ce fel de pat dormi?

— Perdelele sunt albe, spuse Micki, grăbit. Şi patul e dublu. Cât se poate de obişnuit.

Şi am o cuvertură înflorată, albastru cu verde şi… Avea de gând să-i descrie totul. Kurt se întoarse şi plecă, îndreptându-se spre dormitor.

— E dezordine acolo, spuse Micki, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. De obicei e aşa. Mama spune că în grajdurile cailor mei e mai multă ordine decât la mine în dormitor. El se opri în prag şi privi înăuntru. Micki se opri şi ea lângă el, întrebându-se ce impresie îi făcea. Hainele ei murdare, purtate cu o zi înainte, zăceau pe jos

unde le aruncase, alături de cămaşa de noapte Garfield. Un coş cu rufe curate stătea lângă dulap. Avusese intenţia să le pună la locul lor, dar nu reuşise.

— Sunt o leneşă, recunoscu ea. Bunicul dădea întotdeauna vina pe tata, deşi mama spune că era un om foarte îngrijit. Cred pur şi simplu că trebuia să mă nasc bogată şi să am o cameristă. Râse stingherită, încurcată că se găsea atât de aproape de Kurt şi totuşi deloc dispusă să se mişte şi să-i arate că e încurcată.

— Deci l-ai văzut. Un dormitor tipic. Pat, comodă, noptieră. Baia e acolo.

Arătă spre uşa de pe cealaltă parte a holului.

— Pe ce parte a patului dormi? întrebă el.

— Pe partea asta, dinspre uşă. Micki îşi dorea ca el să se întoarcă în camera de zi. Şi îşi dorea să fi făcut patul, ca să nu arate atât de tentant. Kurt mai aruncă o privire în jurul camerei, apoi se întoarse spre ea, sprijinindu-se de tocul uşii. Îi atinse blând faţa, urmărindu-i cu degetul conturul bărbiei.

— Ştii, spuse el, am fi mult mai convingători dacă am fi cu adevărat amanţi.

Micki îşi simţi inima undeva în gât şi-şi ţinu răsuflarea. Da, striga trupul ei.

O, da. Dar, chiar în timp ce asculta asta, zeci de argumente îi treceau prin minte.

Era prea devreme. Abia dacă-l cunoştea. O să plece în două săptămâni. Nu era pregătită pentru o relaţie întâmplătoare. Avea să-i fie greu când se

va termina.

Încet, clătină din cap. El continuă să-i mângâie faţa. Ochii lui, albaştri ca lacul Michigan într-o zi senină şi fermecători ca o baghetă magică, o ţineau în loc.

— În cazul ăsta, murmură el, va trebui să ne folosim imaginaţia.

Micki nu avea nicio problemă cu asta. Doar privindu-l îşi putea imagina cum ar fi să-l aibă lângă ea… deasupra ei. Să-l simtă în ea, să-i simtă mâinile pe piele.

— Probabil că prima oară te-aş dezamăgi, recunoscu el, cu vocea mai nesigură ca de obicei. Aş termina prea repede. A trecut mult timp şi de fiecare dată când te văd…

Micki nu ştia ce i se întâmpla lui de fiecare dată când o vedea, dar ştia care era reacţia ei de fiecare dată când îl vedea pe el. Privindu-i gura, îşi dori ca el să o ducă în pat, să o sărute până la inconştienţă… să facă dragoste.

— Eu… El îi puse un deget pe buze.

— Nu spune nimic. Înţeleg. Te grăbesc, îţi cer mult şi prea curând. Ai nevoie de timp. Cu vârful degetului îi trasă conturul buzelor. Dar un cuplu care a făcut dragoste are ceva special, o anumită reacţie a unuia faţă de celălalt. Un fel de a se cunoaşte unul pe celălalt. Ceva care se simte. Dacă vrem ca Ralph şi mama ta să creadă că suntem amanţi, ar trebui măcar să avem idee de ce înseamnă asta.

O, ea avea idee o idee foarte clară, care o

întorcea pe dos şi îi oprea răsuflarea.

El îi puse mâna pe umăr, cu palma fierbinte pe pielea ei goală, şi contactul crea o legătură, dar şi o barieră. O lungime de braţ îi separa, dar îi şi unea.

— Aş începe prin a te săruta, Micki. Privirea lui se fixă pe buzele ei.

— Îmi place să te sărut. Îmi place felul în care se mişcă gura ta, îmi place gustul tău… felul în care te abandonezi.

„Abandonează-te acum”, spuneau ochii aceia vrăjiţi, şi ea îşi simţi trupul arcuindu-se către al lui, îşi simţi sânii umflându-se şi sfârcurile întărindu-se sub bumbacul bluzei. Răsuflă tremurat şi o umbră de zâmbet se ivi pe buzele lui.

— Sigur, nu aş putea să te sărut fără să te ating. Să-ţi ating faţa şi gâtul… nu o atinse, dar privirea îi coborî: Ţi-aş scoate bluza şi ţi-aş săruta sânii. I-aş mângâia, i-aş linge. Kurt îşi trecu limba pe buze şi ea îşi imagină căldura şi umezeala acelei guri în jurul sfârcurilor ei, buzele lui sugându-le.

— Kurt, gemu ea, dorindu-şi ca el să înceteze, dar dorindu-şi şi ca el să facă ceea ce sugera. El îi ignora rugămintea, continuându-şi seducţia verbală.

— M-ai atinge şi tu, mi-ai scoate cămaşa şi aş simţi sânii tăi goi pe pieptul meu, şoldurile tale apăsate pe ale mele. Şi ai simţi cât de mult te doresc. Ea se forţă să nu privească la pantalonii lui, ştiind ce avea să vadă. Simţind ce umedă era

ea, era sigură că el era complet excitat, dorind-o cum îi dorea şi ea, aşteptând eliberarea acelei tensiuni.

— Ce fel de chiloţi porţi? întrebă el. Din cei înalţi sau din ăia care abia îţi acoperă şoldurile? Pentru o clipă nici măcar nu-şi putu aminti, iar când îi răspunse, fu şocată de cât de tare îi tremura vocea.

— Din cei înguşti, care abia acoperă şoldurile.

— Sunt mătăsoşi la atingere? El se apropie puţin: Când te mângâi între picioare, sunt moi şi mătăsoşi? Eşti umedă?

— Da, îngăimă ea, simţind o scânteie fierbinte între picioare, numai la ideea de a simţi mâna lui acolo. Închise ochii, luptându-se să-şi recapete controlul: Vreau să spun, da, sunt mătăsoşi.

— Ţi i-aş scoate, iar tu m-ai dezbrăca pe mine, continuă el. Ai vedea ce faci din mine, cât de tare sunt. Ai întinde mâna şi m-ai atinge. Atinge-mă, repetă el blând, şi linia dintre iluzie şi realitate se topi. El era atât de aproape, răsuflarea îi era întretăiată, căldura trupului se amesteca cu fierbinţeala trupului ei, parfumul lui umplându-i mintea cu imagini de trupuri goale, înlănţuite într-un pat. Fără să se gândească, întinse mâna. Materialul pantalonilor lui era aspru şi fierbinte.

— O, Micki… Kurt gemu şi o trase mai aproape, prinzându-i mâna între picioarele lui, gura lui acoperind-o pe a ei. Sărutul lui era un amestec de pasiune dezlănţuită, frustrare şi dorinţă. Ea îşi frecă palma de el şi el îi răspunse

împingându-şi limba şi mai adânc în gura ei. Îşi uitară toate inhibiţiile, îşi ignorară îndoielile şi ezitările. Ea oferea şi el accepta, mâna ei se mişca mai repede, mângâind, dezmierdând. Plăcerea lui era plăcerea ei. Eliberarea lui era darul ei.

— O, Doamne, murmură el, şi-i prinse mâna într-a lui, oprind-o. Încă o clipă şi mă fac de râs. Absenţa buzelor ei peste ale lui o făcea să simtă că ea se făcuse de râs.

Desfrânată. Să pună mâna aşa pe un bărbat nu era normal pentru ea. Să se frece de el. Îşi trase mâna.

— Eu…

— Nu spune nimic, zise el şi o luă în braţe. Lasă-mă să te ţin în braţe. Te rog.

Ea îl lăsă, sprijinindu-se de el. Nu spuseră nimic. Numai zgomotul răsuflărilor lor precipitate umplea camera. Trecu o vreme până când el se îndepărtă de ea şi o privi.

— Te simţi bine? Ea dădu din cap.

— Am mers mai departe decât am intenţionat. Vocea lui era încă alterată de patimă. Dar a fost bine.

— Mă bucur, spuse ea timid.

Amândoi aveau încă hainele pe ei, dar făcuseră totuşi dragoste, chiar dacă nu fizic. Ea ştia, şi ştia şi el. Când Micki se uită la el, Kurt o privea, cu o expresie îngrijorată. Ea se forţă să zâmbească.

— Vrei să fac ceva pentru tine? întrebă el.

— Nu, răspunse ea, prea repede, pentru că

gândul la mâinile lui atingând-o făcea să i se taie picioarele. Kurt?... Nu termină.

— Mulţumesc, spuse el blând. Ea dădu din cap, apoi se trase de lângă el.

— Cred că acum ar fi mai bine să pleci. El aruncă o privire spre pat şi Micki înţelese că se gândea ce s-ar putea întâmpla dacă nu pleca, dacă o săruta din nou.

Îşi ţinu răsuflarea. Încet, el îşi mută privirea din nou la ea, apoi zâmbi şi păşi peste prag.

— Mâine seară la şase. Corect?

— La şase. Şi luăm maşina mea, face mai puţin zgomot ca a ta.

— Ai auzit maşina mea astă-seară? O strânse de umeri, apoi îi dădu drumul. Nu, n-ai auzit-o. Pentru că am reparat toba de eşapament. Şi uşa care scârţâia. Dar putem s-o luăm pe a ta. Încă un sărut scurt, apoi plecă. Micki îl urmări din prag, auzind doar sunetul înfundat al motorului, care se amesteca cu zgomotele nopţii.

Rămase privind multă vreme după ce nu se mai văzură luminile roşii ale maşinii.

Când o bâzâi un tânjar, se întoarse, în fine şi intră în casă, golită ele emoţii şi complet confuză. Avea să-i vadă din nou în mai puţin de 24 de ore şi împreună aveau să joace şarada aceea în faţa mamei ei, a lui Ralph şi a lui Tom.

CAPITOLUL 8

Micki vorbi cu mama ei a doua zi de dimineaţă, şi o sună ea, din moment ce mama ei nu-i răspunsese la apeluri. Să-i spună că Kurt e iubitul ei se dovedi a nu fi atât de greu pe cât se aşteptase, dar, pe de altă parte după ce făcuseră cu o seară înainte, Micki nu era prea sigură că minţea. Ore întregi, înainte de a adormi, încercă să-şi explice ce se întâmplase în minutele acelea, la uşa dormitorului ei. Încă nu-şi putea explica şi, în seara aceea, când Kurt veni s-o ia, era nervoasă şi încordată, nesigură pe vorbele şi pe purtarea ei. Primul lucru pe care îl făcu Kurt fu să citească mesajul de pe tricoul ei. *„Călăreţii de dresaj o fac cu mult stil”*?

Privirea lui alunecă pe ea, peste pantalonii scurţi făcuţi dintr-o pereche tăiată de jeanşi, până la sandalele albe, apoi reveni la faţa ei.

— Întotdeauna mi-au plăcut femeile cu stil.

— Bine. Micki zâmbi şi îşi compuse o atitudine cât putu de naturală şi de relaxată: Pentru că, scumpule, în manejul de dresaj am stil. Eşti gata?

— Sunt gata, dar dacă vrei să luăm maşina ta, trebuie să-ţi schimb un cauciuc. Ai o pană.

— Am băgat de seamă. Observase cu o oră în urmă, şi nu fusese deloc încântată. Un cauciuc nou avea să-i greveze şi mai tare bugetul şi aşa chinuit.

— Putem s-o luăm pe-a ta? O să văd mâine cum rezolv cauciucul.

— Nicio problemă. Micki se aşează pe locul din dreapta şi privi în jur. Interiorul camionetei ei era plin de afişe de concursuri, teste vechi de dresaj, echipament pentru cai şi ceşti goale de cafea. La el totul era curat şi ordonat. Avea sentimentul că era diferită de acest bărbat ca ziua de noapte.

— Mă aşteaptă? o întrebă Kurt pe drum.

— Te aşteaptă. Mama a fost categoric surprinsă când am sunat şi am întrebat-o dacă te pot aduce şi pe tine. La început a crezut că vrei să vii ca să-l rogi pe Ralph să-ţi dea slujba înapoi. Am asigurat-o că nu eşti supărat şi că ai înţeles că erai ultimul angajat şi că, dacă trebuia dat cineva afară, acela erai tu. I-am zis că nu am spus nimic despre tine înainte pentru că mă temeam că nu o să fie de acord.

— Şi ea ce a răspuns? Micki zâmbi strâmb:

— Că am avut dreptate. N-ar fi fost şi nu este de acord. Dumnezeule, ar fi trebuit să auzi ce predică am înghiţit despre bărbaţii care încearcă să mă stoarcă de bani şi despre cât de credulă sunt. Îmi venea să-i spun că ea e cea care trebuie să-şi facă griji despre asta. Kurt se încorda şi în priviri îi apăru îngrijorarea.

— Ce i-ai spus, exact?

— Nimic; doar când a remarcat că nu ai serviciu, i-am atras atenţia că ai avea dacă Ralph nu te-ar fi dat afară. Micki râse, amintindu-şi: După cum s-a bâlbâit mama, am impresia că ea e vinovată de asta. Deci, dacă îţi vrei slujba înapoi, cred c-o poţi obţine. El clătină din cap.

— Câteva săptămâni de muncă fizică au fost bune; dar am aflat tot ce aveam nevoie. Dacă nu am serviciu, o să am mai mult timp liber.

Mai mult timp pentru ce? se întrebă ea.

— Mama era foarte supărată că locuieşti într-un motel, continuă Micki.

Mama ei revenise de câteva ori la chestiunea asta.

— I-am spus că o să-ţi iei un apartament cât poţi de repede şi că plănuiseşi să stai cu fratele tău, dar v-aţi certat. Îl privi nervoasă: Sper că nu te deranjează, dar, dacă tot minţeam, m-am gândit să înfrumuseţez un pic povestea, i-am spus că te-ai decis să-i plăteşti nepoatei tale lecţiile de călărie şi că aşa ne-am cunoscut. I-am mai zis şi că ai venit la grajduri mult mai înainte decât îi spusesem.

Micki nu era sigură că mama ei crezuse asta.

— Oricum, i-am spus că pe fratele tău l-a supărat ideea de a-i oferi nepoatei tale lecţii de călărie, când el îi spusese că nu se poate, că v-aţi certat şi tu te-ai mutat.

— Povestea îmi sună bine, zise Kurt. Ai spus ceva despre seara de la club?

— O, sigur că da. Ellen o torturase cu seara aceea. N-a uitat că i-ai spus că eşti scriitor şi faci cercetări, l-am zis: *„Ce te aşteptai să spună, mamă? Că e iubitul meu”*? I-am zis că ne certasem şi, când ai aflat că cinam cu Tom, te-ai hotărât să-ţi faci apariţia. Am întrebat-o ce ar fi făcut în situaţia ta. Erai un nepoftit şi stăteai lângă şeful

tău. A fost de acord că era jenant. Micki îi spusese mamei ei mult mai multe, dar nu avea intenţia să i le repete lui Kurt. Unele din aceste lucruri erau prea adevărate: cum o excitase Kurt de prima oară când se întâlniseră. Cât de bine se simţea cu el. Că nu-i păsa cum îşi câştigă existenţa.

— Mi-am cerut scuze, continuă ea, pentru că am minţit-o în legătură cu tine, apoi am întrebat o din nou dacă te pot aduce astă-seară. I-am spus că ar avea ocazia să te cunoască.

— Şi a răspuns da, bănuiesc.

— La început n-a fost prea entuziasmată.

Cum ţi-am spus, avea ideea fixă de a mă combina cu Tom. Şi mi-a zis că va trebui să vorbească cu Ralph, ceea ce cred că a făcut. Când m-a sunat din nou, era foarte încântată de idee. Mi-a spus că e perfect. Kurt chicoti:

— Ceea ce înseamnă că astă-seară nu se vor prăji doar fripturi.

— Probabil că ai dreptate, spuse Micki, oftând. Nu avea să fie o seară uşoară. Mama ei şi Ralph aveau să-i urmărească pe ea şi pe Kurt ca ulii, aveau să le pună întrebări. La rândul lor, ea şi Kurt aveau să-l urmărească pe Ralph, să asculte tot ce spunea şi să-l evalueze. Iar ea avea să-l urmărească şi pe Kurt, şi să se întrebe dacă era prea credulă şi dacă era bine să creadă tot ce îi spunea. Întrebările pe care i le pusese mama ei în dimineaţa aceea o puseseră pe gânduri.

El îi aruncă o privire:

— Nervoasă?

— Un pic. El se întinse şi o prinse de mână, strângându-i uşor degetele. Apoi chicoti:

— Şi eu. Micki nu credea. Kurt părea complet relaxat şi stăpân pe sine.

După felul în care se uită Ralph la amândoi când le deschise uşa, Micki înţelese că aveau motive să fie nervoşi. Strânse mâna pe care i-o întinse Kurt, dar avea o ţinută ţeapănă, iar privirea pe care o aruncă şortului şi pantofilor sport ai lui Kurt era departe de a fi aprobatoare.

— La mulţi ani, Ralph, spuse Micki, şi-i întinse felicitarea şi cadoul pe care le adusese.

— Mulţumesc, răspunse el formal, făcând un pas înapoi ca ei să poată intra.

Tom, Amy, mama ta şi familia Conroy sunt deja în curte. Nu vă aşteptam decât pe voi ca să punem fripturile la făcut. Posesiv, Kurt o luă pe Micki pe după umeri.

— Drăguţ din partea ta să mă inviţi. Ralph îi aruncă o privire lui Micki, apoi lui

Kurt.

— N-am prea avut de ales. Intră. Îi conduse prin casă către curtea interioară.

Micki îl privea pe Kurt. Ca un şoim, îşi roti încet capul, uitându-se în jur, cu ochi atenţi la tot ce vedea. Îşi putea imagina calculele rapide care aveau loc în capul lui. Casă, mobila şi toate celelalte erau categorisite şi evaluate.

De fapt, ea mai fusese la Ralph acasă şi i-ar fi putut povesti lui Kurt multe din cele pe care le

vedea. Ralph locuia într-o casă colonială frumoasă, cu două etaje, fără îndoială decorată de un profesionist care încercase să dea camerelor o tentă feminină accentuând mobilierul întunecat şi greoi prin multe nuanţe de galben şi verde pastel. Cu toate astea, casa avea un aer masculin. Dormitorul lui Ralph era la parter, în timp ce ai lui Amy şi al lui Tom erau la etaj. Tot la parter mai era şi un living-room despre care mâna ei spunea că nu era niciodată folosit, o cameră mare, o sufragerie, o baie şi o bucătărie. Din câte îi spusese Ralph, înţelesese că la subsol – pe lângă boiler, sistem de încălzire şi maşină de spălat, mai era şi un birou şi un atelier ale lui Ralph.

În clipa când intră în curtea interioară, Micki îi văzu pe familia Conroy. Erau oameni cu puţin peste 60 de ani, amândoi cam de aceeaşi înălţime, ambii uşor supraponderali, cărunţi, şi cu ochelari. El purta pantaloni gri şi o cămaşă golf albastră; ea avea pantaloni gri şi o bluză înflorată, albastru cu verde.

— Gemenii, murmură Kurt, oprindu-se lângă ea. Ea zâmbi şi îşi luă privirea de la prietenii de o viaţă ai lui Ralph pentru a se uita la mama ei. Ellen stătea pe un scaun alături de Tom şi în ochii ei Micki văzu aceeaşi privire pe care o văzuse la bunicul ei. Suspiciune şi dezaprobare. O senzaţie de spaimă se prelinse ca un cub de gheaţă de-a lungul spinării, şi-şi dori să nu-i fi venit ideea de a se preface că Kurt era iubitul ei. Nu avea să meargă. Mama ei îşi va da seama de minciună

într-o secundă. Iar Ralph?

Micki se uită la el. Era îmbrăcat cu pantaloni de comandă şi o cămaşă scumpă.

Pantofii erau de piele fină. Categoric nu arăta ca un escroc.

Nu, arăta ca un om de afaceri care-şi putea permite haine costisitoare, care avea destui bani pentru a-i cumpăra fiicei sale un cal şi pentru a-i plăti săptămânal lecţii de călărie, fie cu bani gheaţă, fie cu cecuri, fie cu cărţi de credit.

Şi, dacă Ralph era un escroc, de ce s-ar fi legat de mama ei? Deşi avocaţii erau încrezători că pot obţine o sumă onorabilă pentru ea, nu aveau nicio garanţie când o puteau face. Sau măcar ce sumă avea să fie. Micki se temea că făcuse o greşeală ascultându-l pe Kurt. El era escrocul, cel care spunea minciuni, care-şi schimba povestea în cinci minute, care apărea în cele mai neaşteptate momente…

Sau deloc. Care o zăpăcea. Care o fermeca.

— Drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi, doamnă Bradford, îl auzi spunând şi se uită din nou la mama ei. Ellen îi zâmbi ca o pisică unui şoarece.

— Întotdeauna îmi place să-i cunosc pe prietenii fiicei mele. Şi te rog, spune-mi Ellen. Ţi-l aminteşti pe Tom, nu? Se întoarse puţin şi făcu un gest către Tom.

— Sigur. Kurt se îndepărtă de Micki şi întinse mâna spre Tom: îmi cer scuze pentru seara aceea. Nu eram în cea mai bună formă. Pentru o clipă, se

păru că Tom avea să ignore mâna întinsă şi Micki se întrebă ce avea să facă Kurt. Apoi Tom se ridică şi-i strânse mâna, chicotind.

— Nici eu nu pot spune că am fost la înălţime. Fură prezentaţi cei doi Conroy, apoi Amy. Ralph se aşeză în spatele barului portabil, lângă grătar şi le oferi băuturi.

Micki ceru un pahar de vin, apoi se întrebă dacă fusese înţelept din partea ei.

Vinul o făcea întotdeauna să-şi dea drumul la gură iar în seara aceea nu voia să spună prea multe. Avea sentimentul că şi Kurt gândea la fel. El ceruse o băutură răcoritoare. Erau ca doi peşti într-un borcan de sticlă. Micki plecă de lângă mama ei şi să îndreptă spre familia Conroy. Kurt o urmă, se opri lângă ea şi-i trecu un braţ în jurul taliei. Şoldul lui îl atingea pe al ei, şi Micki ştia că ar fi trebuit să-i atingă şi ea, că ar fi trebuit să se poarte ca şi când ar fi fost îndrăgostiţi nebuneşte. Doar aşa povestise. Numai că acum nu mai era sigură că doreşte să joace jocul acela. Bându-şi vinul, studia asfaltul de sub picioare. Kurt răspundea la majoritatea întrebărilor şi ea era impresionată de cât de uşor o făcea. Minciuni. Le spunea atât de convingător încât, dacă n-ar fi ştiut despre ce e vorba, ar fi crezut. Sigur, uneori spunea chiar adevărul. Ca de exemplu, cum se cunoscuseră.

Tom se amuză când Kurt spuse că nu e uşor să priveşti o femeie sexy dând lecţii de călărie atunci când porţi pantaloni strâmţi. De fapt, Tom râse în

hohote când Kurt spuse că e tare greu. Iar ea îşi amintea cum stătuse Kurt în spatele unei şei, în după-amiaza aceea, şi cum ţinuse o revistă în poală când intrase ea în birou.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, spuse ea, timid, jucând rolul iubitei.

— Nu ne cunoşteam atât de bine… atunci. Avea vocea răguşită şi o mângâie cu degetul de-a lungul braţului, sugerând tuturor că acum o cunoştea destul de bine.

Amintirea lui din noaptea trecută – amintirea a ceea ce se întâmplase – o făcu să se înfierbânte. Şortul şi tricoul i se părură deodată prea grele şi Micki îşi feri privirea, doar ca să întâlnească ochii mamei sale. Expresia de suspiciune devenise îngrijorare. Mama ei credea că ea şi Kurt erau amanţi. Micki şi ar fi dorit să ştie ea însăşi ce să creadă. Până se făcură fripturile, Kurt căpătase convingerea că toţi credeau că se culcă cu Micki. Familia Conroy părea să-i accepte ca cuplu, Tom nu se uitase nici măcar o singură dată la Micki ca la o bucăţică bună de înhăţat, iar Amy întrebase deja când aveau de gând să se căsătorească.

Întrebarea o făcuse pe mama lui Micki să tresară, dar răspunsul lui, că nu discutaseră asta, păru să o liniştească. Totuşi, punea pariu că Ellen Bradford avea să verifice fiecare cuvânt pe care-l spusese el. Dacă voia să mai afle ceva despre Ralph, trebuia s-o facă repede. În clipa când Ralph îşi termină treaba de bucătar şi se aşeză, preluă frâiele conversaţiei.

— Doamne, chiar am dat de bani în ultima vreme, îi zise lui Roger Conroy. Ţi-a spus Tom despre *Raintree Enterprises*? Roger clătină din cap, privind la Tom.

Tom se uită imediat la tatăl său.

— Tată, te-am rugat să nu spui nimic despre Raintree.

— Păi, mi-ai spus să nu bat toba prin tot oraşul. Ralph se uită încurcat în jurul mesei apoi se fixă asupra fiului său: Dar Roger e cel mai bun prieten al meu… iar Ellen ştia deja de asta. Pentru o clipă se uită la Kurt, apoi înapoi la Tom: Ce se poate întâmpla rău? Tom oftă şi se uită la fiecare din ei, de parcă ar fi încercat să se hotărască. În cele din urmă, ridică din umeri:

— Nimic, bănuiesc. Cum ţi-am spus şi înainte de a cumpăra acţiuni, vânzările se încheie curând. Zâmbind, mândru, se uită la Roger: Cred că tata dă lovitura cu asta.0 să-şi dubleze banii într-un an. La început sunase ca o bună lovitură de bursă şi Kurt ascultase doar cu o ureche. Îi era mai uşor să se concentreze la femeia aşezată lângă el, al cărei parfum uşor se amesteca cu propria ei mireasmă şi-l hărţuia până la al scoate din minţi. Părea să se bucure de fiecare înghiţitură de mâncare, cel puţin până când se aplecă înspre ea şi-i suflă în buclele de pe ceafă.

Atunci, ea se opri din mâncat, o auzi trăgându-şi răsuflarea şi o văzu înţepenind.

După aceea, abia dacă se atinse de friptură şi, când se uită la el, cu ochii ei întunecaţi, înţelese

că lui nu-i era foame… cel puţin, nu de mâncare. Ce-şi dorea era să fie cu ea în pat, să facă dragoste cu ea.

— Tare aş vrea ca avocaţii să se grăbească şi să-mi rezolve treburile ca să pot intra şi eu în afacere, spuse Ellen. Micki îşi luă imediat ochii de la el şi privi peste masă la mama ei.

— Mamă, despre ce vorbeşti?

— Despre bani. Ellen îşi ridică bărbia: Ce-o să-mi rămână după ce avocaţii îşi iau partea nu o să-mi ajungă ca să fac tot ce intenţionez şi să mă duc peste tot unde vreau. Pe de altă parte, dacă i-aş putea dubla…

— Într-o afacere dubioasă? întrebă Micki, suspicioasă.

— *Raintree Enterprises* nu-i o afacere dubioasă, spuse Ralph. Dacă ar fi fost, n-aş fi investit eu însumi.

— Am prospectul jos, zise Tom, ridicându-se. Vi-l aduc. Micki era clar îngrijorată şi acum, că era atent la conversaţie, Kurt n-o putea învinovăţi. Avusese de-a face cu destui oameni buni de gură ca să recunoască un escroc, atunci când îl vedea.

Ralph şi Tom începuseră prin a spune că nu erau decât puţine acţiuni şi că Ralph fusese norocos că intrase în afacere. Acum povestea se schimbase şi ar fi pus pariu că, dacă Ellen ar fi putut face rost de bani, în mod miraculos ar fi reuşit să cumpere nişte acţiuni *Raintree*. Prospectul pe care îl aduse Tom şi-l lăsă să circule în jurul mesei părea destul de corect. Kurt îl

studie cât putu de mult, memorând detaliile esenţiale: numele companiei, adresa, numărul de telefon şi numele membrilor consiliului de administraţie. În ultimii zece ani, se ocupase de investiţiile Fundaţiei, dar nu auzise niciodată de această companie. A doua zi avea să dea câteva telefoane. Dacă Raintree Enterprises era în urcare, unul dintre prietenii lui brokeri trebuia să ştie despre ea.

Roger Conroy studie şi el prospectul. Ellen îşi aruncă doar ochii peste pagini şi Kurt observă că nu avea idee ce citeşte. Ellen era cea mai potrivită ţintă pentru un şarlatan. Fusese înşelată odată, cu 30 de ani în urmă, şi se părea că era gata să fie înşelată din nou.

— Cred că ar trebui să mă duc la toaletă, spuse Kurt, ridicându-se de la masă. Mă scuzaţi o clipă?

Ceilalţi confirmară să discute despre *Raintree Enterprises,* dar Micki se uită la el. Îi făcu cu ochiul, apoi intră în casă. Nu avea nevoie să se ducă la toaletă şi se îndreptă către uşa de care era sigur că duce la subsol. În loc de asta, găsi o debara. A doua uşă pe care o încercă dădea spre o scară. Aprinse lumina şi închise uşa în urma lui, apoi coborî treptele. Când ajunse la capătul lor, văzu ce căuta. Într-un colţ al subsolului era un banc şi o comodă neterminată. Pe banc şi pe zidul de deasupra lui erau o mulţime de unelte. În celălalt colţ al camerei era un birou, trei scaune şi două fişete. Sertarul din mijloc al biroului era

deschis.

Kurt tocmai începuse să răscolească printre hârtiile din sertar când auzi uşa de sus deschizându-se. Rapid, înconjură biroul şi se îndreptă către mijlocul camerei.

Tom era la jumătatea scărilor când Kurt strigă:

— Nu pot să găsesc baia nicăieri. Voi cum vă descurcaţi, folosiţi o baie în aer liber?

— Ce cauţi aici? întrebă Tom brutal, privind direct la birou.

— O toaletă. Kurt se îndreptă către scări, continuând să se uite în jurul camerei. Am crezut că o găsesc aici.

— E sus, chiar lângă bucătărie. Tom rămase unde era, îl privi o clipă pe Kurt, apoi continuă să coboare scările. În mână ţinea prospectul pe care îl arătase la masă. Îl băgă la loc în sertarul biroului, aruncă o privire la Kurt, apoi închise sertarul.

— Mă rog, să văd dacă de data asta o găsesc spuse Kurt, şi se grăbi în sus pe scări.

— Ai face bine, îl auzi pe Tom mârâind.

Tom era deja la masă când Kurt se întoarse şi se aşeză lângă Micki. Individul îl fixă suspicios şi Kurt oftă, parcă uşurat. Micki se uită la el, ridicând uşor o sprânceană. Se adusese tortul, ornat cu lumânări, şi toată lumea cântă *Mulţi ani trăiască* pentru Ralph. Făcu un spectacol întreg când îşi puse o dorinţă şi îi dădu mamei lui Micki un sărut lung. Îi spuse ceva ce Kurt nu auzi, apoi,

în timp ce Ellen servea tortul, Ralph deschise cadourile. Mai târziu, servi din nou băuturi.

Kurt acceptă invitaţia lui Ralph la un pahar de coniac. După ce trecuse pe lângă el în subsol, simţea că are nevoie. Pe la ora 11, cerul era un acoperiş de stele sclipitoare, licuricii aducând scânteierile mai aproape, apărând ici şi colo, ca nişte spiriduşi dansatori. Cărbunii pentru barbecue deveniseră tăciuni, dar mirosul de ars şi friptură încă mai persista în aer. Conversaţia trecuse la chestiuni mai obişnuite – jocul de golf şi vremea. Micki căscă şi Kurt o privi acoperindu-şi gura cu mâna, în timp ce genele lungi, mătăsoase, îi mângâiau obrajii.

Cu cât stătea mai mult în preajma ei, cu atât îl impresiona mai mult. Doamna era isteaţă, se descurca în societate şi avea un foarte ascuţit simţ al umorului. Se vedea că e îngrijorată pentru mama ei, şi nu era de mirare. Cel puţin, avea sentimentul că-i putea fi de ajutor. Acum, că avea numele unei companii, nu-i va lua mult timp ca să afle ce avea Ralph de gând. Micki îşi lăsă capul pe spate, cu ochii grei da somn, şi un fior de dorinţă îl izbi ca un baros. Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi să-i sărute ochii aceia obosiţi. Să-şi treacă degetele prin părul ei.

Să o iubească. Să facă dragoste cu ea. Micki văzu dorinţa licărind în ochii lui Kurt şi-şi feri privirea. Însă, încet, şi-o întoarse la el. El o privea încă, iar expresia de pe faţa lui o făcea să se încălzească pe dinăuntru, provocându-i o senzaţie

de ameţeală. În curând aveau să plece, să se întoarcă la ea acasă. Şi apoi?

Trase aer adânc în piept.

— Obosită? întrebă el blând.

— Da. Îşi puse mâna la gură. Era mai bine dacă el credea că de oboseală îşi pierduse răsuflarea. Mai sigur.

— A fost o zi lungă şi mâine trebuie să mă scol devreme. Am două eleve care au hotărât că trebuie să vadă un răsărit de soare călare.

— Hai să mergem, şopti el, şi-şi dădu la o parte scaunul.

Micki îi promise mamei ei să o sune a doua zi după-amiază, apoi amândoi îşi luară rămas bun. În clipa în care se găsiră în camioneta lui Kurt, ea se întoarse către el:

— Ai avut dreptate. Ralph pregăteşte ceva.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Deci ce facem? El zâmbi şi o apucă de genunchi:

— Ce facem? Parcă eu eram investigatorul.

— Bine, ce faci tu? Ai găsit ceva dubios când te-ai dus la baie?

— Nu. Am aflat însă că nu sunt James Bond. Tom aproape că m-a prins scotocind în biroul din subsol. Am nevoie să intru în casa asta când nu-i nimeni în preajmă.

— S-ar putea să te ajut. Se lăsă pe spătarul scaunului. Să mă gândesc. Până ajunseră la ea acasă, nu-i venise nicio idee. Când Kurt opri motorul, gândurile i se îndreptară la ce avea să se

întâmple, nu la cum să facă să intre în casă. El se răsuci în scaunul uzat şi-i cuprinse umerii cu braţul. Privirea din ochii lui îi spunea să se ferească şi Micki ştia că ar trebui să o asculte.

— Cred că a mers destul de bine astă-seară, spuse el încet şi se întinse să o mângâie cu vârful degetului de-a lungul braţului. Cred că toată lumea ne-a acceptat ca iubiţi.

— Aşa s-a părut. Deodată, respiratul devenise ciudat de dificil şi vorbele ei nu mai erau decât un scrâşnet. Neatentă, îşi umezi buzele, apoi privi în jos, oriunde numai în ochii lui nu. Mesajul lui era clar. Voia să facă mai mult decât să se joace.

— Nu ai de gând să mă inviţi înăuntru? Ea tremura şi ştia că el simte. Încet, îşi ridică ochii:

— Nu cred.

— Ne-ar fi bine împreună. Ea era sigură de asta. Şi şi-ar fi dorit să aibă destulă încredere în el pentru a afla dacă aşa era.

— Trebuie… trebuie să te cunosc mai bine. El păru să înţeleagă. Puse din nou mâna pe volan şi privi prin parbriz afară, în noapte.

— Când pot să te mai văd?

— Nu ştiu. Îşi trecu în revistă programul de a doua zi: Poate mâine seară.

Nu părea mulţumit să aştepte atât.

— Dar mâine dimineaţă? Pot să merg la plimbarea aceea cu tine? Cererea lui o surprinse.

— Călare?

— Întotdeauna mi-am dorit să văd răsăritul soarelui de pe cal.

— Bine, spuse ea, apoi îl avertiză: O să fie foarte devreme

CAPITOLUL 9

Devreme nu era nici pe departe termenul potrivit pentru ora la care trebui să se trezească, şi, când Kurt se îndreptă către grajduri, nu era pe drum nicio maşină.

Atmosfera era atât de umedă încât deasupra şoselei atârna o perdea de ceaţă groasă, care reflecta luminile farurilor şi transforma peisajul din jur într-un imperiu al misterului, încetini ca să evite un animal care traversa drumul şi auzi orăcăitul broaştelor din mlaştini. Când opri în faţa hambarului, cerul abia începea să se lumineze de ziuă şi o strălucire fantomatică răsărea deasupra pădurii, dinspre est. Crezuse că întârziase, dar în curte nu mai era niciun vehicul în afară de camioneta lui Micki, cu cauciucul ei dezumflat. Coborî din maşină şi se grăbi către hambar. Micki băga un cal în boxă. Era îmbrăcată ca de obicei, cu tricou, jeanşi şi cizme de călărie. Şi, tot ca de obicei, el găsi combinaţia al dracului de sexy. Începea să se întrebe dacă nu cumva venirea la Kalamazoo nu-i distrusese gustul pentru eleganţă. În clipa când închise uşa în urma sa, ea se întoarse şi-i făcu semn cu mâna.

— Cele două doamne au sunat şi au contramandat. Mai vrei să mergem?

El ezită un moment. Dormise extrem de puţin şi tot ce-şi dorea era să se târască înapoi în pat, de preferat, împreună cu ea. Dar avea sentimentul că nu prea erau şanse să se întâmple asta. Dacă tot

se trezise şi se îmbrăcase, putea să se ducă şi la plimbare. Era o şansă să stea de vorbă, să se cunoască mai bine. Unele din cele mai plăcute momente alături de mama sa fuseseră când călăriseră împreună.

— Sigur, răspunse el.

— Bine. Părea mulţumită. Speram că o să spui asta. Afară e grozav. Ceaţă.

Groaznic, îndreptându-se către el, făcu un gest scârbit cu mâna: O dimineaţă perfectă pentru o plimbare călare.

— Aşa s-ar părea. Râse uşor şi aşteptă ca ea să ajungă lângă el. Îşi dăduse osteneala, observă el, să se fardeze. Nimic greoi sau ţipător, dar folosise un dermatograf care făcea ca ochii ei să pară mai mari şi mai adânci. Se şi rujase şi roşul pal al buzelor ei părea cu atât mai tentant. Fără să se gândească, îi prinse faţa în mâini şi se aplecă s-o sărute.

— Bună dimineaţa, murmură el. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie, spuse ea, cu voce tremurată. Parcă n-ar fi trecut doar câteva ore de când ne-am spus noapte bună.

— Parcă ar fi trecut o eternitate. O sărută din nou, de data asta mai îndelung, gustând parfumul mentolat al gurii ei şi savurând căldura şi moliciunea buzelor ei.

— Ar fi trebuit să mă inviţi înăuntru aseară, şopti el, gâdilând-o cu vârful limbii.

Ea se agăţă de mânecile lui:

— Probabil că da spuse răguşit. Neaşteptata mărturisirea lămuri că şi pentru ea noaptea fusese la fel de neliniştită ca şi pentru el şi visele ei au fost la fel de erotice. Spre încântarea lui, îl sărută şi ea, mişcându-şi buzele peste ale lui, apropiindu-se de el. Hainele li se atinseră, şoldurile li se lipiră, tricoul ei se frecă de cămaşa lui, sânii ei fiind aţâţător apăsaţi de pieptul lui.

Oftă când el îşi puse mâinile pe talia ei şi Kurt deveni mai îndrăzneţ. Îşi mişcă palmele mai departe, simţind-o cum se lasă imperceptibil pe spate, doar atât cât să-i permită să-şi strecoare degetele între trupurile for. Mâinile lui dădură de moliciune şi căldură, de sâni încununaţi de sfârcuri tari, ridicate. O mângâie cu degetele mari sărutând-o, aţâţând-o şi tachinând-o cu buzele până când ea începu să respire greu, cu tot trupul fierbinte şi abandonat. Din momentul în care o părăsise, cu o seară înainte, şi în tot cursul agitatei nopţi, nu se gândise decât s-o ţină aşa, să o sărute. Să facă dragoste cu ea. Poate că nu mai plecau la plimbare totuşi, cel puţin nu imediat. Îşi ridică capul şi se uită în jurul său, prin hambar.

Micki expiră din adâncul plămânilor, aerul şuierându-i printre dinţi. Râse nervos:

— Cred că m-am trezit acum.

— Eu m-aş duce la loc în pat, spuse el, întrebându-se cât de comod ar fi pe baloturile de paie. Ea se trase înapoi şi-şi umezi nervos buzele. Era clar că găsea ideea tentantă şi el ştia că trupul ei era doritor. Cât se poate de doritor.

— Eu… se bâlbâi ea. Apoi se întoarse brusc cu spatele. Nu. Ar fi o prostie.

— Iubito, ar fi minunat.

— Poate, spuse ea. Fără să-l privească. Dar tot ar fi o prostie. Fără măcar să se uite înapoi, se îndreptă către surul şi şargul înşeuaţi şi legaţi de iesle.

— Dacă vrem să fim acolo la răsăritul soarelui, trebuie să pregătesc caii. Bătu calul sur pe crupă. O să-ţi placă Smoke. E unul dintre caii de competiţie ai grajdului.

Are trapul uşor ca…

— Tot nu ai încredere în mine, nu-i aşa? o întrebă Kurt, urmând-o.

— Nu, numai că…

— Numai ce? întrebă el, când văzu că ea nu termină.

— Nimic. Trase de chingile şeii, verificând cât sunt de strânse. Kurt se opri în spatele ei, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa.

— Ştiu că e cea mai veche poezie din lume, Micki, dar poţi avea încredere în mine.

Ţin la tine. Cu adevărat. Nu-mi place numai trupul tău, ci tu întreagă. Nu ţi-aş face nimic rău. Ochii ei erau visători şi plini de speranţă. Se vedea că ar fi vrut să-l creadă. Dar Kurt văzu în privirile ei şi umbrele neîncrederii.

— Îmi pare rău, Kurt, spuse ea. Nu pot s-o fac. Eu… de-abia te cunosc. Am nevoie de timp. Dar tocmai timpul era ceea ce lui îi lipsea, într-o zi, curând, el trebuia să plece, să se întoarcă la

Boston, la *Fundaţie*, la slujba lui. Într-o zi, curând, avea să fie la o mie de mile depărtare. Şi ce avea să se întâmple cu ei atunci?

Îl mâhnea că nu se gândise în perspectivă, că reacţiile şi acţiunile lui avuseseră motivaţie fizică şi nu raţională. Sperase că depăşise acea fază din existenţa sa, că renunţase la căutarea sibaritică a plăcerii. Dintr-odată, se întrebă dacă se schimbase cu adevărat. Calmat, înclină din cap:

— Ai dreptate. Îmi pare rău… Zâmbi: Hai să mergem la plimbarea aia.

Ea se întoarse din nou către calul sur şi reverifică chingile, dar Kurt o auzi suspinând uşor, şi înţelese că o parte din ea ar fi vrut ca el să insiste, să ceară din nou. Totuşi, când vorbi, în cuvintele ei nu era nicio urmă de ezitare, niciun semn că ar fi fost vreodată vorba de altceva decât de o plimbare călare.

— O să las căpăstrul la cai şi o să iau frânghii ca să-i putem priponi, spuse ea. E un loc în pădure unde doream să le duc pe doamne, un loc despre care le-am vorbit.

Cred că şi ţie ţi-ar plăcea, dar o să trebuiască să descălecăm şi să mergem puţin pe jos. Te deranjează?

Se trezise dis-de-dimineaţă ca să meargă la o plimbare călare cu o femeie cu care mai degrabă s-ar fi culcat. Din moment ce nu mai călărise de ani de zile, va avea probabil dureri de muşchi zile în şir. De ce să nu mai adauge la toate astea şi o plimbare pe jos şi probabil şi băşici în tălpi?

— E în regulă. Era încă ceaţă joasă şi cerul era de un albastru-cenuşiu când încălecară şi plecară din grajd, cu Micki deschizând drumul. Ascunse în copacii care mărgineau poteca, păsările îşi cântau melodiile matinale şi, din când în când, din bălţile din apropiere orăcăia câte o broască. Ascultând tropotul copitelor, lui Kurt i se părea că Fundaţia, investiţiile şi investigaţia făceau parte dintr-o altă lume. Urmărea legănarea lejeră a trupului lui Micki în şa, uşorul impuls pe care-l aplica animalului cu Piciorul drept, când voia să-l îndrepte către stânga. Multă vreme, nu spuse nimic; o studia pur şi simplu. Poate că făcuse să se comporte aşa cum se comportase cu Sheri, dar Micki nu semăna deloc cu fosta lui soţie. Sheri era egoistă şi total incapabilă să se gândească la altcineva decât la propria ei plăcere. Nu înţelesese nici durerea nici vinovăţia lui la moartea tatălui său; tot ce înţelesese era că trebuia să termine cu petrecerile. *„Nu sunt genul petrecăreţ”.*

Îşi amintea că Micki spusese aceste vorbe şi acum o credea. La club nu se transformase în frumoasa balului şi nici nu încercase să-i impresioneze pe cei din jur cu frumuseţea spiritului ei. Şi plecase devreme. Kurt nu-şi putea aminti de vreo ocazie când Sheri fusese dispusă să plece acasă înaintea zorilor. Petrecea toată noaptea, dormea toată ziua. Fusese un mod de viaţă pentru ea… pentru amândoi. Micki se mai deosebea de Sheri şi în alte privinţe. Fosta lui soţie nu şi-ar fi luat niciodată răspunderea

îngrijirii unor grajduri. Animalele, spusese ea odată, sunt o pacoste. Te leagă. La fel şi copiii. La fel şi munca. În ziua când o cunoscuse, pe plajă la St. Thomas, îi spusese că n-a muncit nicio zi din viaţă, şi nici n-avea de gând. Atunci nu-i pasase. Era ca şi ea, îşi petrecea iernile schiind pe cele mai bune pârtii din lume şi verile trecând de pe o plajă pe alta, fericit să trăiască pe spinarea altora, pe spinarea tatălui său.

Singurul mod în care Micki îi amintea cu adevărat de Sheri era felul cum se simţea alături de ea – tensionat, pe muchie de cuţit, înfierbântat şi confuz.

Privind-o, se trezi dorindu-şi ca legănarea ritmică dintre picioarele lui să nu fie din cauza calului şi în acelaşi timp ştia că ar trebui să se gândească la altceva – pentru confortul său fizic, dacă nu pentru cel psihic.

— Am aflat ce înseamnă *„dresaj”*, strigă el către ea. Răsucindu-se în şa, Micki îl privi:

— Da?

— Da. Căutase cuvântul în dicţionar în ziua când o cunoscuse. Înseamnă antrenament. Antrenamentul animalului, de fapt. E un cuvânt franţuzesc. Deci un test de dresaj nu e altceva decât un test al antrenamentului.

— Mda, asta-i tot. Se întoarse din nou cu spatele, foarte dreaptă, şi-şi porni calul la galop. El o urmă, la început fără să observe ce făcea, până când calul ei începu să se mişte într-o linie oblică în faţa lui, dar încrucişându-şi picioarele.

Când calul se răsuci şi porni pe partea cealaltă, Kurt înţelese că Micki îi dădea comenzi. Era una din puţinele manevre pe care le învăţase şi el pe vremea când lua lecţii şi încercă să imite ce făcea Micki. În loc să se mişte oblic, calul lui porni la galop mărunt. Îl opri lângă Micki.

— Cred că am uitat tot ce ştiam despre călărie.

— De fapt, călăreşti destul de bine. Îl privi cum porneşte la trap: Chiar foarte bine, repetă ea. Deci, m-ai minţit şi în privinţa lecţiilor de călărie.

— Nu ştiu la fel de mult şi despre dresaj. În plus – şi ţi-am spus asta – când te-am rugat să-mi dai lecţii, credeam că mă pot folosi de tine. N-am putut.

Ea clătină din cap.

— Sunt înconjurată de mincinoşi. Tu. Ralph. Probabil şi Tom.

— Nu încerc să te înşel. Cu toate astea, Kurt ştia că, până nu obţinea toate informaţiile de care avea nevoie, nu-i putea spune totul.

— Cred că ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Ralph, adăugă el. Cred că încearcă să înşele o mulţime de oameni, şi, înainte de a pleca de aici, am de gând s-o dovedesc.

— M-am gândit la asta, spuse ea, îndemnându-şi calul la pas.

Dacă vrei să intri în casă, cred că ştiu o cale.

— Cum? Kurt îşi storsese creierii să găsească o idee.

— Mama are o cheie de la casa lui Ralph, pe

care o ţine într-un sertar din bucătărie. În loc s-o sun, după-amiază mă duc la ea. Cât sunt acolo, pot să iau cheia, să fug la *Meijers* după o îngheţată sau altceva, să fac o copie a cheii şi s-o pun la loc înainte ca ea să observe Micki se uită la el: Şi mai ştiu o cale ca să-i scot pe Ralph, Tom şi Amy din casă.

— Cum asta? întrebă el. Primul ei plan suna destul de rezonabil.

— I-aş putea invita aici într-o seară, în weekend-ul ăsta, şi să aranjez să le facă Amy o demonstraţie de călărie. Toţi or să vină pentru asta. Cel puţin sper ca şi Tom să vină.

— S-ar putea să meargă, aprobă Kurt, apoi zâmbi: Devii şi tu foarte pricepută la înşelătorii. Ea mormăi:

— Din cauza anturajului, probabil, şi-şi îndemnă din nou calul la trap.

Se îndreptară către plicul de brazi de la capătul îndepărtat al fermei Micki le spusese celor două femei cât de frumoasă era zona, mai ales dimineaţa şi ele doriseră s-o vadă. O treabă o oprise pe una din ele, iar cealaltă hotărâse să aştepte o altă ocazie. Acum dorea să vadă reacţia lui Kurt. Dacă el nu avea să vadă decât un crâng cu iarbă, avea să-i fie mai uşor să-l pună pe acelaşi loc cu Dale, care nu aprecia niciodată lucrurile ca ea. Pe de altă parte…

Nu spuse nimic în timp ce-şi legă calul, apoi verifică nodul făcut de Kurt la căpăstrul lui

Smoke. El părea să se fi molipsit de atitudinea ei şi privea tăcut la vârfurile copacilor. Un vânt uşor adia printre crengi, dar unde erau ei aerul era liniştit. Îi făcu semn să o urmeze şi porni pe o potecă îngustă. Îl conduse spre ţintă, sărind peste copaci prăbuşiţi şi croindu-şi drum prin tufişuri dese.

Descoperise locul din întâmplare, în toamna trecută. Căuta conuri de brad pentru decoraţiile de Crăciun şi plecase cu un sac după ea, ca să le adune pe cele căzute.

Fiecare pas o dusese mai adânc în pădure, până când ajunsese într-o poieniţă.

Când ridicase privirea, se îndrăgostise de locul acela.

— Dacă încerci să mă faci să mă rătăcesc, cred că ai reuşit, strigă Kurt după ea. Sper că ştii unde mergi.

— Aproape am ajuns, răspunse ea şi se opri să-l aştepte. Păşiră împreună în iarba poienii şi ea se opri şi privi înspre cer. Locul era la fel de frumos cum îl ştia, cu lumina soarelui de dimineaţă atingând vârfurile copacilor şi împrăştiindu-se ca nişte giuvaieruri în ceaţă, apoi alunecând în iarbă, parcă filtrată printr-un vitraliu.

Aerul era răcoros şi liniştit – aproape mistic – în timp ce mirosul brazilor şi al florilor sălbatice îi înconjura din toate părţile. Micki se uită la Kurt.

El privea în sus, cu răsuflarea tăiată şi cu ochii mari. Când vorbi, nu era mai mult decât o şoaptă:

— Minunat. Şi ea păstră acelaşi ton scăzut:

— Şi serile sunt frumoase. Odată, luna trecută, am venit când ploua. Ploaia era exact atât de puternică încât să-mi acopere sunetul paşilor, pentru că am dat de o căprioară şi de puiul ei, care păşteau aici. Erau doar la câţiva metri distanţă.

Arătă cu mâna spre locul unde fusese căprioara.

— Pentru o clipă s-au uitat pur şi simplu la mine cu ochii lor mari, cafenii, apoi căprioara a dat din codiţă şi a plecat. Dar iedul a rămas acolo multă vreme, privindu-mă, ca şi cum ar fi înţeles că nu voiam să-i fac rău. Kurt îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse:

— Sună minunat.

— Chiar a fost. Şi la fel era şi să simtă trupul lui Kurt lipit de al ei şi siguranţa pe care i-o dădea îmbrăţişarea.

— Uneori vin aici când am de luat o hotărâre, sau când sunt supărată. Locul mă face să mă simt relaxată, mă face să gândesc mai uşor. El privi în jur, părând să inspire atmosfera, apoi o întoarse către el:

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici. Ochii lui erau albaştri ca şi cerul de deasupra lor şi păreau s-o încălzească. El se apropie de ea, acoperind soarele şi Micki ştiu că avea s-o sărute. Mai ştia că ar fi trebuit să-l oprească. N-o făcu.

Gura lui era blândă, atingerea buzelor aproape respectuoasă. Un sărut la fel de liniştit şi

împăcat ca locul unde se aflau, la fel de minunat şi de învăluit în mister. Ea se îmbată de el, lăsându-l să o cuprindă.

Un suspin fâşâie liniştea. Al ei? Al lui? Nu ştia. Dar fu de ajuns ca să o facă să se dea la o parte şi să-l privească.

— Te vreau, ştii, zise el, ochii oglindindu-i vorbele. Îmi tot spun că nu ar trebui, dar asta nu rezolvă nimic. Ea înţelese. Nu era bine. Era prea devreme. Prea riscant.

Abia dacă-l cunoştea. Dar nimic nu părea să conteze.

Întinse braţele, le încolăci în jurul gâtului lui şi-i readuse gura peste a ei.

Al doilea sărut nu mai semăna cu primul. Respectul dispăruse, fusese înlocuit de pasiune. O sărută cu patima unui bărbat care nu se putea sătura, a cărui prizonieră devenise. Mâinile ei alunecară de-a lungul spatelui lui, simţindu-i forţa umerilor şi căldura trupului. Limbile li se întâlniră, aţâţându-se şi mângâindu-se, El gemu şi Micki înţelese ce joc periculos juca. Nu ştia cum ajunseseră pe jos, în iarbă. Îşi amintea vag că îngenuncheaseră, fără a-şi dezlipi gurile şi trupurile. Apoi, Kurt o lungise peste el, apărând-o cu trupul lui de pământul tare şi umed. Mâinile lui îşi continuau drumul de seducţie, cu degetele pipăindu-i părul, apoi mângâindu-i spatele şi, în cele din urmă, apăsându-i şoldurile peste ale lui.

Îl simţea, tare şi excitat, lipit de ea. Pe dinăuntru, Micki era fierbinte până la topire.

Apăsarea mâinilor lui crea o dorinţă care se cerea potolită. Respiraţia îi devenise greoaie şi aerul nu mai era răcoros, ci încins. Era la fel de greu să gândească, uitase toate temerile, şi dorinţa era singura emoţie pe care o mai înţelegea.

Împreună se rostogoliră pe o parte, o nevoie comună călăuzindu-le fiecare mişcare. Cămaşa ei alunecă cu uşurinţă peste cap, sutienul căzu la prima atingere.

Dură mai mult să descheie nasturii cămăşii lui, apoi o scoase, părul moale şi cârlionţat de pe pieptul lui frecându-se de sfârcurile ei întărite.

Sărutările lui coborâră de la gură, peste gât, până la sâni, lăsând în urmă o dâră de căldură şi de delicioasă aşteptare. În clipa când îi luă un sfârc în gură, ea se arcui şi gemu şi înţelese că era mai mult decât potrivire între ei, mai mult decât pura atracţie fizică. Apropierea lor era explozivă şi periculoasă.

O stârni cu o mână, frecându-şi palma de fundul ei, în jos, pe coapsă, apoi încet, la loc între picioarele ei. În clipa când atinseră centrul dorinţei ei, degetele lui trimiseră un mesaj tuturor nervilor din trupul lui Micki. O voce de undeva, din adâncul minţii ei, urla să-l oprească. Acum. Înainte de a fi prea târziu. O altă voce însă cerea să cadă toate barierele dintre ei, să dispară jeanşii şi lenjeria.

Nevoia de a simţi carnea lui lângă a ei, în ea, era mai puternică decât raţiunea.

Suspină când el îi desfăcu nasturele jeanşilor şi trase fermoarul. Pe când degetele lui alunecau pe sub nylonul lenjeriei între picioarele ei, Micki îşi ţinu răsuflarea.

Atingerea lui era agonie şi extaz. Uşurare şi tortură. În aşteptare, îl strânse mai tare în braţe.

— Micki dulce, murmură el, în timp ce gura lui o lua din nou în stăpânire pe a ei, iar mâinile continuau să o exploreze. Era gata pentru el.

Încet, limba lui i se insinua între dinţi. La fel de încet, un deget se insinua în ea, podul palmei frecându-se de locul acela care-i dădea plăcerea cea mai mare.

Înaintare. Retragere. Ritmul deveni atotcuprinzător, cotropindu-i mintea.

Arcuindu-se peste el, înteţi contactul până când deveni clar încotro se îndrepta.

Deschise gura, căutând aer, strigându-i numele.

— Lasă-te dusă, spuse el, într-o şoaptă răguşită. Lasă să se întâmple.

— Eu… Vorbele păreau nepotrivite, respiratul imposibil. Era rău şi totuşi era bine.

— O, Kurt, gemu ea, strângându-l mai tare în braţe.

— Ai încredere în mine, o rugă el şi mâna lui o duse dincolo de hotarele minţii.

Explozia mătură totul în cale. Fiecare părticică a ei răspunse, euforia amestecându-se cu extazul. O atinsese, o dusese până la limită şi dincolo de ea, iar ea se abandonase, liber şi fără întrebări.

Abia mai târziu, când zăcea alături de el, veni şocul întârziat al lacrimilor. Şi ruşinea. Mâna lui era încă între picioarele ei, degetul lui încă înăuntrul ei. Închizând ochii, ea aşteptă să se mişte el.

— Micki? îi pronunţă numele cu blândeţe, apoi tăcu. Ea deschise ochii şi-l privi.

— Micki, ai încredere în mine? întrebă el. Avea încredere că o putea excita până dincolo de puterea ei de înţelegere. Avea încredere că o putea face să uite orice raţiune. Avea încredere chiar şi în ceea ce-i spusese despre Ralph, că nu era în regulă ceva. Dar avea oare încredere cu adevărat?

Nu putea răspunde şi închise ochii din nou. El îşi mişcă mâna încet, dar dintr-odată toată căldura şi împlinirea se transformară într-o rece goliciune. Îl auzi şi-l simţi trăgându-i în sus fermoarul. Deschise ochii şi-l privi ridicându-se şi căutându-şi cămaşa. N-o privi cât timp o îmbrăcă şi îşi încheie nasturii. În tăcere.

Micki îşi găsi sutienul şi bluza. Când se ridică în picioare, era deja decent îmbrăcată. Nu ştia ce să spună, cum să schimbe ce se întâmplase. El se uită în sus, la cerul de deasupra vârfurilor copacilor, şi ea îi urmări privirea.

Soarele era mai sus şi razele lui nu se mai răspândeau printre ramuri în desenul acela mistic, dar, cu toate astea, Micki simţi aceeaşi magie calmă pe care o simţea întotdeauna. Respirând adânc, se întoarse către Kurt şi-l găsi privind-o.

Expresia lui era serioasă.

— Nu ştiu prea mult despre dresaj, spuse el, dar îmi amintesc ceva ce mi-a spus instructorul meu. Mi-a spus că lucrul cel mai important între un cal şi un călăreţ e încrederea. Călăreţul trebuie să aibă încredere în cal şi calul în călăreţ. Fără această încredere, tot ce poţi spera e o plimbare plăcută. Dacă încrederea există, poţi fi campion. Îi atinse faţa, cu degetul mare mângâindu-i obrazul:

— Eu vreau mai mult decât o plimbare plăcută, iubito.

CAPITOLUL 10

Pe Micki o surprinse cât de uşor obţinu cheia casei lui Ralph. De fapt, când ajunse la mama ei avea deja dubii în privinţa pianului pe care i-l descrisese lui Kurt. Când însă mama ei începuse să vorbească despre *Raintree Enterprises* şi spusese că Ralph o sunase de dimineaţă ca să-i spună că, dacă avea bani, era convins că putea să-i aranjeze o investiţie, Micki înţelese că trebuia să facă ceva.

Nu avu nevoie decât de un drum scurt la centrul comercial. Obţinu duplicatul cheii la raionul de reparaţii încălţăminte şi originalul era la locul lui înainte ca mama ei să-i observe lipsa. În seara aceea îi dădu lui Kurt copia.

— I-am invitat duminică seara, îi zise. Mama o să-mi spună mâine dacă vin cu toţii. Amy o să facă o demonstraţie, apoi pregătim un barbecue. Asta ar trebui să dureze destul ca să poţi intra în casă şi să arunci o privire. Kurt încuviinţă.

— În după-amiaza asta am dat nişte telefoane. Niciunul din cei cu care am vorbit n-a auzit de *Raintree Enterprises.* Aşa că l-am contactat pe Rick, şeful compartimentului nostru de investigaţii, şi i-am spus tot ce-mi aminteam din prospectul pe care ni l-a arătat Tom. Rick trebuie să aibă nişte relaţii pe care eu nu le am. Să sperăm că o să descopere ceva în curând.

— Sper că înainte ca mama să pună mâna pe bani. Era o uşurare să ştie că o ajuta Kurt.

— Nu pot să cred că vorbeşte serios în legătură cu asta. Poate că n-o să se îmbogăţească cu ce pot avocaţii să obţină, dar oricum, de ce să rişte cu o investiţie dubioasă? Aşezată pe treapta de sus a casei ei, se uita la camioneta răblăgită a lui Kurt. Lovită şi ruginită, era simbolul unui om care se străduia să trăiască din munca sa. El putea înţelege.

— Asta-i problema atunci când trăieşti în umbra unei averi, când ştii că există nişte bani pe care poţi pune mâna. Te face să-i doreşti. Să tânjeşti după ei. Sigur, mama a crezut întotdeauna că, atunci când o să moară bunicul, o să-i moştenească ea. Testamentul lui a fost un şoc.

— Dar spui că a primit totuşi ceva bani, nu?

— Exact cât să plătească chiria apartamentului şi să aibă ce mânca. Nu suficient ca să trăieşti, şi când timp de 48 de ani n-ai făcut altceva decât să creşti un copil şi să îngrijeşti o mamă infirmă şi un tată pretenţios, nu s-ar putea spune că talentele tale au prea mare căutare. Dacă s-ar duce mâine să-şi caute o slujbă, n-ar căpăta mai mult de salariul minim. Are nevoie de banii ăştia. Asta-i nebunia. De ce să-i arunce în vânt? Kurt îi prinse mâna într-a lui:

— Nu-ţi face probleme. O s-o oprim să-i arunce.

„O s-o oprim”. Cuvintele lui îi reînviau speranţa, iar degetele lui înlănţuite cu ale ei o îmbărbătau. Era un gest atât de simplu. Tandru. Liniştitor.

Începuse să se obişnuiască cu gesturile lui simple, cu răbdarea şi cu ajutorul lui. În dimineaţa aceea îi schimbase cauciucul. Ea protestase, spusese că nu e nevoie, că se putea descurca. El dăduse din cap şi-l schimbase oricum. O ajutase şi să repare dispozitivul de împrăştiat bălegarul, găsind defecţiunea pe care o avea carburatorul şi scutind-o de tariful imens al unui mecanic. Micki râsese şi-l întrebase dacă încerca să se facă indispensabil. Răspunsul lui o surprinsese.

— Încerc doar să-ţi demonstrez că nu sunt un play-boy frivol. Nu se gândise niciodată la el aşa. Mincinos, da. Şi eticheta încă se mai potrivea. De fiecare dată când erau împreună, o făcea să-şi uite de promisiunea de a fi atentă.

Îi spusese că dorea încrederea ei. Într-un fel, o avea deja.

— Nu mă mai asculţi, spuse Kurt, şi, deodată, ea realiză că el vorbise tot timpul cât ea analizase relaţia lor.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Ce spuneai?

— Întrebam. De ce cred avocaţii că pot obţine mai mult?

— O, e vorba de banii pe care i-a avut bunica înainte de a se mărita cu bunicul. Pe aceia cred ei că-i pot obţine pentru mama. Suma iniţială, plus cât ar mai fi crescut între timp.

— Şi tu vorbeşti serios când spui că nu vrei să te atingi de ei?

— Foarte serios. Se uită la el, temându-se că ar putea vedea dezamăgire. Spre uşurarea ei, nu

văzu. Se uită din nou la maşini.

— Nu mă înţelege greşit. Mi-ar plăcea să am mai mulţi bani. Şi poate că ar trebui să-i iau, ca să mă răzbun pentru toate lucrurile rele pe care mi le-a făcut şi mi le-a spus bunicul. Dar n-o s-o fac. Mama are mai multă nevoie de ei decât mine.

Kurt răsuci între degete copia cheii de la casa lui Ralph.

— Dacă ai avea bani – bani mulţi – ce ai face cu ei?

— Ce aş face cu ei? zâmbi în faţa posibilităţilor: Le-aş face publicitate cailor mei, aş încerca să-i duc până în finala Ligii Statelor Unite. Drace, de ce să mă opresc aici? l-aş duce în Europa, aş încerca la Olimpiadă.

— Şi asta-i tot? Dacă-şi închipuia că e puţin, nu înţelegea ce însemna asta.

— Hei, vorbim de taxe de participare, care nu sunt mici, o camionetă nouă – cu tracţiune pe patru roţi, bineînţeles – un nou camion pentru cai, haine de călărie noi. Râzând, îl strânse de mână: Dacă aş avea o grămadă de bani, probabil aş intra într-o euforie a cheltuielilor.

— Femeilor le place să facă asta. Sobrietatea tonului lui o surprinse şi realiză că ieşiseră din sfera probabilităţilor.

— Înţeleg că fostei tale soţii îi plăcea să cheltuiască. El râse, dar amar:

— Era o ocupaţie pentru ea.

— Şi de asta s-a destrămat căsnicia voastră? Micki ştia că e indiscretă, dar dorea să afle.

Crescuse alături de cel mai zgârcit om cu putinţă dar, de la Dale încoace, hotărâse că era mult mai bine decât cu unul care înşela sau minţea.

Kurt mârâi şi privi în depărtare, văzând trecutul, nu păşunile şi caii de pe partea cealaltă a drumului.

— Banii. Stilurile de viaţă. Ţelurile. Toate la un loc au terminat căsnicia noastră. Când a murit tata şi i-am spus lui Sheri că trebuie să mă apuc să muncesc, că e timpul să ne maturizăm şi să ne asumăm nişte responsabilităţi, m-a părăsit. Mi-a spus că nu e gata să se maturizeze. Oftă: Ultima oară când am auzit de ea, încă mai petrecea. Micki îşi puse mâna peste a lui.

— Încă o mai iubeşti? El privi la degetele ei subţiri, apoi la faţa ei, Sheri fusese mai frumoasă, mai plină de vivacitate. Era genul de femeie cu care bărbaţii visau să se culce… şi să se trezească. Sexy. Fermecătoare. Regina supremă a petrecerilor.

Dar cu toate astea, chiar şi înainte de moartea tatălui său, începuse să simtă că lipsea ceva – din ea şi din căsnicia lor. Pentru el, petrecerea durase prea mult.

O strânse pe Micki de mână:

— Nu, n-o mai iubesc. Iar de la Sheri încoace, nu mai găsise o femeie pe care s-o iubească, în ultimii zece ani. Toate relaţiile lui fuseseră fie sex, fie prietenii. Nu era sigur cum să eticheteze sentimentele lui pentru Micki. Îi dorea trupul, dar în acelaşi timp o plăcea şi ca persoană.

— Mă conduci până la maşină? Ea îl conduse şi în următoarea jumătate de oră rămaseră lângă uşă, vorbind despre de toate şi nimic, împărtăşindu-şi ideile şi filosofia de viaţă. El o sărută înainte de a pleca. Intenţionat, un sărut simplu. După ce se întâmplase de dimineaţă, nu voia să lase lucrurile să meargă mai departe, de teamă că nu se putea opri. O sună, puţin înainte de ora zece, ca să-i spună noapte bună. Era unsprezece când închiseră telefonul.

Toată dimineaţa de vineri Micki aşteptă să-l vadă pe Kurt intrând în hambar. Era aproape prânzul când sună. La început nu-i veni să creadă când el îi spuse că telefona de la Chicago. Numai când îi explică de ce era acolo – ca să verifice *Raintree Enterprises* împreună cu oamenii săi de legătură – înţelese Micki că vorbea serios. O mai sună o dată seara şi-i spuse că se întoarce abia sâmbătă. Ea îl anunţă că totul era pregătit pentru duminică seara şi că venea toată lumea, inclusiv Tom. După aceea vorbiră pur şi simplu. Când închise, o şocă cât de mult stătuseră de vorbă. Din câte îşi dădea seama, Kurt datora acum companiei telefonice o avere. Sâmbătă după-amiază el veni s-o vadă, în timp ce ea era încă la lecţii. Se sprijini de balustradă şi o privi şi Micki se trezi că atenţia îi fuge mereu de la elevă la el. Kurt făcuse un duş, se bărbierise şi-şi schimbase hainele înainte de a veni s-o vadă şi tot ce putea ea gândi era că niciun bărbat nu arăta atât de sexy în tricou şi şort. Pielea lui era bronzată şi muşchii arătau perfect.

Până şi eleva ei, o femeie măritată, de vreo 50 de ani, nu-şi putea lua ochii de la el.

— Îţi aparţine? o întrebă ea pe Micki.

— Suntem prieteni, răspunse aceasta.

— Eu aş fi mai mult decât prietenă cu unul ca el, spuse femeia şi îi făcu cu ochiul.

Mult mai mult. Micki ştia că era deja mai mult decât prietenă, şi asta o speria.

Nu dorea să se îndrăgostească de Kurt. Ei avea să plece în curând. Se afla la Kalamazoo ca să facă o treabă. Când o termina, pleca. Iar ea rămânea singură.

După ce hrăni ultimul cal şi-i dădu drumul la păşune, Micki îl invită pe Kurt înăuntru.

— Fac rapid un duş şi după asta putem vorbi.

— Vrei să te spăl pe spate? întrebă el, zâmbind sugestiv. Ea făcu o pauză, cântărind ideea. De fapt, o întreba dacă e pregătită. Ar fi vrut să poată spune da. De fiecare dată când era cu el, trupul ei o îndemna să cedeze. Dar ştia că era greu să spui adio unui prieten. Să spui adio unui iubit era devastator. Nu dorea să sufere din nou. Fără tragere de inimă, clătină din cap.

— Tot nu ai încredere în mine?

— E mai mult decât asta. În propria inimă nu avea încredere.

— Nu, o contrazise el. E vorba numai despre încredere. O bătu pe spate şi zâmbi din nou. Mă înveţi ce înseamnă răbdarea. Dar se vedea că aşteptarea devenea din ce în ce mai grea pentru el. Tot restul serii păstră distanţa între ei. Totuşi,

de mai multe ori, îl surprinse privind-o cu o expresie care îi accelera pulsul şi-i spunea mai mult decât vorbele. Stabiliră un plan pentru seara următoare. El trebuia să se ducă în vecinătatea casei lui Ralph pe la ora 5, să stea cu ochii pe casă şi să aştepte până când Ralph, Tom şi Amy plecau. Apoi, trebuia să se folosească de cheia pe care i-o dăduse ca să intre înăuntru. Avea să dispună de cel puţin două ore ca să caute ceva incriminator. Timp din belşug.

Ideea păruse simplă când se gândise la ea prima oară dar, pe măsură ce se apropia momentul punerii ei în practică, nervozitatea ei creştea.

— Ce se întâmplă dacă Ralph şi Tom se răzgândesc şi se întorc? Dacă te prind în casă?

— Atunci, draga mea, o să mă bage probabil la puşcărie. Kurt o luă de mână. Nu-ţi face griji, o să fiu atent, dar pentru cazul în care ceva nu merge, hai să facem un plan alternativ... un semnal. Hotărârâră să folosească telefonul. Dacă ceva nu mergea cum trebuia – dacă fie Ralph, fie Tom, fie amândoi, apăreau, sau dacă plecau. Înainte de două ore – ea trebuia să formeze numărul lui Ralph şi să lase telefonul să sune de două ori, să închidă, să formeze din nou şi să-l lase să sune o dată. Acesta era semnalul ca el să părăsească casa.

— Te rog să fii atent, repetă ea înainte de plecarea lui. El se opri cu o figură serioasă şi îi luă faţa în palme. Vocea îi era joasă, gâtuită, cu un ton

întrebător:

— Draga mea Michelle, cineva şi-ar putea închipui că ţii la mine.

— Aşa şi e, mărturisi ea, cu inima zbătându-i-se în piept. Apoi râse, speriată să admită faţă de el, sau chiar faţă de ea însăşi, cât de mult. Dacă eşti prins, eu voi fi probabil cea care o să achite cauţiunea… şi nu prea am excedent în contul din bancă. El îi atinse buzele cu un sărut.

— Atunci bănuiesc că aş face bine să nu fiu prins.

Faptul că duminică dimineaţa ploua ar fi trebuit s-o avertizeze pe Micki că lucrurile nu aveau să meargă cum plănuiseră. Dar sloganul în Michigan era *„Dacă nu-ţi place vremea, aşteaptă o oră”*. Cu pumnii strânşi, aşteptă şi aşteptă şi speră că ploaia se va opri. Se opri, dar cerul continua să arate ameninţător, şi la ora 4 Micki o sună pe mama ei:

— În loc de un barbecue în aer liber, cred că o să facem friptura înăuntru, spuse ea. În rest, totul rămâne cum am stabilit. Ăsta e avantajul unui manej acoperit.

Dacă e prea cald, prea rece sau prea umed, putem oricând să călărim înăuntru.

Ellen sosi cu Ralph şi cu Amy, dar Tom nu era cu ei. Micki se temu că se răzgândise şi nu mai venea, dar curând auzi pe drum sunetul asurzitor al muzicii.

Câteva clipe mai târziu apăru şi el. Dacă totul

mergea conform planului, se gândi ea, Kurt era deja în casă la Ralph. Amy demonstra ultimele realizări ale calului ei şi făcu câteva din mişcările clasice de dresaj, dar demonstraţia se opri când auzi primul tunet. Se apropia altă furtună şi încă repede. Tom ridică prelata decapotabilei, caii fură aduşi de la păşune, uşa hambarului închisă. Când toţi cinci intrară în casă, începuse ploaia şi vântul biciuia crengile copacilor, aplecându-i până aproape de pământ. O ramură se rupse şi căzu cu zgomot pe drum. Cu răsuflarea tăiată, toţi cinci se adăpostiră în bucătăria lui Micki.

— Sper să nu rămânem fără curent, spuse Ellen, privind pe fereastră la norii negri care alergau pe cer. Amy veni lângă ea.

— Sper că nu-mi plouă în dormitor, încruntându-se, Ralph se întoarse către fiica sa:

— Ai lăsat fereastra deschisă?

— Era aer închis şi ploaia se oprise, spuse Amy.

— Ei bine, a început din nou. Ralph se uită la picăturile mari de ploaie care se loveau de geam şi la copacii răscoliţi de furtună: După cum bate vântul, ploaia intră sigur în casă. O să se distrugă parchetul. Făcu o grimasă, se uită la Ellen, apoi la Micki: Trebuie să mă duc înapoi să închid fereastra. Lui Micki i se opri inima.

— Mă duc eu, tată, spuse Tom. Tu rămâi. Micki se îndreptă către telefon. Tom se uită către ea:

— Dacă tot mă duc, o să-ţi aduc un prospect

cu *Raintree Enterprises* să te uiţi prin el. Ellen spune că tot mai ai îndoieli cu privire la investiţia ei.

— Sună doar foarte riscant, recunoscu Micki, apoi ridică receptorul.

— Nu e mai riscant decât să-ţi petreci viaţa sperând că ai să primeşti ceva, pentru ca în final să nu primeşti, spuse mama ei. Linia telefonului era moartă.

Împietrită, Micki se uită la telefon. Nu putea să sune. Ceva, o creangă căzută, un fulger, cine ştie ce, deranjase telefonul.

— Aduc pliantul şi închid fereastra, îi spuse Tom tatălui său.

— Dacă insişti, zise Ralph, zâmbind către Micki. Îmi convine mai tare să se ude el.

Apoi se încruntă: Te simţi bine? Pari bolnavă.

— Sunt bine, spuse Micki şi lăsă receptorul în furcă. Trebuia să se gândească repede, să găsească un plan, să tragă de timp. Oh… am uitat ceva. Ceva ce-mi trebuie. Tom. Poţi să mă duci până la magazin?

— Sigur, spuse el.

— Mamă, pune tu puii la prăjit. Totul e în frigider. Micki se repezi să ia bani şi o umbrelă. Avea să se hotărască pe drum ce anume îi trebuia de la magazin… şi cum să ajungă la un telefon cât se afla acolo. Când ajunseră la maşina lui Tom ploua cu găleata. El închise imediat radioul, semn că dorea să vorbească.

— Deci, unde ţi-e iubitul? întrebă el, încă

înainte de a ieşi din curte.

„La tine în casă”, îi răspunse ea în gând. Disperată, căută o explicaţie:

— Am… ah, am avut o neînţelegere. Tom îi aruncă o privire.

— Păreţi să aveţi o mulţime de neînţelegeri. Care-i problema, tipul nu-i destul de bărbat pentru tine?

— E mai bărbat decât e nevoie, spuse ea, apoi îşi reveni. Mă rog, oarecum.

Era mai simplu să-l lase pe Tom să creadă ce dorea. El chicoti şi întinse o mână ca să-i îndepărteze o şuviţă de păr de pe obraz.

— Mama ta nu-l place. Ea se încorda, aşteptând ca el să-şi ia mâna de pe fata ei.

— Am observat.

— Aproape că m-a rugat să te scot eu în lume.

— Mama ar trebui să nu se mai ocupe de viaţa mea, răspunse Micki şi se aplecă într-o parte ca să scape de atingerea lui. E un magazin puţin mai încolo, pe drum.

Acolo găsesc ce am nevoie. Tom îşi luă mâna de pe faţa ei şi căută o ţigară.

— Ne oprim acolo la întoarcere.

— Dar eu am nevoie acum, insistă ea. Oprindu-se înainte de a-şi aprinde ţigara.

Tom o privi:

— De ce? Întrebarea o puse în încurcătură.

— Pentru că am nevoie de ceva… de ceva congelat, răspunse ea în cele din urmă.

Ceva care se poate dezgheţa cât suntem la

tine acasă.

— Ai un cuptor cu microunde. Poţi să-l dezgheţi mai repede aşa, spuse el, fără să încetinească.

— Trebuie să… începu ea.

— Trebuie să închid fereastra aia, o întrerupse el şi ploaia deasă şi bătaia ştergătoarelor de parbriz subliniind necesitatea de a se grăbi. Şi să iau pliantul. Ce ai împotriva lui *Raintree Enterprises*?

— Nu ştiu. Tatăl tău prea încearcă s-o bage repede pe mama în chestia asta.

— Poate că da, dar nu-l pot condamna. E o afacere de care nu dai decât o dată în viaţă.

— Tu ai investi în ea? întrebă Micki. El răspunse ironic:

— Cum aş putea? N-am niciun ban. Ceea ce-l punea în aceeaşi poziţie ca şi a ei. O făcea să spere că îl va înţelege îngrijorarea.

— Nu-l cunoşti pe tatăl tău chiar foarte bine, nu?

El se uită la ea, apoi din nou la şosea:

— De ce întrebi asta?

— Am auzit că ai refuzat să ai de-a face cu el până anul trecut. Trebuia să existe un motiv pentru asta şi dacă acei motiv era încrederea poate că avea s-o înţeleagă.

— Să spunem că n-am văzut rostul unei relaţii tată-fiu după cum a tratat-o pe mama. Acum am înţeles că m-am înşelat. Am mult de câştigat de la el.

— Ai încredere în el? Tom rânji:

— Pot să-ţi spun cu toată sinceritatea că tata e unul din cei mai de încredere oameni de pe lume.

— Dar tu ai încredere în el?

— O categoric. Nu era răspunsul pe care-l aştepta, şi-şi întoarse privirea spre fereastră, la perdeaua cenuşie de ploaie. Dacă Tom avea încredere în tatăl lui, categoric nu va fi înţelegător când îl va găsi pe Kurt în casa lui. Mintea ei gonea la fel de repede ca maşina care înghiţea kilometrii care despărţeau casa lui Ralph de grajduri, chiar, ajunsă acolo, tot nu avea niciun plan. Pentru o clipă crezu că e în siguranţă, că nu venise Kurt, sau că plecase deja. Camioneta roşie nu era nici în faţa casei, nici mai jos pe stradă. Nodul din stomac i se relaxa şi oftă din tot sufletul. Intrând pe alee, Tom zise:

— Te-am speriat cu felul meu de a conduce?

— Speriat? întrebă ea, apoi înţelese că el atribuia suspinul ei spaimei. Nu. Zâmbi: Ai condus bine.

— Poţi rămâne în maşină, spuse el deschizând portiera. Ploaia intră în maşină. Nu stau decât o clipă. Ea aproape că încuviinţă, apoi văzu. Puţin mai încolo, pe o stradă perpendiculară, aproape ascunsă vederii, era o rablă de camionetă roşie.

— Vin cu tine, strigă ea, şi deschise portiera. Simţi un nou val de adrenalină şi mintea i-o luă din nou la goană. Trebuia să facă ceva. Repede. Îşi uită umbrela. Era mai important să ajungă la uşa din faţă. O luă la fugă, dar şi Tom făcu la fel şi

ajunseră amândoi odată în prag.

El băgă cheia în broască, dar ea apăsă de două ori pe butonul soneriei. El se încruntă, uimit.

— Am vrut să aud cum sună, spuse ea, zâmbind stupid. Aproape că se repezi în casă, înaintea lui, privind cât putea de repede în jur, dorind şi totuşi nedorind să-l vadă pe Kurt.

— Am ajuns, urlă ea.

— Aşa e, spuse Tom cu voce normală, închizând uşa în urma lor. O studie o clipă, apoi se uită în sus, pe scări. Mă duc să închid fereastra la Amy, apoi iau pliantul.

În clipa când el dispăru pe scări, Micki se repezi la uşa subsolului. O întredeschise şi se uită în jos. Totul era în întuneric.

— Trebuie să ieşi sau să te ascunzi, murmură ea, cât îndrăzni de tare.

— N-am cum să ies şi nici unde să mă ascund. Răspunsul şoptit al lui Kurt îi aduse inima în gât. Era acolo. Prins în capcană. De sus, îl auzi pe Tom mişcându-se în dormitorul lui Amy. Nu era decât un lucru de făcut. Nodul din stomac se transformă în bolovan.

— O să-l ţin eu ocupat sus. Tu ieşi de aici.

CAPITOLUL 11

Kurt se strecură până la capul scărilor şi deschise încet uşa. O auzea pe Micki. Era sus, vorbind cu Tom, vorbind repede, cu voce agitată, cu răsuflarea tăiată. Îl ruga să-i arate camera lui Amy. Ţinându-şi răsuflarea, Kurt aşteptă răspunsul lui Tom.

Dacă Micki nu reuşea să-l convingă s-o ducă în camera lui Amy, dacă individul cobora scările, Kurt era pregătit să se retragă în subsol. Dacă se ghemuia în spatele cazanului, poate nu-l vedea. Alternativă era să fie descoperit şi nu avea deloc chef să explice ce făcuse în ultimele trei sferturi de oră. Spre uşurarea lui, îl auzi pe Tom acceptând să-i arate lui Micki dormitorul. Vocile se estompară, în timp ce ei urcau scările spre holul de la etaj. Imediat ce fu sigur că Micki şi Tom se îndepărtaseră de scări, Kurt deschise uşa subsolului, cu muşchii încordaţi şi gata de fugă. Inima îi bătea mai tare decât un baros, pompând adrenalină. Cu ochii la scări şi abia respirând, se strecură în hol. De deasupra o auzea pe Micki râzând, cu un râs straniu şi forţat. Ştia că e îngrijorată. Şi el era.

Se îndreptă în grabă către uşa de la intrare. Cu mâna pe clanţă, la un singur pas de salvare şi siguranţă, se opri ascultând. Nu putea cu adevărat să audă ce-i spunea Tom lui Micki, dar recunoştea tonul vocii. Seducător. Asta era. Un ton jos, care invita, şi trădător de seducător.

Micki nu se simţea în largul ei în camera lui Amy. Nu cu Tom privind-o cum o privea. Şi nu după felul în care-i zâmbise când îl rugase să-i arate camera lui Amy. Se simţise ca binecunoscuta muscă, cu păianjenul care tocmai se aşezase pe patul cu apă al lui Amy

— Nu stai şi tu? întrebă Tom, bătând cu palma cuvertura albastră, de catifea.

— Nu, mulţumesc, spuse Micki şi traversă brusc camera ca să privească o fotografie a lui Amy. Ai o soră foarte frumoasă.

— Soră vitregă, o corectă el. Ai făcut vreodată dragoste pe un pat cu apă?

Ea se uită la el. Scosese din buzunarul cămăşii o cutie cu bomboane de mentă şi băgase câteva în gură. Ea se întoarse la fotografie

— O dată. Îi răspunse. Şi n-a fost prea grozav. Amy crede că n-o placi. Spune că de abia dacă vorbeşti cu ea.

— Are 15 ani. Ce să vorbesc cu ea? Poate că n-ai avut un partener potrivit.

— Poate că nu-mi plac paturile cu apă, spuse Micki, ducându-se la fereastră.

I se păruse că aude uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, dar nu era sigură. Îşi dorea ca dormitorul lui Amy să aibă ferestrele la stradă, nu către curtea din spate. Îşi dorea să iasă – din cameră, din casă – dar nu ştia dacă Kurt plecase sau nu, şi dacă cobora prea devreme îl punea în primejdie. Nu ştia ce să facă.

Hotărî Tom pentru ea.

— Păi, dacă nu stai lângă mine, spuse el, ridicându-se de pe pat, cred că am să mă duc jos în subsol să iau pliantul. Dacă Tom se ducea jos, trebuia să meargă şi ea.

Veni lângă ei, zâmbindu-i cât putea de dulce.

— Îmi plac subsolurile. Pot să vin şi eu?

— Sigur, spuse el, cu o expresie uluită. Dacă asta vrei. În hol, îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Micki şi o conduse spre scări. Instinctul îi spunea lui Micki să se smucească din îmbrăţişare, dar nu îndrăznea. Dacă Kurt mai era încă în casă, poate trebuia să-i distragă atenţia lui Tom. Apropierea însemna influenţă. Şansa de a-l duce în altă direcţie. Ocazia de a-l opri, dacă era nevoie. Spera numai că Tom nu simte cât de repede îi bătea inima. Spionajul categoric nu era punctul ei forte.

La picioarele scărilor, Tom se opri. Încruntându-se, privi, uşa dinspre subsol.

— Puteam să jur că era închisă când am urcat.

— Eşti sigur? Micki sperase că întrebarea avea să-i stârnească dubii dar, spre disperarea ei, cuvintele ieşiră ca un orăcăit. Ei râse şi o răsuci cu faţa spre el.

— Nervoasă, scumpo?

— De ce aş fi?

— Cine ştie? rânji el. Vrei ceva de băut? Puţin vin? Bere? Ceva care să te deconecteze? Tot ce dorea era ca el să-şi slăbească strânsoarea în care-i prinsese braţul. O ţinea prea aproape şi

bomboanele de mentă pe care le ronţăise nu reuşeau să acopere mirosul de tutun din respiraţia lui. Strâmbând din nas. Îşi feri fata.

— Nu-mi trebuie nimic.

— Dar eşti aşa de încordată. O mângâie pe braţ şi ea încercă să se ferească.

Vezi, asta voiam să spun. Încordată şi nervoasă… ca o tânără fecioară. Chicotind, o trase şi mai aproape: Dar amândoi ştim că nu eşti, nu?

Micki încercă să-şi ferească gura. Smucindu-se şi răsucindu-se în braţele lui, se luptă să scape din îmbrăţişare. Reacţiile ei nu făceau decât să-l întărâte mai tare. O lipi de un perete, ţinând-o acolo cu propriul trup şi o apucă de păr.

— Cred că îţi trebuie un bărbat adevărat. Tom îşi dădu capul pe spate, cât să poată ajunge uşor la buzele ei. Micki îşi ţinea gura strânsă, refuzând orice reacţie şi-i putea simţi furia.

— Afurisito! Tom înjură şi-şi împinse şoldurile spre ea. Crezi că poţi să-ţi fluturi genele şi să-ţi fâţâi fundul şi să nu plăteşti pentru asta? Mai gândeşte-te, scumpo.

Micki simţi cum o cuprinde frica şi se luptă să scape. Nu avea nevoie să se mai gândească, ştia exact ce o aştepta dacă nu fugea. Felul în care Tom îşi freca bazinul de al ei, împingând-o cu trupul, vorbea clar despre intenţiile lui.

— Eşti ca toate femeile, grohăi el. Inciţi, apoi te prefaci că nu vrei. Râse rece: Noi, bărbaţii, trebuie să ne străduim puţin să vă convingem.

— Nu te-am… incitat, gâfâi Micki, împingându-

i braţele şi pieptul Cel puţin… nu intenţionat. Şi nicio femeie… nu vrea, să fie violată!

Clinchetul soneriei o surprinse pe Micki la fel de mult ca pe Tom. Acesta înţepeni, degetele lui încetară să mai tragă de părul ei, şoldurile rămaseră nemişcate. Furios, se uită la uşă, în timp ce Micki încerca să-şi recapete răsuflarea, lăsându-se cuprinsă de uşurare. Tom îi puse o mână peste gură şi-i făcu semn să tacă. Micki era sigură că ştie cine era la uşă, dar sunetul vocii lui Kurt, împreună cu bubuitul pumnului în lemn, erau cea mai frumoasă muzică pe care o auzise vreodată.

— Micki! urlă el. Ştiu că eşti acolo! Ea se smuci în braţele lui Tom.

— Deschideţi uşa! porunci Kurt, cu voce tunătoare.

Pălind, Tom nu opuse nicio rezistenţă. Micki se eliberă din strânsoarea lui, îşi aranja hainele şi-şi trecu degetele prin păr. O durea pielea capului, acolo unde el trăsese de părul ei, dar nu mai avea importanţă. Aproape fugi la uşă şi o deschise.

Kurt stătea în prag, cu părul şi hainele ude leoarcă, cu faţa brăzdată de picături de ploaie. Respira greu, şi, în clipa când văzu camioneta parcată în faţa casei, Micki înţelese.

Fugise pe stradă, luase maşina şi o adusese înapoi – totul în câteva minute.

— Am aflat că eşti aici cu el, spuse acuzator, privind la Tom. Micki pricepu imediat intenţia lui Kurt şi intră în joc. Îşi ridică sfidătoare capul:

— Şi, eşti iubita mea, spuse el, apucând-o de mână şi scoţând-o din casă. Vii cu mine. Ea se uită la Tom. Nu se mişcase din locul unde-l lăsase. Zâmbind victorioasă, ridică din umeri:

— Stăpânul a vorbit. Trebuie să plec. Se întoarse cu spatele, trăgându-l pe Kurt după ea spre maşină. La jumătatea drumului, îl auzi pe Tom strigând:

— Nu mă întorc la tine!

— Înţeleaptă decizie, replică Kurt, cu un ton ameninţător.

În clipa când se aflară în maşină, Micki izbucni în râs. Cel puţin Kurt spera că e râs. Avea un ton de isterie care-l îngrijora.

— *„Eşti iubita mea”*? repetă ea. Iubita mea? Haide, n-ai găsit ceva mai original?

— Ceva ca *„Trebuie să plecăm”*? Kurt râse şi băgă maşina în viteză. Poate că n-a fost original, dar cred că a înghiţit-o. Individul era alb de frică.

— Îţi mulţumesc că te-ai întors, spuse ea blând.

— N-aş fi vrut să plec deloc, dar trebuia să aduc maşina. N-aş fi fost prea convingător dacă te-aş fi scos de aici doar ca să mergem pe jos până după colţ.

Conducând în josul străzii, se uită la ea. Părea zguduită, mai copleşită decât o văzuse vreodată.

— Te simţi bine?

— Sigur. Perfect. Răspunsese prea repede şi nu-l convinsese.

— Ce s-a întâmplat acolo, Micki? Ea îşi muşcă buza de jos, fără să răspundă şi fără să-şi ia ochii de ia el. Apoi zâmbi stins:

— Nimic. Pur şi simplu nu-mi place să fiu lângă Tom. Kurt înţelese. Nu-i plăcuse s-o lase cu individul. Tom avea ceva care-l deranjase de când îl văzuse prima oară. Erau mulţi ani de când nu mai bătuse pe cineva, dar, dacă Tom se atingea de Micki – dacă-i atingea măcar un fir de păr – avea să-i dea socoteală.

Intensitatea propriilor sentimente îl şocă şi privi fix şoseaua din faţa lor. Chiar ţinea la Micki – foarte tare – şi era mai mult decât o atracţie fizică. Îl făcea plăcere să vorbească cu ea, să râdă cu ea, îşi dorea s-o cunoască mai bine, să dărâme zidul de neîncredere pe care bunicul ei şi alţi bărbaţi îl ridicaseră în jurul ei.

Înţelegerea acestui lucru îl sperie şi nu ştiu ce să facă. Într-o săptămână se întorcea la Boston. Avea o slujbă de la care lipsise prea mult, avea obligaţii. S-ar fi potrivit Micki cu viaţa pe care o ducea el acolo? Pe de altă parte, cum i-ar fi putut spune adio?

— Micki… Începu el. Ea se apropie, cuibărindu-se lângă ei.

— Deci, ce-ai găsit?

— Ce-am găsit? O cuprinse cu braţul pe după umeri şi o sărută pe frunte. Te-am găsit pe tine. Râsul ei sună mai relaxat.

— Vreau să spun, în casă. Aproape că uitase de ce se dusese în casa lui Tyler. Fără chef, îşi

recunoscu înfrângerea:

— Nu mare lucru. Îi povesti cât de uşor intrase folosind cheia, cum căutase în birou şi în dosarele din subsol, şi cum nu găsise decât câteva pliante cu Raintree Enterprises, prospectul pe care-l văzuse deja şi o comandă pentru o mie de acţiuni, pe numele lui Ralph Tyler.

— Dacă sunt reale, a băgat o grămadă de bani în compania lor Dacă se prăbuşeşte, se duce şi el. Pe de altă parte, pot fi false, parte a planului. O face pe mama ta să creadă că el a investit şi investeşte şi ea. După care, adio, compania se prăbuşeşte, el se dă de ceasul morţii, mama ta îşi pierde toţi banii, iar contul din bancă al lui Ralph se îngroaşă substanţial. Micki completă scenariul:

— După asta, se despart, mama îşi petrece – restul vieţii muncind pe o leafă de mizerie, în timp ce Ralph o duce bine. Nemernicul. Vocea ei era furioasă: Aşteaptă să-i spun.

— Hei, zise Kurt. Nu sunt sigur că aşa stau lucrurile şi n-avem nicio dovadă. N-am găsit decât două lucruri dubioase despre individ.

— Două?

— Suplul, tânărul nostru domn Tyler poartă corset şi perucă. În dosare sunt chitanţe pentru ambele chestii.

— Corset? Şi perucă? Micki râse, dezgustată: Şi mama care-mi tot spune că ce-i place la Ralph e cinstea!

— Ei bine, cinstitul nostru mai minte şi fiscul. Se pare că face comode şi dulapuri în weekend-uri

şi le vinde, toate tranzacţiile fiind făcute cu bani gheaţă. Are vânzările trecute în creion într-o agendă. Sunt probabil banii cu care plăteşte lecţiile lui Amy, întreţinerea calului şi alte lucruri pe care le cumpără. Am găsit o copie a declaraţiei de venituri de anul trecut. Nicio menţiune despre venituri adiţionale.

— O, mamă, oftă Micki. Cum să-i spun că se înşală în privinţa lui? Că-l bănuiesc că încearcă s-o tragă pe sfoară?

— Nu-i spui. Nu înainte de a găsi nişte dovezi.

— Nu mi-aş face griji dacă nu s-ar părea că o să capete banii curând. Şi Ralph ştie asta. De aceea insistă atât, de asta e atât de entuziasmat de banii pe care o să-i facă… de banii pe care-i poate face şi ea, dacă investeşte. Îi tot spune că or să fie *„bani uşori”*. Or să fie. Uşori pentru el. Micki îşi puse mâna pe braţul lui Kurt: Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti detectiv. Era categoric momentul să clarifice mica neînţelegere, se gândi Kurt. Dar se apropiau de casa lui Micki. Nu era timp de explicaţii.

— Pot să vin să te văd mai târziu? întrebă el. E ceva despre care trebuie să vorbim, ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Sigur. Se uită la el întrebător, apoi privi înspre casă. O, fir-ar să fie. Am uitat că mă dusesem la magazin să cumpăr ceva.

— Spune-le că te-am urmărit, m-am năpustit peste tine şi Tom şi te-am scos afară din casă. Că te-ai supărat atât de tare, încât ai uitat de tot.

Micki râse:

— Şi nu-i adevărat?

Micki se prefăcu furioasă pe Kurt când le explică ce se întâmplase. Pentru urechile mamei ei, ale lui Ralph şi Amy, Kurt o văzuse plecând cu Tom, îi urmărise, aşteptase o vreme după ce intraseră în casă, apoi se năpustise pe uşă ca un barbar şi o luase de acolo Nu spuse nimic despre purtarea lui Tom în faţa lui Amy, dar, odată rămasă între patru ochi cu mama ei, îşi exprimă părerea despre el.

— Mulţumesc lut Dumnezeu că a venit Kurt după mine, îi spuse Micki mamei ei. A venit tocmai când Tom încerca să mă violeze.

— Să te violeze? Mama ei se încruntă. Ei, hai. Nu mi-l pot imagina făcând aşa ceva. Nu Tom. Clătină din cap: S-ar putea să fi devenit puţin agresiv. E un tânăr destul de agresiv, ştii bine. Uită-te cum a preluat atât de mult din afacerile lui Ralph. Dar, viol?

— Cam aşa aş numi eu faptul că m-a forţat să-l sărut şi că şi-a împins şoldurile în mine. Ellen nu părea convinsă.

— Tu ai fost cea care ai sugerat să intri cu ei în casă… singură. Nu poţi să inciţi un bărbat şi să te aştepţi să se comporte ca un călugăr.

— Nu l-am incitat, mamă, protestă Micki, deşi ştia că o făcuse când îl convinsese s-o ducă în camera lui Amy, Am vrut să merg cu el pentru că aveam nevoie de ceva de la magazin. În plus, nu-

mi pasă cât e de agresiv sau cât de greşit mi-a înţeles intenţiile, fapt e că i-am spus nu. Ar fi trebuit să se oprească. Ellen o studie o clipă, apoi se întoarse brusc cu spatele.

— Ce nostim! Eu, care sper ca Ralph să mă ceară de soţie, şi tu îţi petreci după-amiaza enervându-l pe fiul lui.

— Nu eu l-am enervat. A fost invers. Lui Micki nu-i venea să creadă că mama ei aborda aşa problema. Tatăl şi fiul îi luaseră complet minţile.

— Şi ce te face să crezi că Ralph te-ar lua de soţie?

Poate că nu vrea decât banii tăi. Ellen se răsti:

— Domnişoară, oi avea eu 47 de ani, dar mai sunt bărbaţi care să mă găsească atrăgătoare… şi nu numai pentru banii mei. Continuă: Uită-te la fine. Ai tăi umblă după bani. Ori asta, ori te legi la cap cu cineva ca şi Kurt, un amărât de muncitor care nu te scapă din ochi, care nu are încredere în tine. Traiul cu bunicul tău ar fi trebuit să te înveţe câte ceva.

— Traiul cu bunicul m-a învăţat o mulţime de lucruri, spuse Micki.

Cât despre Kurt, ştia că are încredere în ea… şi că şi ea avea încredere în el. În puţinul timp de când îl cunoştea, înţelesese că, deşi era mare şi puternic, nu avea să-i facă niciodată rău, nu avea s-o forţeze să facă dragoste, nu avea să-i ceară mai mult decât era ea dispusă să dea. Şi pentru toate astea îl iubea.

Şocul pe care i-l provocă înţelegerea acestui

lucru o făcu să păstreze tăcerea tot restul serii. Era îndrăgostită. Nu dorise asta, crezuse că era imună la această emoţie, dar, într-un fel sau altul, o cuprinsese. Şi nu ştia ce să facă. Kurt avea să plece curând, i-o spusese. Imediat ce-şi termina treaba, se întorcea la Boston. Într-o săptămână, cei mult două. Ăsta era tot timpul pe care-l aveau. Mult prea puţin.

De-abia aştepta să plece Ralph, Amy şi mama ei. Nu era sigură că Kurt avea să ştie când au plecat, aşa că sună la motelul unde locuia, dar acolo nu-i răspunse nimeni. De-abia închisese telefonul, când văzu farurile maşinii lui. Era deja în prag când el parcă. Ignorând ploaia, fugi spre el, râzând. Se întâlniră la jumătatea drumului şi el o luă în braţe, strângând-o şi sărutând-o.

— Mă bucur atât de tare că te-ai întors, spuse ea, cu buzele lipite de ale lui.

„Te iubesc”, adăugă ea în gând.

— N-ai fi putut nicicum să mă ţii deoparte. M-am întors imediat ce mi-am schimbat hainele. Am aşteptat cu maşina parcată mai jos, pe drum, să-l văd pe Ralph plecând. Îi dădu drumul din braţe: Trebuie să vorbim. Nu la discuţii îi stătea ei mintea.

— Aş prefera să facem alte lucruri.

— Am ceva să-ţi spun, insistă el. Îl măsură din vârful capului până ia picioare:

— Nu eşti însurat, nu?

— Nu, răspunse el hotărât.

— Şi eşti cu adevărat aici ca să-l investighezi pe Ralph Tyler?

— Da, dar… Nu-l lăsă să termine:

— Şi nu-ţi pasă dacă am sau nu bani? răspunse fără ezitare:

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Bun. Auzise tot ce dorea. Îl apucă de mână şi-l trase spre prag.

— N-ai decât să vorbeşti, dacă vrei. Eu am de gând să te violez. El râse şi intră cu ea în casă. Scuturându-şi apa din păr, Micki privi spre camera de zi, apoi se hotărî. De ce să se sfiască? De ce să rămână pe canapea, când ştia exact ce voia? îl voia în patul ei, strângând-o în braţe, iubind-o. Ţinându-l în continuare de mână, se îndreptă către dormitor. Abia când trecu pragul simţi o nelinişte. Se întoarse spre el:

— Mai ai o şansă să spui nu. Se rugă să nu se facă de râs.

— Ar trebui să stăm de vorbă, zise el şi Micki simţi un nod în gât. El privi către pat şi zâmbi: Despre cum singurul *„nu”* pe care-l spun este *„nu te opri”*. Eşti iubita mea, ţi-aminteşti? Amintindu-şi ce se întâmplase mai devreme, Micki se cutremură şi se lipi de el. Căldura trupului lui alunga fiorul.

— Nu m-ai forţat niciodată, şopti ea, amintindu-şi de fiecare sărut, de fiecare mângâiere a lui. Nu mi-ai cerut niciodată mai mult decât eram dispusă să dau.

— Trebuie să fie un lucru pe care să-i dorim amândoi, murmură el, cu gura în părul ei. Micki se

îndepărtă şi-l privi:

— Şi asta vrei? Albastrul ochilor lui spunea la fel de multe ca zâmbetul şi ea ştiu răspunsul chiar înainte ca ei s-o strângă din nou la piept.

— Mai mult decât îţi poţi închipui, şopti. Micki nu dorea să compare sărutarea lui cu a lui Tom, dar nu se putu împiedica. Cum putea un bărbat s-o scârbească atât, în timp ce altul o excita până în străfundul fiinţei? Cu Tom, nu dorise decât să scape; cu Kurt, dorea să devină o singură fiinţă. Nu, nu suportau comparaţie.

Gura lui se aşeză peste a ei, ea îşi înlănţui braţele de gâtul lui, ridicându-se pe vârfurile picioarelor. Răsuflarea lui era un suspin pe pielea ei, eliberarea unei vechi tensiuni, şi, în clipa când limba lui îi mângâie buzele, ea i se deschise.

Aşteptarea o făcuse să se topească pe dinăuntru şi atingerea limbii lui îi încorda muşchii dintre picioare. Se mişcară la unison, mâinile lui pieptănându-i buclele, degetele ei răsucind şuviţele care-i atârnau peste gulerul cămăşii. Apoi, el o îndepărtă puţin, cu răsuflarea tăiată, cu ochii umbriţi de genele lungi.

— Vreau să ştii un singur lucru, spuse, răguşit. Ţin la tine mai mult decât am crezut că se poate. Acum nu-i vorba numai de sex.

— Ştiu, zise ea şi propria voce îi sună hârâit.

— Şi poate că n-am fost niciodată perfect sincer cu tine, dar nu ţi-aş face vreodată vreun rău. Ea îl credea, pe de-a-ntregul, complet, din toată inima.

— Ştiu, repetă, cu sângele alergându-i prin vene. Iubeşte-mă. Te rog.

— O, Micki… El îi privi faţa, de parcă nu-i venea să creadă ce spusese, apoi privirea îi alunecă pe sâni. Se mişcă iute, trasându-i bluza peste cap, desfăcându-i clama sutienului. Ea îi urmări expresia când îi atinse sânii, văzu zâmbetul care-i arcui buzele când îi mângâie sfârcurile şi o simţi înfiorându-se. Îl privi cum îşi înclină capul, apoi închise ochii şi simţi apăsarea mâinilor pe tors, căldura răsuflării pe piele, fierbinţeala buzelor. Umedă, gura lui o surprinse, când îi simţi vârful limbii jucându-se cu sânul ei. Stimulând-o. Exercitând-o. Ea gemu de plăcere şi-şi frecă palmele de umerii lui, ridicându-i cămaşa centimetru cu centimetru. El râse încet când i-o trase peste cap. Se îndreptă spre ea, lipindu-şi pieptul goi de sânii ei, strângând-o în aşa fel încât sfârcurile ei umede să se cuibărească în părul moale de pe pielea lui. Îi sărută din nou buzele, în timp ce mâinile vagabondau pe spatele ei, în jos, către şort. Degetele i se strecurară sub elasticul din talie, şi-i trase şoldurile spre el.

— N-o să rezist mult, se scuză el. Nu, după cum mă faci să mă simt.

— Şi cum te fac să te simţi? îl întrebă ea.

Ştia perfect, după cum se lipea de ea, că e complet excitat.

— Ca un adolescent. Râse din adâncul gâtului: Ca un puşti excitat, cu o sexualitate exagerată.

— Hai să rezolvăm asta, spuse ea, punând

mâna pe cureaua lui. Micki nu era sigură cine scosese hainele cui. Ea îi desfăcu cureaua, dar el îşi trăsese fermoarul şi-şi scosese şortul, rămânând în picioare, în lenjerie de bumbac neagră, arătând mai sexy decât oricare din fotomodelele din calendarul ei *Chippendales*, Micki începu să-şi dea jos propriul şort, dar termină el treaba, îngenunchind ca s-o facă, mângâind cu o mulţime de sărutări marginea slipului ei de mătase.

Urmară sandalele ei şi Micki bănui că el îşi aruncase pantofii din picioare pentru că, atunci când se ridică şi o conduse către pat, nu mai avea pe el decât slipul negru extrem de umflat în faţă.

— Atinge-mă, spuse el, amintindu-i de un moment din trecut. Te rog.

Ea o făcu, cu precauţie, trasându-i conturul cu vârful degetului, simţind bumbacul moale al slipului şi tensiunea trupului lui. El gemu şi o sărută, adâncindu-şi limba în gura ei, penetrând-o în mod simbolic. Kurt răsufla cu greutate când dădu la o parte cuvertura de pe pat. Cu delicateţe, o întinse pe Micki în pat, fără a-şi lua ochii de la ea în timp ce îi dădea jos slipul. Apoi îşi coborî privirea pe şoldurile ei şi Micki îşi ţinu respiraţia în aşteptarea momentului care se apropia.

Cu toţi nervii încordaţi, se înfiora când o atinse degetul lui. Valuri de plăcere îi străbătură trupul, apoi urmă o tensiune care-şi cerea eliberarea. O încântă răvăşind-o, apoi o împietri cu un sărut. Mâinile ei călătoriră către corpul lui,

degetele i se înfipseră în păr. Micki ar fi vrut să se oprească, dar şi să continue, să o ducă până la ultima limită, şi dincolo de ea. Confuză, se agăţă de el ameţită, lăsând valul de plăcere din ea să crească.

El păru să simtă momentul când ea era aproape de limită. Se ridică, se întoarse cu spatele şi se dezbrăcă. Micki îl privi, amestec superb de muşchi supli şi piele catifelată, cu liniile bronzului delimitând hainele pe care le purta de obicei – tricou şi şort. Se întoarse către ea, un bărbat în toată splendoarea, şi Micki se ghemul la loc în pat, aşezându-se în mijloc. Kurt se aplecă peste ea, desfăcându-i picioarele cu genunchii, în timp ce îşi cobora capul ca s-o sărute. Ea îşi simţi propriul gust odată cu al lui şi închise ochii. Ajunseseră la un punct de unde nu mai exista întoarcere. Cu mâinile pe spatele lui, Micki îl simţea controlându-se, simţea încordarea din el. Se alintă pe trupul ei, aşteptând cu răbdare ca ea să ajungă din nou pe culme. Era răbdător şi atent, dar, cu toate astea, Micki nu era deloc pregătită pentru şocul pe care-l simţi când o penetra.

Era la fel cu cel mai perfect test de dresaj, o uniune a două corpuri, care evidenţia ce era mai bun în amândouă, cu fiecare pas exact la momentul potrivit, cu fiecare poziţie perfectă. Kurt se mişca înăuntrul ei, odată cu ea şi Micki ştiu că nu trebuia să-şi facă griji că va termina prea repede. El cronometrase totul perfect, avusese grijă ca ea să fie gata.

— Da! strigă ea, în culmea extazului, agăţându-se de spatele lui transpirat, ascultându-i gemetele de plăcere.

— Da, veni ecoul, în timp ce Kurt o strângea în braţe.

CAPITOLUL 12

Lumina dimineţii, gânguritul porumbeilor şi ciripitul vrăbiilor îl treziră pe Kurt.

Furtuna de peste noapte trecuse, norii de pe cer erau acum doar ghemotoace albe, briza care pătrundea pe geamul dormitorului era blândă şi răcoroasă.

Micki era ghemuită lângă el, atingându-i şoldurile, sprijinindu-şi umărul pe pieptul lui, gâdilându-i nasul cu părul. Trupul ei era cald şi mirosea minunat, a femeie şi a sex. Rămase nemişcat, ca să nu-i deranjeze somnul.

Vorbiseră şi făcuseră dragoste până târziu în noapte şi Kurt nu se putea dumiri de ce se trezise aşa devreme. Poate doar pentru că era îngrijorat. Cu toate vorbele pe care şi le spuseseră, cu toate secretele dulci pe care şi le împărtăşiseră, tot nu-i spusese cine este. Cine era cu adevărat. Şi singurul subiect pe care-l atinseseră era viitorul. Dacă exista un viitor. Era sigur că Micki ţinea la el. Ochii ei i-o spuseseră, felul în care-l mângâiase, faptul că i se dăruise, că i se abandonase.

Întrebarea era, ţinea la el destul de mult? îl iubea?

Ea oftă uşor şi dulce şi se cuibări mai aproape de el, frecându-şi spatele de şoldurile lui. Era deja pe jumătate excitat, stare care devenise obişnuită când se afla în preajma ei, dar atingerea pielii ei catifelate în locurile cele mai sensibile îi trimise un nou fior de dorinţă prin trup. De câte ori poate

face un bărbat dragoste cu o femeie până să se sature? Kurt avea sentimentul că, cu Micki, numărul era astronomic. De domeniul unei vieţi. Ea se mişcă din nou şi Kurt nu-şi putu reţine un geamăt.

— Te-ai trezit? întrebă ea, somnoroasă.

Se răsuci ca să-l vadă, cu ochii abia mijiţi, lipindu-şi sânii de pieptul lui.

— Sunt mai mult decât treaz, răspunse el, ştiind că ea simţea asta.

— Aşa e. Micki toarse pisiceşte, zâmbind şi aruncându-şi un picior peste al lui, astfel ca şoldurile lor să se lipească pe toată lungimea.

El gemu şi-şi lăsă mâinile să alunece pe trupul ei. Anii de echitaţie îi aduseseră muşchii la o perfecţiune atletică. Era un amestec de moliciune şi tărie, de curbe şi unghiuri, de căldură şi răcoare. De fiecare dată când erau împreună, dădea la fel de mult cât primea, deschis şi cu sinceritate.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse el, deşi ideea îşi pierdea rapid din importanţa pe care crezuse c-o are.

— Dă-i drumul. Se lipi de el, frecându-se aţâţător, mişcându-şi şoldurile.

Discuţia putea să mai aştepte, hotărî el. O să-i spună mai târziu cine era şi ce făcea. Şi să vorbească despre viitor. Viitorul lor comun.

— Vreau să-ţi spun asta, murmură el, muşcând-o de ureche: Eşti o doamnă foarte sexy. Nu-şi mai aminti să folosească vreo protecţie;

nevoia de a fi înăuntrul ei era mai puternică decât raţiunea. Ea îl înconjură cu căldură lichidă, îşi înfăşură picioarele în jurul lui, îi aduse împlinirea. Ceea ce fusese fantezie deveni realitate.

Îl strângea cu picioarele, iar el mergea tot mai adânc, parcă pierzându-şi minţile.

Erau uniţi în trup, în simţiri, în emoţiile pe care niciunul nu şi le putea controla, aruncându-se în necunoscut. Corpurile le străluceau de sudoare, respiraţia li se acceleră şi se îngreuna. O auzi gâfâind, îi simţi tremurul chiar înainte de a începe.

Ea îi strigă numele, şi strigătul ei era un cântec de fericire. Propriul lui strigăt fu adânc, gutural şi primitiv. Apoi se sfârşi. Împlinit, epuizat, se rostogoli pe-o parte, cu un singur gând în minte.

Dură o vreme până când Kurt deschise din nou ochii. Privindu-l, Micki se minuna de intensitatea sentimentelor sale pentru ei… şi de cum o făcea să se simtă.

Albastrul adânc al ochilor lui o vrăjise. El întinse mâna şi-i mângâie faţa, dându-i la o parte de pe frunte buclele încă umede.

— De prima oară când te-am văzut, îi spuse el, am vrut să fac dragoste cu tine.

— Şi eşti mulţumit sau dezamăgit? Micki ştia cum fusese pentru ea. Niciodată în viaţă nu fusese atât de bine.

— Tu ce crezi?

— Că ştii mult mai multe decât mine.

— Ştii şi tu destule. Cu dragoste, îi sărută buzele: Nu, Michelle Bradford, nu sunt dezamăgit. Cum ţi-am mai spus, eşti o doamnă foarte sexy.

Micki nu se gândise niciodată la ea însăşi ca fiind sexy. Oricum, nu la modul în care înţelegea el asta. Nu ştiuse niciodată cât de minunat – cu adevărat minunat – era să faci dragoste. Nu-i venea să se dea jos din pat. Dar caii trebuiau hrăniţi.

— Reţine ideea pe care o ai acum, spuse Micki, zâmbind şi îndepărtându-se de el. E vremea să hrănesc animalele, dar mă întorc. Kurt o prinse de mână:

— Ai nevoie de ajutor? Era o idee tentantă, dar, după cum se purtaseră până acum.

Micki avea sentimentul că, dacă se duceau împreună în hambar, caii nu aveau să capete de mâncare, iar fetele care veneau să cureţe grajdurile riscau să afle mult mai mult despre albinuţe şi floricele decât despre îngrijirea cailor.

— Nu. Tu ţine patul cald.

— Asta-i simplu, râse Kurt şi se întinse la loc în pat. Să se dea jos din pat goală puşcă în faţa unui bărbat nu era ceva care intra în obiceiurile ei. Micki nu privi la el în timp ce-şi luă haine curate şi se îndreptă către baie. Odată ajunsă acolo, se uită în oglindă. Şi o apunea disperarea.

Ce privelişte! Părul îi era încâlcit de degetele lui Kurt, buzele erau umflate şi obrajii iritaţi de barba lui. Dermatograful se ştersese şi era

convinsă că avea o răsuflare neplăcută. Faptul că el n-o luase la fugă îngrozit era un adevărat miracol. Făcu un duş rapid, dar pierdu mai multă vreme decât de obicei cu părul şi machiajul. Se strâmbă când îşi puse şortul. Un lucru era clar, după durerea dintre picioare: putea ea să călărească zilnic, dar nu era obişnuită să facă dragoste toată noaptea şi o parte din dimineaţă. Când se întoarse în dormitor, Kurt era întins de-a curmezişul patului, privind în tavan, cu cearşaful aruncat peste şolduri. Chiar şi nemişcat, iradia o prezentă fizică ce-i tăia respiraţia. Faptul că o alesese pe ea era o minune pe care nu o înţelegea pe de-a-ntregul.

— N-ai avut dreptate, bunicule, şopti ea. *„Nu sunt o ratată. Am găsit bărbatul perfect”.* Kurt întoarse capul.

— Ai spus ceva?

— Baia e liberă, dacă ai nevoie. Fac cafea înainte de a pleca. Dacă vrei să faci duş, dă-i drumul. Sau, dacă preferi să te culci, e în regulă.

— Pot să dau un telefon? O să plătesc cu cartea mea de credit. Tocmai m-am gândit, ceva din ce-am văzut aseară ar trebui verificat. Un nume.

— Un nume?

— În prospect. Mi-a scăpat prima oară.

— Sigur. Sună unde vrei şi nu-ţi face probleme cu banii. Dacă o împiedici pe mama să facă o greşeală, merită orice cheltuială. Micki se grăbi cu treburile dimineţii, măsurând ovăzul în găleţi,

aruncând fân în fiecare boxă. Tocmai terminase de hrănit ultima iapă, când sună telefonul. Se repezi în birou şi răspunse.

— Conrad Chambers e acolo? întrebă o voce plăcută de femeie, ca răspuns la *Meadow View Riding Stable*, formula standard a lui Micki.

— Îmi pare rău, cred că aţi greşit numărul, răspunse Micki, fără însă să închidă imediat, pentru că numele îi amintea de ceva.

— Eu… ezită femeia. Acesta este numărul pe care mi la dat Kurt. Mi-a spus că pot să vorbesc cu el aici. Micki se sprijini de birou, cu genunchii moi. Îi era rău, simţea un gust amar în gură. Nu-şi putea aminti decât de Kurt întins în patul ei, de cearşafurile mototolite, de mirosul de dragoste dăinuind încă în aer. Voia să urle, să-i spună femeii să dispară. O surprinse calmul propriei voci.

— Vreţi să spuneţi Kurt Jones?

— Cred că acesta-i numele pe care-l foloseşte. E acolo?

— E în casă. Nu era lămurită de ce încerca să dea explicaţii, dar le dădu: Eu sunt în hambar. Sunteţi Sheri?

— Nu, Ginger. Secretara lui. Puteţi să-i spuneţi că i-am rezervat bilete pentru un zbor care pleacă din Kalamazoo mâine dimineaţă? Şi că-mi rămâne dator. Ştiţi că m-a sunat acasă? i-o fi plăcând lui să muncească 80 de ore pe săptămână. Dar eu am şi viaţă personală. Nu era soţia lui… şi nici măcar o prietenă. Doar secretara…

Cu un mesaj. Un minut după ce închise, Micki

rămase aşezată pe marginea biroului uitându-se fix la telefon. Se simţea uşurată, durerea se stingea, bătăile inimii reveneau la normal. Apoi realiză ce spusese femeia.

Kurt era în bucătărie, îmbrăcat, şi-şi turna o ceaşcă de cafea când Micki intră în casă. Tresări la sunetul uşii trântite şi când ea îi pronunţă numele gemu.

— Conrad Chambers! Avea exact tonul mamei lui, cu singura excepţie că, atunci când mama lui era furioasă, adăuga şi al doilea nume de botez. Kurt se crispă şi lăsă jos ceaşca de cafea. Ştia că ar fi trebuit să vorbească cu Micki mai devreme.

Ar fi trebuit să vorbească noaptea trecută. Oare de ce, de fiecare dată când era cu ea, îşi pierdea minţile?

— Aici, strigă el, venind în pragul uşii de la bucătărie.

„A scoate foc pe nări” şi *„priviri ucigaşe”* erau expresii pe care le auzise deseori dar, abia privind-o pe Micki, înţelese cu adevărat ce însemnau. Nu ştia ce se întâmplase cât fusese în hambar, dar ştia că o încurcase.

— A sunat secretara ta.

— Ginger? Se uită la telefon. O sunase pe Ginger imediat ce Micki ieşise dar, având în vedere ce i ceruse să facă, nu se aşteptase să îl sune imediat. Abia dacă avusese timp să facă un duş, să se îmbrace şi să-şi toarne e ceaşcă de cafea.

Privirea lui Micki îl măsură de sus în jos, oprindu-se la picioarele lui goale.

— Erai probabil sub duş când a sunat telefonul. Avea un mesaj pentru tine.

Atitudinea lui Micki – cu picioarele desfăcute, cu mâinile în şolduri – transmitea şi ea un mesaj.

— Presupun că ţi-a spus cine sunt.

— Nu sunt proastă, Kurt. Doar credulă. Când a întrebat de Conrad Chambers, apoi de Kurt, mi-am dat seama. Kurt e diminutivul de la Conrad, nu?

— E mult mai bine decât Connie. Voiam să-ţi spun.

— Da, sigur. Când? După ce te întorceai la Boston După ce erai în siguranţă, departe de mine?

— Am vrut să-ţi spun aseară, dar frumuseţea asta brunetă m-a distras. Apoi am vrut să-ţi spun de dimineaţă, dar s-a întâmplat la fel. Zâmbi, sperând că ea va sesiza umorul situaţiei. Micki se încruntă.

— Dă-i drumul, dă vina pe mine. Mai bine ai fi atent, Kurt. Mai bine ai fugi. Acum, că ştiu cine eşti, o să vreau banii tăi. Ştii cum sunt. Un parazit. O lipitoare.

— Nu eşti un parazit şi nicio lipitoare.

— Aşa m-ai numit, ţi-aduci aminte? Parazit. Asta ai spus. Se opri înaintea lui şi îl privi. Ochii ei scăpărau de furie, dar când vorbi, vocea îi era de un calm mortal:

— M-ai înşelat de la bun început.

— Nu, nu-i adevărat.

— Atunci de ce nu mi-ai spus cine eşti? De ce toată şarada asta, de ce te-ai prefăcut că eşti detectiv? Un biet om muncitor, care nu-şi permite nici măcar o maşină civilizată.

— Sunt un om muncitor, iar maşina era parte din acoperirea mea. Am cumpărat-o ca să nu fac notă discordantă, să fiu ca orice alt muncitor de pe şantier.

Întinse mâna ca s-o atingă, dar ea se scutură şi se feri. În ochii ei se oglindea durerea. Kurt nu înţelegea.

— Nu-i o şaradă, iubito. Îl investighez pe Ralph. Şi, când te-am întâlnit prima oară, a nu ştiam cât de mult i-ai fi putut spune, aşa că nu-ţi puteam spune cine sunt.

— Bine, poate la început, asta pot să înţeleg, dar mai târziu… În ziua când am venit pe şantier, în noaptea când ai venit aici. Mi-ai fi putut spune atunci. Ştiai deja că nu te puteam trăda. Făcu o grimasă: Ce am făcut în noaptea aia…

Micki închise ochii şi Kurt ştiu că îşi amintea exact ce făcuseră în noaptea aceea. Când se uită din nou la el, vocea ei era de oţel.

— În dimineaţa când ne-am dus să călărim. Mi-ai fi putut spune atunci. Au fost atâtea ocazii când mi-ai fi putut spune.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun. O, şi cum îşi dorea s-o fi făcut! Sunt multe lucruri pe care nu le-am făcut cum trebuie. Ea nu spuse nimic, îl privi pur şi simplu, aşa că el continuă:

— În primul rând, n-ar fi trebuit să vin la

Kalamazoo. Am făcut pe curajosul. Am fost un prost. Rick îmi spusese întotdeauna că eu fac o muncă uşoară în comparaţie cu a lui. Voiam să-i arăt ce pot. Am crezut că puteam să vin aici, să petrec câteva săptămâni sub acoperire, apoi să intru la el în birou cu raportul în mână. În loc de asta, două săptămâni au devenit aproape cinci, m-am încurcat cu tine, nu pot să mă hotărăsc dacă Ralph e un tip de treabă care face greşeli sau un escroc şi aproape că m-am lăsat prins intrând prin efracţie la el în casă.

— Eşti conducătorul *Fundaţiei Chambers*? întrebă ea. Vreau să zic, dacă tot îmi spui tot, aş vrea să înţeleg bine. Lui Kurt nu-i plăcea cum reacţiona ea, nu-i plăcea tonul rece al vocii ei, dar ştia că trebuia să-i spună totul.

— Mama mea are titlul de preşedinte. Fratele meu şi cu mine suntem vicepreşedinţi. Jon se ocupă de evidenţa banilor care ies; eu am grijă să mă asigur că intră tot timpul bani în cont. În general, toţi trei trebuie să fim de acord cu toate deciziile. Continuă, sperând că Micki va înţelege:

— Avem personal puţin: câteva secretare, contabili şi de obicei trei investigatori.

Scopul *Fundaţiei* e să dea bani persoanelor şi organizaţiilor pentru proiecte care să schimbe lumea. Proiecte ca acela al lui Ralph.

— Să schimbe lumea, repetă ea, apoi oftă. Mi-aduc aminte când ai spus asta.

— Tata folosea mereu fraza asta. *„Orice ai face în viaţă, Kurt”*, spunea el, *„trebuie să creeze*

o lume mai bună”. Sigur, la vremea aceea, îmi vorbea despre viaţa mea, dar el trăia pe aceste principii. Ceea ce a făcut – invenţiile lui – au făcut ca lumea să fie mai bună.

— A fost inventator? întrebă Micki.

— Da, şi încă unul bun. Invenţiile lui au adus întotdeauna bani buni. Dar atotputernicul dolar n-a fost niciodată important pentru el. Nu numai că ne-a dat, mamei, fratelui meu şi mie, tot ce ne trebuia, dar dădea bani unor necunoscuţi. Un împrumut unuia, un dar în bani altuia. Cred că a vorbit cândva cu mama despre crearea unui fond; apoi a murit. În ziua când l-am înmormântat, mama a sugerat înfiinţarea *Fundaţiei Chambers*. Cred că o vedea nu numai ca un mod de a menţine vie amintirea tatii, dar şi ca o cale de a-şi aduna la un loc familia.

Şi funcţionase.

— Am fost dispus că încerc, continuă el. Cum ţi-am mai spus, trăisem o viaţă de trândăvie. Nu mă mai atrăgea să cheltuiesc banii aiurea, fără scop. Eram pregătit pentru o slujbă care să însemne ceva. Lui Jon îi place să dea bani, aşa că a îmbrăţişat ideea. Şi, după cum se spune, restul e poveste.

— Asta-i tot ce faceţi? Daţi bani?

— *Fundaţia* o face. Nu eu personal.

— Banii pe care tatăl tău i-a câştigat cu investiţiile lui.

— De fapt, dobânzile. Fondul principal e investit.

— Ai atâţia bani?

— Tata avea două miliarde când a murit. Cu acţiunile şi cu tot ce am investit, am triplat suma în ultimii zece ani. Micki fluieră uşor. Îşi închipuise că bunicul ei avusese bani. Prin comparaţie, fusese sărac, înţelegea de ce Kurt nu-i spusese cine e. Nu-i spui cuiva care pare avid de bani, că ai atâta avere. Râse de ironia situaţiei.

Toată viaţa încercase să câştige iubirea şi încrederea bunicului ei. Acum se îndrăgostise de Kurt şi el nu avea încredere în ea.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă el.

— Eu. Sunt ca un cal în manej. Îmi închipui că înaintez, că merg undeva, dar mă învârt în cerc.

— Nu înţeleg.

— E simplu. Asta face ca totul să fie atât de trist. Eşti ca bunicul. Te uiţi la mine şi o vezi pe fiica unui escroc. Apucături de familie. O persoană în care nu trebuie să ai încredere.

— Micki, nu aşa te văd eu, insistă el, apucând-o de umeri. Sigur, la început am crezut că nu te interesează decât banii. Tu eşti cea care-mi tot spunea că vrea să se mărite cu un bărbat bogat. Ce ar fi trebuit să cred?

— Asta a fost acum o veşnicie, Kurt. Vocea ei suna stinsă, plată, chiar şi pentru propriile ei urechi. Împietrită faţă de orice emoţie, se feri de lângă el. Kurt nu încercă s-o oprească, şi ea trecu pe lângă el, în bucătărie. Poate că o cafea avea să-i limpezească gustul amar din gură. Poate că nişte aspirine aveau să-i potolească durerea din ceafă.

Şi poate, dacă avea noroc, în câteva săptămâni avea să uite că domnul Conrad Chambers a existat vreodată.

Oprindu-se lângă cafetieră, îl privi din nou. Stătea unde-l lăsase, uitându-se la ea, şi înţelese că nu avea să-l uite niciodată.

— Ce proastă am fost să-mi închipui că noaptea trecută şi dimineaţa asta înseamnă ceva pentru tine. Îşi muşcă buzele, forţându-se să nu plângă. Nu trebuia, nu acum, nu în faţa lui.

— Înseamnă, spuse el şi porni către ea. Ţin la tine. Ea ridică braţul ca să-l oprească.

— Şi am şi încredere în tine, adăugă el. Nu sunt bunicul tău.

— Să înţeleg că mă ceri soţie?

— De soţie? Se vedea că întrebarea îl luase prin surprindere.

— Da. Ştii ce vreau să spun, *„şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”*. Ce-i al tău e şi al meu, şi invers. Răspunsul lui fu ezitant.

— Poate.

— Poate, repetă ea, zâmbind trist. Dacă şi cu poate. Micki clătină din cap.

— Ne trebuie timp să ne cunoaştem mai bine, spuse el. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Şi cum faci să te cunoşti cu o persoană în care n-ai destulă încredere ca să-i spui cine eşti? Pe care o părăseşti? Du-te, domnule Chambers. Ieşi din casa mea. Din viaţa mea.

— Micki… Oftă exasperat, apoi se îndreptă către ea: Bine. Da, mă însor cu tine.

Ea nu întoarse privirea.

— Prea târziu.

— Micki, nu fi caraghioasă. Nu-i mai păsa. Din punctul ei de vedere, putea să vorbească până răguşea şi tot nu avea să-l creadă.

— Nu, sunt serioasă. Du-te! El se opri în spatele ei, fără însă s-o atingă, iar ea rămase pe cât putea de rigidă şi inflexibilă, fără să se mişte, fără să vorbească, abia respirând.

— Bine, plec acum. Trebuie să mă încalţ, apoi plec. Dar am să mă întorc.

— Nu te obosi, spuse ea, ţeapănă, cu privirea aţintită la dulapurile din faţa ei.

Dacă pleca, voia să fie o ruptură în regulă.

— Şi cu mama ta cum rămâne?

— O să am eu grijă de mama, spuse Micki, deşi nu avea idee cum.

Îl auzi ieşind din cameră. Cu mâini tremurânde, cu inima în gât, deschise dulapul şi scoase o cană. Metodic, închise uşa la loc, apoi îşi turnă cafeaua. Făcea totul din rutină, pentru că în mintea ei se derula altă scenă. Kurt în dormitor, aşezat pe marginea patului, încălţându-se. Cearşafurile şifonate. Semne ale unei nopţi petrecute făcând dragoste. Amintiri amestecate cu realitatea.

O lacrimă îl alunecă pe obraz. O şterse grăbită. Mai mult simţi decât auzi când ei se întoarse în bucătărie. Nu se întoarse cu faţa la el.

— Te sun mai târziu, spuse Kurt.

— Ca să-mi spui ce? Câtă încredere ai în

mine? Vorbele zboară, nu-ţi bate gura.

— O să mă întorc.

— Mă îndoiesc. Vorbi către dulapuri: Am uitat să-ţi transmit mesajul. Secretara ta a spus că ţi-a rezervat bilete pentru un zbor care pleacă din Kalamazoo mâine dimineaţă.

— Plec la Boston doar ca să verific nişte dosare. Ea nu spuse nimic.

— O să mă întorc. *„Nu, n-o să te întorci”*. Închizând ochii, rămase tăcută. *„Du-te!”* striga o voce din ea. *„Du-te înainte de a mă face de râs, plângând cu sughiţuri, ca un copil. Du-te înainte de a înţelege ce mult te iubesc”.*

Îl auzi oftatul de frustrare, îl auzi dând să intre în bucătărie, apoi oprindu-se. Când plecă, închise în linişte uşa de la intrare în urma lui. Abia atunci îşi lăsă Micki durerea să erupă. Trupul i se cutremura în timp ce lacrimile fierbinţi îi brăzdau obrajii.

CAPITOLUL 13

Kurt nu sună şi nu reveni în ziua aceea. Micki încercă să se convingă că se bucura, dar, după felul în care inima ei pornea la galop de fiecare dată când suna telefonul sau trecea o maşină pe drum, era clar că se minţea. În aceeaşi seară se dusese la mama ei şi-i spusese cine era Kurt şi ce căuta ia Kalamazoo. În loc să accepte vestea ca o confirmare a faptului că Ralph încerca s-o înşele, Ellen se enervă.

— Ai copiat cheia mea şi l-ai lăsat pe Kurt să intre în casă! exclamă ea. Cum ai putut? Încerca să găsească ceva care să dovedească ce-ţi spun, zise Micki.

— Dar n-a găsit, nu? Pun pariu că n-a găsit nimic dubios sau suspect la Ralph în casă. Micki dădu din umeri.

— Numai că Ralph nu înregistrează la fisc banii pe care-i face cu mobila lucrată acasă, şi că poartă corset şi perucă.

— A, da, asta clar face din el un escroc. Cu ochi de gheaţă, Ellen îşi privi fiica. Cine dracu' te-a pus pe post de îngerul meu păzitor? N-a fost de-ajuns că am trăit o viaţă sub supravegherea tatălui meu? Uite ce-i, am crescut, m-am făcut mare Pot să investesc în orice-mi place şi din câte-mi spui, se pare că Ralph şi cu mine chiar avem nevoie de bani foarte repede. Nu-ţi poţi imagina ce mult îşi doreşte să construiască zona aceea rezidenţială, dar sigur nu-şi poate permite fără donaţia de la

Fundaţia Chambers.

— Tot mai crezi că *Raintree Enterprises* e o companie legală?

— Iubitul tău n-a găsit nimic care să dovedească contrariul, nu?

— Kurt nu e iubitul meu… sau, cel puţin, nu mai e, spuse Micki, clătinând din cap.

Nu, n-a găsit. Numai că eu… Ridicând din umeri, se întoarse şi porni către canapea. Din nou avea lacrimi în ochi.

— Nu mai ştiu ce să cred, spuse ea, adâncindu-se în moliciunea sofalei. Kurt a spus că Ralph foloseşte materiale de calitate proastă, şi ţine un fel de contabilitate *„artistică”*. Iar în ceea ce priveşte *Raintree Enterprises*, e ceva care nu-mi sună bine, dar nu ştiu ce. Privind-o pe mama sa, zâmbi stins: Drace, cine sunt eu să judec pe cineva? întâi am o aventură cu un bărbat însurat, apoi mă îndrăgostesc de un tip care n-are destulă încredere în mine să-mi spună cine e.

Mama ei se aşează lângă ea. O luă pe după umeri şi o strânse în braţe.

— Îmi pare rău că suferi din nou. Deşi ar fi putut să jure că nu plânge, Micki simţi lacrimile brăzdându-i obrajii. Când încercă să vorbească, cuvintele ieşiră cu suspine:

— Ştii, ce mi-a făcut Dale nu m-a durut nici pe jumătate din cât mă doare acum.

Am crezut că-l iubesc pe Dale, dar nu era iubire. Când am aflat că e însurat, am terminat-o cu el. Mândria mea a fost rănită, asta-i tot. Cu

Kurt e altceva. Mă simt de parcă aş fi pierdut o parte din mine. Ellen o strânse mai tare în braţe.

— Bietul copil! într-o zi o să întâlneşti bărbatul potrivit. Mie mi-au trebuit aproape 50 de ani, dar, crede-mă, a meritat să aştept. Micki spera din tot sufletul că Ralph era bărbatul potrivit pentru mama ei.

— Eşti sigură că ai încredere în el?

— Ca în mine însămi. Micki o îmbrăţişa la rândul ei.

— Ştii, până ce nu l-am auzit vorbind despre *Raintree Enterprises*, credeam şi eu că e perfect pentru tine. Aşa că probabil sunt doar prăpăstioasă. Oftă: Sunt bucuroasă că n-ai bani de investit.

— Ăăă… Ellen îşi drese vocea şi Micki îşi ridică privirea către ea. Avocaţii au sunat azi dimineaţă. Au obţinut ce am dorit, banii mamei. Vineri după-amiază mă duc la biroul lor să semnez actele, apoi sunt ai mei.

— Vinerea asta?

— Aşa mi-au spus. Vineri la ora unu. Ellen o bătu pe Micki pe genunchi, apoi se ridică. Şi dacă nu vii cu un motiv mai bun decât *„ceva nu e în regulă”*, am de gând să bag banii în *Raintree Enterprises*.

— Toţi? întrebă Micki. Mama ei încuviinţă.

Kurt se întoarse la grajduri vineri. N-o văzuse pe Micki de patru zile, dar i părea o veşnicie. Cele patru zile fuseseră foarte ocupate. Călătoria la

Boston îl readusese lângă computerele şi bazele de date de care avea nevoie. Dăduse telefoane, făcuse apel la cunoştinţe care-i erau îndatorate. Rick îl ajutase, iar călătoria făcută în California îi confirmase bănuielile. Micki avea dreptate. Dacă investea în *Raintree Enterprises*, Ellen îşi pierdea banii. O văzu pe Micki în clipa când intră în curte. Era în manejul exterior, chiar lângă ringul mic de dresaj. Era cu spatele la el şi citea cu glas tare instrucţii dintr-o carte.

— F la X, piciorul stâng, strigă ea.

O femeie de vreo 30 de ani, călare pe un murg, îşi îndreptă calul spre capătul arenei, unde era o găleată albă, pe al cărei fund era pictat un F mare la semn, călăreaţa începu să-şi mişte calul către centrul arenei, obligându-l să calce cu piciorul din afară înaintea celui din interior.

— X la M, piciorul drept, strigă Micki şi Kurt porni către ea.

— XHI, lungeşte pasul în trap uşor, comandă Micki.

Călăreaţa făcu fiecare mişcare la litera potrivită.

— Micki, trebuie să vorbim, spuse el când ajunse la câţiva paşi depărtare.

Ea tresări la sunetul vocii lui, se întoarse către el, vizibil surprinsă de prezenţa lui. Cu ochii măriţi de surpriză, cu un început de zâmbet pe buze. Îşi îngheţă zâmbetul, crispându-se şi făcând un pas înapoi.

— E vorba de Tom… şi despre *Raintree*

Enterprises, spuse Kurt repede. Ai avut dreptate. E o companie fantomă. Îi captase interesul în mod vizibil. Ea se uită la eleva sa, apoi din nou la el.

— Toată afacerea e o înscenare, continuă el. Tom şi mama lui – prima soţie a lui Ralph – au montat totul. Rick şi cu mine am verificat hârtiile, şi am ajuns la ei. Nu Ralph trebuie să ne îngrijoreze, ci Tom. Tipul e hotărât să-şi ruineze tatăl.

Micki se încruntă, încurcată.

— Tom vrea să-l ruineze pe Ralph? Kurt îi înţelegea surpriza. Nici el nu bănuise.

Cel puţin, nu de la început. În public, Tom se purtase întotdeauna ca şi cum el şi tatăl său erau cei mai buni prieteni. Dar fuseseră câteva situaţii când Kurt îşi pusese întrebări, pentru că sesizase o furie ascunsă în purtarea lui.

— Eşti sigur? întrebă Micki.

— Categoric. *„Nu te-aş minţi”*, ar fi vrut el să adauge, dar ştia că n-avea să-l creadă.

O minţise de prea multe ori în trecut. Am hârtii care să dovedească.

Micki se uită la ceas.

— Drace! E aproape două şi jumătate. Ieşi din arena de dresaj şi o luă la fugă spre casă.

— Unde te duci? strigă Kurt după ea.

— Trebuie s-o sun pe mama, răspunse ea. S-o opresc.

— S-o opreşti de la ce?

— N-am timp de explicaţii. Micki nu se opri: Exersează ce te-am învăţat, strigă ea către eleva

sa, care-şi mâna calul la pas şi făcea cercuri strânse în jurul literei A. Te sun diseară. Kurt alergă după Micki, dar ea era deja la telefon când intră în casă. Închise, înjură şi îşi întoarse ochii la el.

— Telefonul ei e ocupat.

— S-o opreşti de la ce? repetă el.

— Să facă o mare prostie. Încordată, se apropie de el: Mama a avut o întrevedere cu avocaţii la ora unu, azi. A obţinut în fine banii… Îi are probabil deja în mână. E numai bună de stors şi de fraierit. Oprindu-se în faţa lui, îşi îndreptă umerii şi-l privi drept în ochi:

— Vrei să mergi cu mine acolo? Să vorbeşti cu ea? Să-i arăţi hârtiile alea? Nu cred că o să mă creadă pe mine singură.

— Să mergem, spuse el pornind spre uşă. Timpul era important. Conduse Micki, depăşind toate limitele de viteză, tăind curbele, trecând pe roşu, strecurându-se prin trafic. În timp ce conducea, îi povesti, punându-l la curent cu tot ce se petrecuse în ultimele patru zile.

— I-am spus despre tine, îi explică ea. Acum şi ea şi Ralph ştiu cine eşti. Şi, din moment ce e sigură că n-o să-i dai niciun ban lui Ralph, o să-şi bage toţi banii din moştenire în *Raintree* şi o să folosească profiturile ca să-l ajute.

— Slavă Domnului că am ajuns aici la timp, spuse Kurt.

— Sper că ai ajuns la timp. Micki nu părea prea convinsă. Ultima oară când am vorbit cu

mama, a spus ceva despre trimisul banilor.

— Fir-ar să fie! Ceasul de pe bord arăta aproape trei. Am încercat să-l contactez pe Ralph, spuse Kurt. Imediat ce a aterizat avionul, am sunat la *Tyler Construction*.

Era plecat la o şedinţă în oraş. Am lăsat un mesaj şi secretara încearcă să-i contacteze, dar nu era sigură că reuşeşte. Îi spusese secretarei că era o problemă de viaţă şi de moarte. Şi într-un fel chiar era.

— Cum îţi spuneam, cred că e mai serios decât o fraudă de bursă. Cred că Tom intenţionează să-l ruineze pe tatăl lui.

Micki nimeri într-o groapă şi îl aruncă în faţă. Nu spuse nimic, înţelegând graba lui Micki. Probabil ar fi trebuit să facă multe lucruri. Să nu fi tras concluzii pripite despre Ralph. Să fi avut încredere în Micki.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse ea, oprindu-se lângă un complex de apartamente.

— Tom e cel care comanda materiale, îi explică Kurt. Deschise uşa în acelaşi timp cu ea, sări din maşină şi se grăbi s-o ajungă din urmă, pe aleea care ducea la prima locuinţă din grup. El e cel care a ales calitatea scăzută. Nu numai asta, ci sunt destul de sigur că a şi furat. Cred că băieţelul a încercat să saboteze afacerea tatălui lui.

— Dar de ce? întrebă Micki, apoi se opri, arătându-i o maşină decapotabilă argintie parcată vizavi de intrarea apartamentului. E maşina lui Tom. E aici.

— Atunci trebuie să fim atenţi ce spunem, o avertiză Kurt, apucând-o de braţ şi trăgând-o mai aproape de el Dacă intenţia lui e să-şi ruineze tatăl, n-o să fie prea încântat de intervenţia noastră. Nici Ellen nu fu prea încântată când deschise uşa şi dădu cu ochii de Kurt. Nici văzând-o pe Micki nu fu prea fericită.

— Dacă ai venit să mă convingi să renunţ. Îţi pierzi vremea.

— I-ai dat banii? şopti Micki.

— Nu că ar fi treaba ta, dar răspunsul e nu Ellen se uită peste umăr: Tocmai a ajuns aici.

— Bun, oftă Micki.

— Asta nu înseamnă că nu o să investesc în compania aceea, spuse, încăpăţânată, şi Kurt observă că, deşi ochii ei erau albaştri, căpătau aceeaşi sclipire metalică pe care o aveau şi ai lui Micki când refuza cu obstinaţie să asculte de raţiune.

— Kurt vrea să-ţi spună ceva. Micki vorbi cu voce joasă şi o apucă pe mama ei de mână, încercând s-o facă să iasă din apartament. Ellen se opuse. Privi întâi la fiica ei, apoi la Kurt.

— M-am săturat să vă tot ascult vorbindu-l de rău pe Ralph.

— Nu e Ralph, spuse Kurt, tot cu voce joasă. E Tom. Tom şi mama lui.

— Ai vreo problemă, Ellen? strigă Tom din camera de alături.

Micki îi făcu semn să tacă şi să iasă afară, cu ei. Ellen ezită, nedecisă.

— Tocmai am aflat, adăugă Kurt. M-am întors cât am putut de repede. Cred că Tom vrea să se răzbune pe tatăl lui.

— Să se răzbune pe Ralph? repetă Ellen şi vorbele ei se auziră înăuntru.

Micki încercă să o facă să tacă, dar era prea târziu. Kurt îl văzu pe Tom venind din living-room către ei Avea să iasă cu ceartă, fie că le plăcea, fie că nu.

— Măi, măi, iat-o pe fiică cu prietenul ei din Neanderthal, spuse Tom, rânjind. E ceva despre tata ce ar trebui să aflu şi eu? răspunse Micki:

— Da, faptul că Kurt i-a spus totul. Cu sprâncenele ridicate a mirare, Tom se uită la Kurt şi acesta decise că ar trebui să explice, cel puţin pentru Ellen.

— Imediat ce Ralph se întoarce de la şedinţa în care e acum o să primească mesajul pe care i l-am lăsat despre legăturile pe care le au Bernice McCrea şi Thomas Tyler cu *Raintree Enterprises*. Culoarea pieri de pe faţa lui Tom, dar îşi păstră aparenţa de calm, mimând neştiinţa:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre cum vrei să înşeli oamenii, spuse Micki, aproape scuipând cuvintele. Ar fi trebuit să bănuiesc că e vorba de tine, nu de tatăl tău. Un bărbat care încearcă să violeze o femeie nu are scrupule să fure banii alteia.

— Să violeze? repetă Kurt, încordându-se. Privirea i se mută de la Micki la Tom.

Individul se albise şi înghiţea în sec. Tom se

feri când Kurt se apropie de el.

Prezenţa lui Ellen în cadrul uşii, precum şi mâna lui Micki pe braţul său îl opreau pe Kurt să facă ceea ce instinctul îi spunea să facă.

— Nu, te rog, îl imploră Micki. Nu s-a întâmplat nimic. Ai apărut la timp.

— Un sărut, asta a fost tot, spuse Torn, păstrând o distanţă prudentă.

Strânsoarea degetelor lui Micki pe braţul lui Kurt vorbea despre mai mult de atât. Ar fi vrut să pună mâna pe viezurele ăla şi să-i răsucească gâtul. Niciodată nu fusese atât de furios şi nu avusese o mai puternică dorinţă de a o proteja.

Toată faţada de educaţie dispăruse. Se simţea într-adevăr că un om de Neanderthal. Un Neanderthal a cărui femeie fusese ameninţată.

— Micki? Ellen? se auzi din spatele lor vocea întrebătoare a lui Ralph. Ce se întâmplă? Kurt se întoarse şi-l văzu pe Ralph venind către ei. Cu coada ochiului văzu o mişcare, şi când se răsuci îl observă pe Tom fugind spre ieşirea din spate a apartamentului. Fără să se mai gândească, o împinse pe Ellen şi se repezi pe urmele lui Tom. Îl prinse înainte de a ajunge la uşa din spate.

— Te duceai undeva? îl întrebă pe Tom, apucându-l de amândouă braţele şi răsucindu-i-le la spate. Nu vrei să vorbeşti cu tatăl tău? Să-i explici ce-i cu furnizorii pe care i-ai folosit în ultima vreme?

— Mă doare, miorlăi Tom.

— Niciun sfert cât mi-ar plăcea să te doară,

spuse Kurt, cu voce joasă şi ameninţătoare. Şi acum, hai cu mine, ca un băiat bun ce eşti.

— Tom, ce-i cu povestea asta despre tine, mama ta şi *Raintree Enterprises?* întrebă Ralph când ajunseră în living-room. Micki şi Ellen erau în spatele lui Ralph. Kurt în dădu drumul şi Tom îşi scutură braţele ca să-i treacă durerea din muşchii răsuciţi. Îşi aranja cămaşa şifonată înainte de a se uita la tatăl său.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ralph se uită la Kurt, şi acesta repetă povestea.

— După cum cred că ştii deja, sunt aici din partea *Fundaţiei Chambers* ca să fac investigaţii în legătură cu cererea ta de fonduri. Nu sunt totuşi un investigator obişnuit, în mod normai mă ocup de investiţiile Fundaţiei. Când am văzut prospectul pe care l-ai arătat în seara aceea la masă, mi s-a părut că nu e în regulă ceva. Aşa că am memorat cât am putut de mult şi am început să fac nişte verificări în legătură cu *Raintree Enterprises*. Marţi am plecat la Boston, şi miercuri eram în avion spre California. A durat până azi, dar acum am lista tuturor celor care se află în spatele companiei *Raintree*. Adevăraţii proprietari.

Scoase din buzunar un fax mototolit şi i-l întinse lui Ralph: Dacă observi, unul dintre nume e al lui Tom. Celălalt e Bernice McCrea. Cred că o cunoşti şi pe ea.

Ralph se uită lung la hârtia pe care i-o dăduse Kurt, apoi îl privi pe fiul său:

— E adevărat?

— Sigur că nu, spuse Tom.

Nu ştiu ce scrie acolo sau de ce face asta, dar individul minte.

— Kurt nu minte, spuse Micki, apropiindu-se de el. N-ar minţi în legătură cu aşa ceva.

— Cred că ar trebui să verifici şi furnizorii cu care a făcut fiul tău contracte în ultima vreme, continuă Kurt. Nu ştiu ce ai comandat, dar ştiu că aceia alături de care am lucrat pe şantier se plângeau de calitatea proastă a materialelor.

Ralph se întoarse către fiul său:

— Spuneai că materialele vor fi de aceeaşi calitate. Tom ridică din umeri.

— M-am înşelat.

— Maistrul cu care am lucrat mi-a mai spus că s-a plâns, dar i s-a atras atenţia că nu e treaba lui.

— Ce încerci să faci, să mă ruinezi? îl întrebă Ralph pe fiul său.

Tom nu răspunse, dar Kurt văzu o umbră de zâmbet pe faţa lui, înainte ca acesta să se întoarcă cu spatele la ei.

— Şi cum rămâne cu Ellen? continuă Ralph. De ce s-o implici şi pe ea?

Privirea lui Tom se întoarse către Ralph, apoi se fixă asupra lui Ellen.

Furios, scutură din cap:

— Te-ai gândit vreodată la mama? Ţi-ai pus vreodată problema cum se simte ea când te încurci cu alta?

— Nu mă *„încurc cu alta”*. Mama ta şi cu mine

suntem divorţaţi. Suntem divorţaţi de 20 de ani.

— Pentru că întotdeauna ai alergat după alte femei, îl acuză Tom.

— Asta ţi-a spus, asta ţi-a povestit toţi anii ăştia? Atitudinea sfidătoare a lui Tom fu singurul răspuns pe care-l primi. Tommy, ea a fost cea care m-a înşelat. De asta am divorţat.

— Minţi! urlă Tom. E o minciună! Înainte ca vreunul dintre ei să înţeleagă ce se întâmplă, Tom se repezi spre uşa din faţă. Micki îl ţinea încă de braţ pe Kurt şi deşi acesta se eliberă cât putut de repede, Tom ieşise deja când venise la uşă.

Până să ajungă la capătul aleii, Tom scosese deja maşina din parcare. Kurt se pregătea să-l urmărească, dar vocea lui Ralph îl opri.

— Lasă-l, spuse el, cu voce obosită şi învinsă. Kurt urmări maşina până dispăru din raza vizuală, apoi se întoarse spre Ralph:

— Ai de gând să-l laşi să scape pur şi simplu?

— Deocamdată, până mă hotărăsc ce să fac. Ralph oftă, privind în urma fiului său: Ar fi trebuit să urmăresc mai îndeaproape ce făcea, să nu fiu atât de încrezător.

Am sperat că… Făcu o grimasă, apoi se uită la Kurt:

— A fost un copil atât de drăguţ, atât de dulce. Şi isteţ foc. Ridică din umeri:

După ce m-am despărţit de mama lui, i-a otrăvit mintea, i-a spus minciuni. Şi, când m-am căsătorit cu mama lui Amy. Tom a refuzat să aibă de-a face cu mine. Aşa că, vara trecută când a

venit la mine… Privi din nou în direcţia în care dispăruse maşina lui Tom: Mi-am dorit să meargă. Am dorit atât de tare, că am fost de acord cu tot ce propunea. Kurt înţelese.

— Te ocupi de asta cum crezi de cuviinţă, spuse el. După ce-ţi pui ordine în afaceri sună-mă. Îmi place ideea ta cu cartierul rezidenţial, iar angajaţii tăi vorbesc foarte frumos despre tine. Cred că *Fundaţia* o să-ţi dea banii de care ai nevoie.

— Vorbeşti serios? întrebă Ralph, ridicându-şi fruntea.

— Ai auzit ce-a spus Micki, eu nu mint. Cel puţin, nu când e vorba despre aşa ceva.

Kurt privi către uşa apartamentului, unde Micki stătea alături de mama ei.

Zâmbea şi el speră că expresia din ochii ei însemna afecţiune.

— Dacă vreţi să mă scuzaţi, adăugă Kurt, mai am nişte treburi de terminat. Porni către Micki, apoi se opri şi se uită înapoi la Ralph. Şi cred că ar trebui să-ţi să-ţi declari toate veniturile la fisc.

Micki conduse mai încet pe drumul spre casă, vorbind tot timpul despre Ralph şi Tom, despre mama ei şi despre tot ce se întâmplase. De mai multe ori, Kurt încercă să abată conversaţia către ei înşişi, dar Micki nu dorea să discute despre asta… nu încă. De fiecare dată când el spunea ceva cât de cât personal, ea îi punea altă întrebare despre Tom. Parcă maşina lângă hambar şi coborî

imediat. Se simţea încordată ca un arc şi îi tremurau picioarele. Înconjură maşina şi aşteptă să coboare şi el.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Pentru că te-ai întors s-o ajuţi pe mama, pentru că l-ai oprit pe Tom. Vorbele sunau prea formal, dar n-avea ce face. Ştia că el va pleca, acum că terminase ce avusese de făcut. Pentru propria ei linişte, îşi păstră atitudinea rigidă.

— Nu l-am oprit pe Tom, mi-a scăpat, sublinie Kurt.

— Oricum, mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe mama. El scutură din cap:

— Nu m-am întors doar ca s-o ajut pe Ellen. Aş fi putut face asta de la Boston. Îl sunam pe Ralph, îi trimiteam dovezile prin fax. M-am întors pentru tine, Micki. Şi aş fi venit mai devreme dacă nu s-ar fi limpezit brusc totul în legătură cu *Raintree Enterprises.* Micki ar fi vrut să-l creadă, dar nenumăraţii ani de neîncredere o opreau să-i spună asta.

— Ei bine, mulţumesc.

— Uite, spuse el, mi-am petrecut ultimele patru zile căutând o cale să-ţi dovedesc că am încredere în tine, că nu mi-am închipuit niciodată că eşti ca tatăl tău. Ştiu că vorbele nu sunt de ajuns. Mi-ai spus asta foarte limpede. Aşa că m-am hotărât să mă conformez sau s-o las baltă. Băgă mâna în buzunar şi-şi scoase portofelul.

Micki îl privi deschizându-l, şi nodul din stomac i se strânse şi mai tare. Avea de gând să-i

ofere bani. Câţi? Cincizeci? O sută? O mie? Cât mai costa o *„şedinţă”* în ultima vreme? Micki strânse pumnul, apoi îl desfăcu. Nu pălmuise niciodată un bărbat; părea probabil c-o va face acum.

— Te iubesc, Micki, spuse el, şi scoase un cec din portofel. Şi cred că şi tu mă iubeşti. Recunosc, la început am crezut că singurul lucru care te interesează e un bărbat cu bani, dar te-am crezut când mi-ai spus că nu-i aşa. Mi-ai spus că bunicul tău se temea că o să pui mâna pe banii lui. Ei bine, eşti liberă să-i iei pe ai mei.

Curioasă, îl urmări cum despătureşte cecul, şi îl luă când i-l oferi. Îl luă şi-l privi.

Era făcut pe numele ei, datat cu data din ziua aceea şi semnat. Singurul lucrul care lipsea era suma.

— În contul acesta sunt cinci sute de mii de dolari, spuse el. Cu asta ţi-ai putea lua camioneta şi camionul pentru cai de care ai nevoie şi ai putea plăti hainele şi concursurile. Eu îmi iau o cameră la hotel în oraş. Dacă mă iubeşti, aşa cum sper, şi ai încredere în mine cum am eu în tine, vino să mă vezi diseară. Dacă mă înşel, scrie suma şi încasează cecul. Tu hotărăşti. Se întoarse şi porni către maşina sa, fără să privească înapoi. Ea rămase cu ochii la cec. Apoi realiză că ştie răspunsul

— Kurt! strigă după el. El se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Micki ridică cecul şi-i rupse în jumătate, apoi din nou în jumătate, iar şi iar.

Zâmbind, aruncă bucăţele de hârtie în vânt.

— Poate că mi-am făcut socoteală că pot obţine mult mai mult de cinci sute de mii dacă mă pun bine cu tine.

— Poate că nu-mi pasă, răspunse el, fără să se mişte Poate cred că meriţi mult mai mult.

— Poate că ar trebui să renunţi să-ţi mai iei cameră la hotel în oraş.

— Ştii tu un loc mai bun unde aş putea sta? întrebă el, cu speranţă. Micki privi către casă…

— În camera mea e dezordine. Patul e nefăcut

— Ce-i nou în asta? Kurt nu se apropie de ea: Mărită-te cu mine. Micki zâmbi:

— Vai, domnule Chambers, sunteţi sigur? Nu ne cunoaştem de prea multă vreme.

— Uneori patru săptămâni ajung.

— Fără *„poate”*?

— Fără *„poate”*. Întinse braţele către ea în acelaşi moment în care ea le întinse către el, o îmbrăţişa şi o strânse la piept.

— Fără niciun poate. Te iubesc, Michelle Bradford.

— Şi eu te iubesc, Comrad Chambers. Îl iubea şi avea încredere în el… şi ştia că şi el avea încredere în ea. Gura lui o acoperi pe a ei, ea îşi afundă degetele în părul lui, îşi lipi trupul de al lui. Se mişcară, împreună sărutându-se, atingându-se, suspinând, respirând – unindu-şi gândurile, trupurile, inimile.

EPILOG

Doi bărbaţi – amândoi înalţi, blonzi, cu umeri largi – stăteau pe marginea arenei, aşteptând ca ultimul călăreţ să părăsească arena de dresaj. Se apropie de ei o femeie cu păr cărunt, strâns într-un coc elegant, cu ţinută dreaptă şi frumoasă. Zâmbea.

— Mie mi s-a părut bine, Kurt, spuse ea. Se prea poate ca soţia ta să fi câştigat Finala Ligii Statelor Unite. Ce zici de asta?

— Zic că o merită, răspunse Kurt cu sinceritate. A muncit din greu pentru asta în ultimii doi ani.

— O să te duci cu ea în Europa? întrebă Jon.

— Nu sunt sigur că va merge. A spus că îi ajunge că ştie de ce e în stare şi că nu vrea să-şi lase copiii singuri un an întreg. Kurt o observă pe Micki îndreptându-se către ei şi se îndepărtă de fratele şi de mama sa, ca să poată lua frâul calului.

Jon continuă cu întrebările:

— Chiar crezi că merită să le dea lecţii de călărie copiilor de la asistenţa socială?

Îi răspunse Mary Chambers:

— O, Jon, am urmărit-o în preajma lor. E uluitor. Nu-ţi vine să crezi ce încredere şi mândrie înseamnă pentru copiii aceştia faptul că se descurcă cu un cal, că reuşesc să-l facă să-i asculte.

— În plus, Micki şi cu mine ne-am fixat un nou ţel pentru anul ăsta, adăugă Kurt, peste umăr.

— Care? întrebară Jon şi Mary, deodată.

— Să vă facem unchiul Jon şi bunica Mary.

— Era timpul, spuse Mary, zâmbind. Era timpul. Ellen şi Ralph or să se bucure.

Ultima oară când am vorbit cu ea spunea că aşteptă să aibă nepoţi.

În clipa aceea, Micki ieşi din ring, la fel de epuizată ca şi calul

— Cum am arătat? întrebă ea, privindu-i pe toţi, dar oprindu-se la Kurt.

— Ca o câştigătoare. O ajută să descalece, cuprinzându-i în întregime talia cu palmele. O ridică uşor ca pe un fulg şi o trase înspre ei, în clipa când atinse pământul cu picioarele, îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l strânse. Pălăria îi căzu de pe cap, dar nu-l dădu atenţie. Era o câştigătoare şi-şi ţinea în braţe premiul.

Răsuflarea lui îi ciufuli buclele şi ea îşi lăsă capul pe spate zâmbind.

— Nu mă minţi, nu?

— O, niciodată, spuse el, cu toată sinceritatea, Ea izbucni în râs şi chiar atunci se auzi din megafoane vocea crainicului, anunţând scorul ei. Cu inima în gât, Micki ascultă, ţinându-şi răsuflarea. Rugându-se. Aplauzele fură imediate şi furtunoase, iar Dancer îşi ciuli urechile şi întoarse capul către tribune.

— Acum ştie toată lumea că eşti cea mai bună, îi spuse Kurt mândru, apoi îi şopti ceva la ureche. Micki zâmbi auzind ce-i spune. Jon îi ridică pălăria şi i-o întinse.

Mary o bătu pe umăr:

— Sunt atât de mândră de tine, draga mea. Micki simţi valul de căldură al fericirii cuprinzând-o, simţi cum dispare oboseala. I se împlinise visul de a câştiga Finala Ligii Statelor Unite, dar asta nici nu se putea compara cu fericirea de a-l fi găsit pe bărbatul care o strângea acum în braţe.

— Şi eu te iubesc, murmură ea ca răspuns, şi îl strânse şi mai tare la piept.

SFÂRŞIT